

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ШЕСТА СЕДНИЦА
ДРУГОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА
Шести дан рада
20. децембар 2016. године

(Седница је почела у 10.30 часова. Председава Верољуб Арсић,
потпредседник Народне скупштине.)

*
* *

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Поштоване даме и господо народни посланици, настављамо рад Шесте седнице Другог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2016. години.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствује 115 народних посланика.

Ради утврђивања броја народних посланика присутних у сали, молим народне посланике да убаце своје идентификационе картице у посланичке јединице електронског система за гласање.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да су у сали присутна 94 народна посланика, односно да су присутна најмање 84 народна посланика и да постоје услови за рад Народне скупштине.

Да ли неко од председника, односно овлашћених представника посланичких група жели да затражи обавештење или објашњење у складу са чланом 287. Пословника?

Реч има народни посланик Војислав Шешељ.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: Даме и господо народни посланици, упућујем захтев председнику Народне скупштине да стави одмах на седницу Колегијума доношење одлуке о формирању делегације Народне скупштине која би обишла ухапшене Србе у Подгорици који су затворени у затвору Спуж под наводном сумњом да су учествовали у покушају пуча у Црној Гори или терористичког напада на носиоце највиших функција, а међу њима и Ђукановића.

Добио сам писмо, службено писмо Бранке Милић, старице, ту негде мојих година... Нисам стар, добро, онда није ни она, али није за терористичке акције, верујте. Добио сам њено писмо, службено прослеђено по одобрењу судије Вишег суда у Подгорици Мирослава Башовића, службено прослеђено преко Министарства правде, Завода за извршење кривичних санкција, Истражног затвора, чији је начелник Дарко Вукчевић.

Бранка Милић у име заточених Срба тражи да Народна скупштина оформи независну комисију која ће обићи све држављане Републике Србије у затвору Спуж, утврдити под којим условима издржавају притвор као најтежу меру процесне принуде и покренути независну истрагу о наводном покушају државног удара изборног дана у Црној Гори.

Истрага о непостојећем делу, коју води специјални државни тужилац Миливој Катнић, поручена је, као и сам државни удар, и не обећава минималне гаранције процедуралног права на материјалну истину. Ухапшене Србе малтретирају у затвору, прете им полицајци који их саслушавају, излажу их разним притисцима не би ли изнудили признање, али до сада располажу само изјавама двојице заштићених сведока, од којих је један формализовао свој статус, а други још није, који су агенти провокатори, који су агитовали код разних патриотских организација да се дође у што већем броју у Црну Гору да се подржи митинг црногорских Срба на дан избора, а нико им реч није поменуо о било каквој оружаној акцији.

Предлажем да Народна скупштина прво организује једну делегацију која ће обићи све заточене Србе, свакога од њих саслушати и поднети извештај Народној скупштини, а Народна скупштина после тога да одлучи да ли ће предузимати даље мере, да ли ће се обратити Влади, надлежним министарствима или ће и сама покренути одређену акцију у форми анкетног одбора или комисије.

Овде ми је стављено до знања да очекују да ово доставим: свим посланичким групама – ја сам вам на овај начин то доставио, пошто немам друге комуникације с неким посланичким групама; Влади Републике Србије – на овај начин сам јој такође доставио и тражим да Скупштина обавести Министарство правде пре свега; Канцеларији за људска права ОЕБС-а са седиштем у Београду – чекам да ми дође Давенпорт, никако га нема, па да њему предам; и свим амбасадама у Београду – као што знате, ја сам у контакту са неким амбасадама земаља које нису признале Косово и Метохију, а са амбасадама држава које су признале Косово и Метохију ми српски радикали немамо никакве званичне контакте.

Ово треба ургентно спровести, по мом мишљењу пре новогодишњих празника, да би се обезбедио пре свега цивилизован третман у црногорском затвору за држављане Србије. Држављани Србије који су

ухапшени у Црној Гори морају имати статус политичких притвореника, а ови их третирају као криминалце.

(Председавајући: Приводите крају.)

Ево, привео сам крају.

Дакле, ургентно Колегијум да се састане и да формира делегацију, вишестраначку делегацију која ће отићи да посети наше држављане.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Милија Милетић.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: Захваљујем. Поставио бих неколико питања. Једно од тих питања је за Министарство просвете, везано за Закон о основама васпитања и образовања и за решавање технолошких вишкова, јер је неопходно и битно да се велики број људи који немају посао, а имају одређени број часова, збрине.

С друге стране, поставио бих питање нашем министру, са акцентом на проблем који имају мале општине, мале средине, као што је општина Сврљиг, где имамо две школе у којима је већи број радника, наставника и професора из Ниша него из нашег краја, из Сврљига. То важи и за остале општине које су мале као моја општина; имају младе људе који су завршили факултете, имају исте квалификације и могу да раде, али због људи који се из већих места, већих центара шаљу у наше мале општине ти наши млади људи иду ван граница наше општине, иду и ван граница наше земље Србије.

Замолио бих министра, уколико постоји нека могућност, да се у оквиру тог њиховог програма мале општине, као што су Сврљиг, Гацин Хан, Бела Паланка и остале општине, на неки начин изузму и да се не шаљу просветни радници као технолошки вишкови. Проблем је и за буџете општина јер треба да плаћају путне трошкове, а то је велика ставка за буџете наших малих општина. То је једно питање.

Друго питање упућујем Министарству пољопривреде, надлежном министру пољопривреде – да ли ће у наредној години бити могућности да се промени правилник и да се субвенције дају сточарима који имају једно матично грло? Сада је по правилнику – два матична грла. Мислим да је врло битно, а то можемо да говоримо и за општине које су неразвијене, демографски угрожене, имају мањак људи, велику територију, да се у тим општинама промени тај правилник и да сточари који имају једно матично грло имају право да користе помоћ од 25.000 динара. То је врло битно баш због тога што смо сведоци да једно грло, једна крава даје будућност, на неки начин помаже том пољопривредном произвођачу да преживи тешку ситуацију. А имали смо изјаве неких наших људи који раде у министарствима да су та грла кућни љубимци. То није било примерено. Према томе, питање нашем министру – да ли ће се смањити та обавеза, уместо два, да буде једно грло?

У крајњем случају, уколико то не може, замолио бих надлежног министра да ни случајно не дођемо у ситуацију да се повећа тај лимит, да не буду сад три, да би већи број људи из малих општина, који су мали произвођачи, мала газдинства, могао да користи средства која даје Влада, односно надлежно Министарство пољопривреде. Мислим да је то врло битно за наше сточаре, за наше пољопривредне произвођаче.

Ја бих се залагао и као човек, и сигуран сам да ће надлежно Министарство имати слуха за неразвијена подручја, за маргинална подручја, за брдско-планинска подручја, да се на тај начин помогне и сточарима и свима којима је потребно.

Сада бих још једном, као човек који долази из једне мале али домаћинске општине, као српски домаћин, свим народним посланицима, свим грађанима Србије честитао Светог Николу. Свима бих пожелео да имају пуно здравља и среће и да ова и наредне године буду родне и благодне, како на њиви, тако и у кући.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Олена Папуга.

ОЛЕНА ПАПУГА: Хвала, председавајући. Прво питање постављам Министарству финансија. Предузетницима који паушално плаћају порез стигло је пореско решење на адресе фирми које воде за претходне две године, значи, исто као и нама или паорима за одводњавање. Питам – зашто су две године чекали Пореску управу да им пошаље решења? Зашто решења нису послата прошле године и зашто не могу да плате тај свој дуг за порез у ратама, квартално?

Паушалци су дужни јако пуно, а да то нису ни знали. Многи људи су се због тога нашли између хитне отплате потраживања и стављања катанца на радње. Кројачке радње, на пример, порез плаћају паушално, а за две године им се накупило и до 200.000 динара дуга за порез који морају одједном да плате. Уназад две године су радили за државу, а не за себе. Сви су знали да ће разлике за порез бити, али не онакве какве су добили – по 200.000, већ сам рекла. Питам – како је настала та велика разлика пореза код паушалаца?

Такозваним паушалцима држава није од 2014. године до пре неколико месеци издавала пореска решења. Зашто? Уместо тога, саветовали су их да држави месечно плаћају исто колико и до тада. Значи, паушалци су сами себи рачунали порез отприлике и зато се сада створила та велика разлика. Када су нова решења коначно почела да пристижу, испоставило се да за претходних више од годину и по дана паушалци треба јако пуно новца да доплате. За мале паушалце то је велики проблем, та разлика једноставно ће их навести не да позатварају радње, него да раде на црно или да се стварно поодјављују.

Постављам још једно питање – да ли је држава предвидела механизме којима би паушалцима олакшала плаћање дуга? Значи, да ли

држава планира да им омогући да плате та своја дуговања квартално или на рате?

Паушалци кажу да им Уредба о ближним условима, критеријумима и елементима за паушално опорезивање обвезника пореза на приходе од самосталне делатности доноси пуно непријатности. То је несигурно зато што они не могу да израчунају колико њихов приход треба да кошта, односно колико треба да плаћају порезе.

На крају решења пише да имају право жалбе, али да жалба не одлаже извршење. Исто као и за одводњавање.

Друго питање постављам Влади Србије и министарки без портфеља задуженој за демографију и популациону политику Славици Ђукић Дејановић. Један у низу горућих проблема мајки на породилском одсуству јесте и то што на своју зарађену накнаду чекају и по неколико месеци. Питам да ли ће се то решити у 2017. години. Такође, питам – да ли ће се дозволити укидање ПДВ-а, поврат ПДВ-а на опрему за бебе од 1. јануара? У тешким финансијским околностима у којима живи већина родитеља, поред уобичајене једнократне помоћи Републике Србије и локалне самоуправе, јако је важна и та подршка државе у виду поврата од 40.000 у првој и 30.000 у другој години живота детета.

Такође, један у низу горућих проблема мајки на породилском одсуству јесте и то што на своју зарађену накнаду чекају по неколико месеци, јер послодавац не стиже, не може или не жели да сваког месеца подноси неколико десетина папира како би му били рефундирани трошкови и средства уплаћена ретроактивно. Питам како ће се то решити у 2017. години. Да ли ће породиље, жене на породилском одсуству и даље чекати своју зараду месецима?

Лига социјалдемократа Војводине је кроз иницијативу „Пуна плата за труднице“ у локалним самоуправама предлагала исплату једнократне помоћи трудницама и породиљама, те је негде та пракса уврштена у редовна социјална давања која су на себе преузеле локалне власти. Неке локалне самоуправе су то увеле, али су временом укинуле, па питам – да ли ће локалне самоуправе имати неке своје помоћи породиљама, мајкама са троје деце и у 2017. години?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Имам три питања. Прво питање је за Министарство правде и Агенцију за борбу против корупције. Занима ме њихово мишљење, да ли је противзаконито и да ли је уопште у складу са прописима да једна пословна банка закључи уговор, уз накнаду, за добијање правног мишљења од једног високог државног функционера за време док он обавља високу државну функцију.

Да будем конкретан, у питању је „Пиреус банка“, која је 25. фебруара 2013. године наручила од групе професора Правног факултета

Универзитета у Београду правно мишљење које се тиче променљивих каматних стопа и да ли оне представљају ништавне одредбе уговора у смислу Закона о облигационим односима.

Један од тројице професора који су радили такво правно мишљење јесте проф. др Оливер Антић, у том тренутку главни саветник председника Републике и члан председништва СНС, која је владајућа странка у том моменту.

Да ли је нормално, да ли је противзаконито и да ли има елемената кривичног дела корупције да пословна банка ангажује групу професора, а да је један професор високи државни функционер, главни саветник председника Републике Србије, значи, не само за правна питања, него лице које се редовно појављује у средствима јавног информисања, и да за потребе те банке уради једно правно мишљење? Замислите колико би било привредних субјеката који би волели да им министарка правде уради неко правно мишљење! Или председник Владе, с обзиром на то да је и он правник, да уради неко правно мишљење о било ком питању, које не мора бити из опсега његове делатности. Поготово зато што је то правно мишљење, ја га имам овде, „Пиреус банка“ користила пред судовима у поступцима. Године 2013, велики број грађана је поднео тужбе против банака у Србији са захтевом за проглашење ништавости одредаба уговора који су врло неповољни за кориснике банкарских услуга. Сада када имате ситуацију да један судија добије једно правно мишљење, а у том правном мишљењу покојни професор Хибер, доцент др Милош Живковић и првопотписани проф. др Оливер Антић, који је главни саветник председника Републике, као један од давалаца мишљења...

Подсетио бих вас да је проблем задужених у швајцарским францима не само проблем Србије, него проблем у целој средњој и источној Европи. У Мађарској су на нивоу државе регулисали тај проблем, а недавно су судови у Пољској донели једну врло важну одлуку по којој су прогласили ништавим одредбе уговора о задужености, о променљивој каматној стопи у швајцарским францима, и те уговоре прогласили бескаматним зајмом у злотима. Значи, није више кредитни посао у швајцарским францима, већ бескаматни зајам у домаћој валути.

Да ли је један од разлога што се код нас опструише у правосуђу, између осталог, и постојање оваквих правних мишљења? Као што смо доказали да постоје уговори између судија и судова са једне стране и пословних банака са друге стране, по којима они имају статус ВИП клијената.

Нигде није ушао швајцарски франак. Имамо још један доказ за то: ево извештаја који је ревизорска компанија КПМГ радила за потребе „Пиреус банке“, где се констатује да пословне банке које су одобравале кредите у швајцарским францима нису располагале депозитима у швајцарским францима и нису се задуживале на инотржишту у тој валути.

Друго питање је такође за Министарство правде, али и за министра финансија и председника Владе. Хвалите се да сте средили финансије. Како су вам онда судови у блокади? Статус блокаде судова 11. децембра 2016. године био је 534.583.903 динара, значи, велики број судова; основни судови дужни су 359.000.000 динара, виши 129.000.000, прекршајни 24.000.000, основна јавна тужилаштва 10.500.000, привредни судови 440.000.000, Више јавно тужилаштво 340.000.000 и Апелациони скоро 150.000.000 динара. Притом, они су изузети и могу да исплаћују и плате и доприносе, а грађани не могу да наплате своја потраживања, што је противуставно јер не штите се исто сви облици својине. Ево, овде је списак свих тих судова и свих тих задужења.

Треће питање је за председника Владе. Били сте јуче у посети „Електромрежи Србије“ и истакли да је то једно од најуспешнијих државних предузећа. Најавили сте, такође, да ћете преиспитати рад свих директора јавних предузећа и оних који не раде добро. Сада вас питам – који је разлог да директор „Електромреже Србије“ више неће остати на тој функцији? Њему истиче мандат, али, као што неке информације кажу, неће се поново кандидовати. Знамо да није у питању непостојање факултетске дипломе, јер је Никола Петровић и до сада обављао функцију директора без дипломе. Да ли постоје индиције да ће се он преселити у САД с обзиром на то да је његов кум Ненад Ковач, звани Неша Роминг, већ пребацио фирму у Америку, изнео неколико стотина милиона долара...

(Председавајући: Приводите крају, колега.)

Који је разлог за одлазак Николе Петровића?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Иван Бауер. Изволите.

ИВАН БАУЕР: Захваљујем, председавајући. Поштоване колегинице и колеге народни посланици, грађани и грађанке Републике Србије, затражио бих обавештење, односно објашњење од Повереника за заштиту информација од јавног значаја у вези са притужбама које добијам од појединих грађана.

О чему се ради? Многи грађани ми се жале да добијају такозване, како се то стручно назива – нежељене, односно нетражену комуникацију, телефонске позиве или телефонске поруке комерцијалног садржаја. То се углавном односи на поједина осигуравајућа друштва. Раније је то био много чешћи случај, а данас је мање, са банкама, али и са другим привредним субјектима који нам шаљу СМС поруке које нисмо тражили, односно нисам сигуран да имају право да нам шаљу.

Дакле, овде се ради о неколико могућности. Једна од могућности јесте да ови привредни субјекти користе листинге са којих узимају наше бројеве, за које можемо да кажемо, условно речено, да су јавни, али то не значи да се могу користити у ове сврхе, односно за слање комерцијалних порука. Друга могућност јесте да наше бројеве телефона

добијају од трећег лица, што такође не значи да се тај број телефона може користити за нетражену комуникацију која је комерцијалног карактера. И, трећа могућност, која је најопаснија, јесте да неко прави базе података оваквих бројева телефона и да их онда некоме продаје, што је, верујем, најозбиљније дело у овом случају.

Дакле, све три могућности су, што се мене тиче, спорне. У том смислу, желео бих да добијем конкретан одговор од Повереника за заштиту информација од јавног значаја. Мислим да је он права особа која овим треба да се бави, јер овде се ради управо, чини ми се, о кршењу права на приватност грађана.

Рекао бих да овде, у смислу правних импликација, постоје три могућности. Једна је да закон овако нешто дозвољава, односно да је оваква комуникација законски дозвољена у нашој земљи, у шта нисам сигуран. У том случају очекивао бих од Повереника за заштиту информација од јавног значаја да покрене иницијативу да се одговарајући законски прописи промене, односно да се усагласе са најбољим праксама у свету, које овакву комуникацију не допуштају.

Друга могућност јесте да постоји тзв. правни вакуум, односно да ово није регулисано на одговарајући начин законом и да то поједини привредни субјекти (најчешће се ради о осигуравајућим кућама) користе да са нама нежељено комуницирају, односно да нас позивају на наше бројеве телефона или да нам шаљу поруке које ми претходно нисмо тражили.

Трећа могућност јесте да то апсолутно није регулисано нашим законом, у ком случају бих молио Повереника за заштиту информација од јавног значаја да покрене иницијативу да се овако нешто уреди.

Наравно, постоји још једна могућност, а то је да он ступи у контакт са оператерима фиксне и мобилне телефоније и да од њих тражи, да их замоли или да иницира да се направи један кодекс понашања оператера фиксне и мобилне телефоније, који могу, чак и уколико не постоји законска регулатива, ове ствари да регулишу на тај начин што ће сами спречавати овакву комуникацију.

У том смислу, хтео бих да вас упознам са најбољим праксама које постоје у свету. У Сједињеним Америчким Државама, још из времена само фиксне телефоније, када узимате телефонски број, унапред одређујете да ли желите да примате позиве који су комерцијалног карактера или не. Дакле, уколико одлучите да не желите, нико нема право да вас зове и од вас захтева да прихватите било какву комуникацију која је комерцијалног карактера. У многим другим земљама, на пример у Великој Британији, врло јасно је дефинисано да се комуникација путем мобилних телефона може обављати искључиво уколико урадите нешто што се стручно, на енглеском језику, зове *double opt-in*, односно морате двоструко дозволити некоме да би могао са вама да комуницира. То значи да мора два пута да вас пита и

два пута од вас да добије потврдан одговор. Чак и уколико ви иницирате комуникацију, он мора још једанпут да вас пита да би од вас добио одговор.

Дакле, оваква комуникација је нешто што није уобичајено у свету и очекујем да се то и код нас регулише на одговарајући начин или, уколико није регулисано, да Повереник за заштиту информација од јавног значаја заштити приватност наших грађана и покрене иницијативу да се тај проблем реши. Кажем, може да се реши чак и на нивоу оператера фиксне и мобилне телефоније који једним кодексом понашања међу собом то могу да реше, односно могу да искључују бројеве телефона оних који овакву комуникацију обављају. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Питање за министра просвете господина Шарчевића и министра полиције господина Стефановића, које се тиче догађаја вршњачког насиља у школи „Таковски устанак“ и поступака током самог догађаја и директорке школе Бранке Жижовић.

Наиме, у тој школи је дошло до вршачког насиља. Мајка је пријавила да јој је дете малтретирано, тучено. Отишла је код лекара, да се виде докази о насиљу које је шутирањем од стране ученика, старијег, у учиниоци нанесено.

Директора Бранка Жижовић дала је изјаву, која у слободном цитату гласи да она не разуме зашто се то диже на неки виши ниво и зашто се у једно кошкање међу децом укључују Центар за социјални рад и друге институције.

Дакле, министра просвете питам – у ком је делу процес унутар Министарства у надлежним секторима, разговор и са школом и са директорком школе, и поступање Министарства по Правилнику о поступању установа у којима се одиграва насиље, које је на снази? А министра полиције – у ком делу је и у којој фази поступање одсека у Министарству које треба да буде у сарадњи са Центром за социјални рад, такође по Протоколу о поступању у случајевима насиља у установама?

Зашто је ово моје питање важно и зашто очекујем од оба министра одговор у року од 15 дана, уз свест о томе шта је директорка казала? Директорка је казала да је то минимално што се десило, да је неважно. Директорка је дала јавну подршку вршњачком насиљу. Осим што је забрањено законима и прописима којима се дефинишу све врсте насиља, укључујући прописе које су подносили министар просвете и министар полиције, то је недопустиво. Недопустиво је од стране некога ко обавља дужност директорке школе.

Наша висока толеранција на насиље, наш презир према патњи деце која су жртве вршњачког насиља, недопустиви су.

Из ова моја два питања, моја молба свима нама који природом свог посла имамо некакву јавну функцију, јавну обавезу, некакву моћ јавне речи – да пазимо шта говоримо када је у питању вршњачко насиље, када је у питању насиље према женама, када је у питању насиље према особама са инвалидитетом, да јако пазимо шта говоримо. Ако имамо зле стереотипе у главама да је то одувек тако било, одувек су се деца тукла, да те стереотипе заборавимо, јер су они забрањени као понашање прописима о којима смо заједно одлучивали у овој скупштини, и власт и опозиција.

Било би добро да овај случај, прво, нема трагичан исход којим ће бити окривљени мајка и дете жртва и којим ће се директорки толерисати минимизирање случаја вршњачког насиља.

Било би добро да нам свима допре до свести да је, према истраживањима која су рађена (на узорку од преко 57.000 деце) у школама у Србији, 30,7% деце трпело неки вид вербалног насиља, злостављања, 15% деце у школама трпи неки вид физичког злостављања. Ако ми не разумемо колика је то патња детета у узрасту од шест, седам, 15 или 18 година, онда узалуд доносимо прописе у овој скупштини. Ако ћемо прећутати нерад институција које су плаћене из буџета, као и сви ми, да спрече вршњачко насиље, да делују превентивно, да пруже подршку жртви, да пруже подршку и насилнику, онда ћемо само сведочити згражавањем над случајевима насиља у школи, у породици и на улици. Згражавање заглупљује. Молим вас да се не згражавамо, него да делујемо.

Зато питам оба министра – у којој фази су, на основу Протокола о поступању у случајевима насиља у установама, послови у секторима у њиховим министарствима? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Саша Радуловић. Изволите.

САША РАДУЛОВИЋ: Даме и господо, поштовани грађани Републике Србије, прво питање иде председнику Владе Републике Србије Александру Вучићу у вези са буџетом за 2016. годину.

Подсетићу председника Владе прво на његову изјаву од 10. марта 2014. године на предизборном скупу у Хали Пинки: „Какве год реформе да предузимамо, шта год да се збива, драги пријатељи, имајте у виду једну ствар коју вам гарантујем – пензионери ће бити последњи у чија ће права било ко смети да дира у држави. Боље са наше грбаче да се скида све што може, а пензионерима нема шта да се узме.“

Као што смо видели, у буџету за 2017. годину предвиђено је 47 милијарди динара за плаћање гаранција по дуговима неспособних јавних предузећа која воде неспособни партијски кадрови, где држава мора за њих да плати њихове дугове зато што нису у стању то да ураде.

С друге стране, пензионерима је узето 20 милијарди динара, запосленима у јавном сектору (међу којима су наставници, лекари, медицинске сестре итд.) још 22 милијарде, значи, укупно мање него што је

губитак који праве јавна предузећа. Сви порези су повећани, уведена је акциза на струју, све стопе су повећане у ове више од четири године колико је Александар Вучић на власти.

Последњи корак у узимању новца из џепова грађана и привреде и давању тог новца, с друге стране, страним инвеститорима и неспособним партијским кадровима јесте повећање паушалних пореза, са којим су суочени многи грађани Републике Србије. Тај сектор породичних фирми и предузетничких радњи, а њих има преко 200.000 у Србији, запошљава преко 400.000 људи. Након две године, коначно су добили решења Пореске управе, дакле решења која касне преко две године, којим се сада налаже да у року до краја године уплате у буџет заостале, повећане порезе. Значи, ретроактивно им је повећан паушални порез и натерани су да га плате.

То је начин на који премијер, односно председник Владе крпи буџет, па је питање за премијера – када ће престати да узима од грађана и привреде, да крпи рупе у буџету и даје паре страним инвеститорима и неспособним партијским кадровима? Да ли је то реформа коју је обећавао, која је очигледно у директној супротности са изјавом коју је дао у марту 2014. године?

Друго питање за председника Владе. Имамо једно писмо Заштитника грађана, који је одговорио на неке оптужбе које је изрекао премијер. Пошто то писмо није добило светло дана у медијима, рецимо на РТС-у, ја ћу га прочитати овде у Народној скупштини како би грађани ово могли да чују: „Поштовани господине Вучићу, дана 13. децембра сте у јавном обраћању грађанима Србије, у директном преносу на свим националним ТВ каналима, између осталог рекли за мене и више других особа да смо априори против државе и свог народа – они због тога што су некада били на власти, а ја што сам, као Заштитник грађана, тада био веома задовољан правима мањина, као што сте рекли.

Није први пут да изнесете неистине у вези мог рада“, Заштитника грађана. „И летимичан поглед на годишње извештаје из периода пре 2012. године показале више замерки у тој области него што их садржи извештај за 2015. годину. Нажалост, ни извештаји за 2015. годину ни за 2014. годину нису разматрани у Народној скупштини, иако је то обавеза парламента утврђена прописима, али то Вас није могло да спречи да их прочитате, јер су Вам и лично упућени ради информисања, и јавно објављени. Ипак, садржина извештаја за Вас није од значаја, већ потреба да кажете нешто лоше о Заштитнику грађана, односно мени лично.

Ту, међутим, настаје много већи и опаснији проблем, не само по особе које сте поменули и мене, већ много шире – по демократију у Србији. Означили сте пред целом српском јавношћу више грађана Србије, укључујући Заштитника грађана, за противнике државе и свог народа. О истинитости такве ужасне оцене не желим да полемишем због њене

очигледне бесмислености. Међутим, дужни сте и морате да водите рачуна да ни о ком грађанину Србије немате право да кажете тако нешто. Нико то право нема, а посебно Ви“.

Премијер је на ово одговорио да нема обавезу да одговори на ова питања, да га то заиста не интересује. Међутим, мислим да има обавезу да објасни грађанима Србије зашто друге грађане назива оваквим речима, зашто вређа на конференцијама за медије и зашто говори да су други против државе када то једноставно није истина. Имамо само другачији начин, односно концепт државе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Иван Манојловић.

ИВАН МАНОЈЛОВИЋ: Захваљујем, господине председавајући. Даме и господо народни посланици, моје питање данас је упућено надлежним инспекцијским службама, најпре комуналним инспекцијским службама.

Протеклих дана, а како смо се приближили новогодишњим празницима, очекивали смо да ће нас ускоро са неких рекламних паноа најпре покрет господина Радуловића информисати најдетаљније о ценама за новогодишњу ноћ, ценама ћевапа итд., али појавило се нешто друго. У Србији се протеклих дана појавио један други господин – очекивали смо естрадне уметнике, али, ето, он је успео да украси – па је различите трафое, места за водоснабдевање итд., значи сва она места која су изричито забрањена законом за оглашавање и рекламирање политичких партија, али и остала оглашавања у комерцијалне сврхе, не либећи се, искористио за један слоган нашег познатог војсковође, са којим, заиста можемо да констатујемо, једино што би можда имао заједничко јесте када бисмо његово презиме Мишић можда мало другачије акцентовали ...

(Саша Радуловић: Ко ме је питање упућено?)

Питање је упућено надлежним комуналним и инспекцијским службама. Да ли неко под слоганом „Ко сме, тај и може“ може да злоупотребљава, крши закон и на недозвољеним местима, ван изборне кампање, поставља промотивни материјал?

Овде имамо још једну фотографију где се види да се заиста не бирају места па се и међу умрлице поставља политички пропагандни материјал.

Постављамо питање, такође, Агенцији за борбу против корупције. С обзиром на то да је децембар месец, да су избори најављени, отприлике, за април или мај, на који начин се финансира овај политички покрет који се све време овде нама рекламира да заступа неку социјалну категорију грађана, а видимо да немилице троши новац и креће у предизборну кампању, а избори још нису расписани? Значи, одакле новац за финансирање четири месеца кампање? Заиста мислимо да ни Доналд Трамп не би могао овако нешто себи да приушти на толико дуге стазе.

Такође, очекујемо да надлежни органи поступе сходно закону и приступе, ако је потребно, уклањању или, сходно својим надлежностима, одреде и казну за овакве преступнике. Не казну да би се неко казнио, већ да би се послао јасан сигнал и неким другима који ће вероватно кренути, као добар део опозиције, да рекламирају.

А неко ко све време покушава да дестабилизује парламент, да опструира парламент, а онда се хвали како је у ствари за парламентаризам, нађе се међу умрлицама, на трафоима за струју, ван предизборне кампање, трошећи новац. Волели бисмо да знамо од којих се пара финансира овај покрет, који је можда грађанима омогућио да схвате да је то неко ново лице на политичкој сцени, а 16 година су присутни у Србији. Али, ето, и после 16 година неко може себи да да за право да се назове неким новим човеком.

Иако је већ доказано у пракси да они нису иновативни нити могу да смисле нешто ново, плагијаторство је одлика таквих људи, пошто је већ употребио овај слоган „Ко сме, тај може“, ја бих додао само: „Ко не зна за страх, тај иде напред“. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Пошто се више нико од председника односно овлашћених представника посланичких група не јавља за реч, настављамо са радом.

Обавештавам вас да су спречени да присуствују седници народни посланици Милисав Петронијевић и Предраг Јеленковић.

Прелазимо на 15. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О УПРАВЉАЊУ АЕРОДРОМИМА (појединости).

Сагласно члану 90. ст. 1. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да су позвани да данашњој седници присуствују: проф. др Зорана Михајловић, потпредседник Владе и министар грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, Александра Дамњановић и Миодраг Поледица, државни секретари у Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, Јованка Атанацковић, Зоран Илић и Вељко Ковачевић, вршиоци дужности помоћника министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, Мирјана Чизмаров, директор Директората цивилног ваздухопловства Републике Србије и Андријана Јовановић, заменик председника Комисије за јавно-приватно партнерство.

Примили сте амандмане које су на Предлог закона поднели народни посланици Зоран Живковић, Вјерица Радета, Немања Шаровић, Милорад Мирчић, Весна Николић Вукајловић, Зоран Красић, Миљан Дамјановић, Наташа Јовановић, Јово Остојић, Никола Савић, Марко Миленковић, Александра Белачић, Горица Гајић, Милан Лапчевић, Дејан Шулкић, Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић, Здравко Станковић, Срђан Ного, Бошко Обрадовић, Иван Костић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић, Драган Весовић, Миладин Шеварлић, Александра Јерков, Горан Ђирић, Радослав Милојичић, Горан Јешић, Гордана Чомић, Балша Божовић, Маја Виденовић, Наташа

Вучковић, Томислав Жигманов, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић, као и амандмане Одбора за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Примили сте извештај Одбора за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације и Одбора за уставна питања и законодавство, као и мишљење Владе о поднетим амандманима.

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес, сагласно члану 157. став 3. Пословника Народне скупштине отвара претрес Предлога закона у појединостима.

Одређујем паузу у трајању од пет минута, док овлашћени представници предлагача не уђу у салу. Захваљујем.

(После паузе – 11.20)

ПРЕДСЕДНИК: Поштовани посланици, прелазимо на расправу о амандманима.

На Главу I, назив изнад члана и члан 1. амандман су заједно поднели посланици Александра Јерков, Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Горан Јешић, Гордана Чомић, Балша Божовић, Маја Виденовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман су заједно поднели народни посланици Горица Гајић, Милан Лапчевић и Дејан Шулкић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председнице. Поштована потпредседнице Владе, наше интервенције, генерално, у закону имале су интенцију да закон учине јаснијим, прецизнијим, и да уклоне она места која по нашем мишљењу остављају простор за, да тако кажем, креативно тумачење Владе у будућности или онога ко буде примењивао закон.

У том смислу, у члану 1. у ставу 2. прецизира се шта се дешава у разним случајевима који могу да се десе код управљања аеродромима, да се на поступак давања концесија за аеродром искључиво примењује закон којим се уређују јавно-приватно партнерство и концесије. Овако како је написано, по нашем тумачењу, могу се примењивати и други закони, пошто су тамо наведени разни случајеви и разни закони у ставу 2. овог члана. Ми смо својим амандманом изузели и додали нови став који каже да се на поступак давања концесије за аеродром примењују искључиво одредбе закона којим се уређује јавно-приватно партнерство и концесије.

У вашем образложењу за неприхватање овог амандмана кажете да се то наводи као могућност у ставу 2. Ми сматрамо да није довољно

прецизно дефинисано, да је ово боља формулација, јер и сам Закон о концесијама каже да се поступак давања концесије уређује Законом о јавно-приватном партнерству и концесијама, искључиво тим законом. Тако да сматрамо да је било простора и потребе да се овај амандман прихвати и жао нам је што Влада није то урадила. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Вlado Бабић.
Изволите.

ВЛАДО БАБИЋ: Поштована председнице, цењена госпођо министарко са сарадницима, поштоване колегинице и колеге народни посланици, предлажем да се овај амандман не прихвати из разлога што у члану 11. ст. 2. Закон о јавно-приватном партнерству и концесијама („Службени гласник“ Републике Србије бр. 88/11 и 15/16) управо предвиђа да сва друга питања од значаја за давање концесија за поједине области или делатности става 1. овога члана могу да се уреде посебним законом којим се уређује та област или делатност. Управо је наведени закон дао могућност да се питања од значаја за давање концесије за управљање аеродромима уреде посебним законом, што се и чини предлогом овога закона.

У односу на члан 1. ст. 2, разлог за доношење овог закона као посебног било је давање аеродрома у концесију у смислу одредаба Закона о јавно-приватном партнерству и концесијама, где постоји кооперативни однос између јавног сектора, који заступа држава, и приватног сектора, који у овом случају преузима управу над државним субјектом, односно над Аеродромом „Никола Тесла“, с обзиром на то да је о њему било речи на пленарној седници, у периоду 20–30 година, при чему се очекује око десет милиона евра концесија годишње, плус неких 400 милиона евра концесионе накнаде.

С обзиром на то да се очекује експанзија ваздушног саобраћаја у нашој земљи, па и целом региону, неопходно је припремити финансијски оквир за што ефикаснију комерцијализацију аеродрома у Србији. Овим законом дефинисане су делатности управљања аеродромима као предмет концесије, где је управљање аеродромима делатност од општег интереса.

Београдски аеродром „Никола Тесла“ у току године послужи око пет милиона путника, при чему је у новембру евидентирано 350.000. Међу најбољима је у региону што се тиче поштовања времена полетања и слетања.

У свом уводном излагању министарка Михајловић је набројала пар аеродрома, а ја бих данас истакао и рекао пар речи о аеродрому у Сомбору, који је у Просторном плану Републике Србије дефинисан као наменски за цивилне потребе, а одлуком Владе од 26. децембра 2002. године дата је сагласност да се овај аеродром, заједно са аеродромом „Лађевци“ код Краљева, „Поникве“ код Златибора, стави у цивилни саобраћај. Нажалост, аеродром у Сомбору још увек није добио ову намену.

Хтео бих да кажем још пар речи о овом аеродрому. Аеродром се налази у Западнобачком округу, на седам километара од Сомбора и девет километара од луке Апатин. Смештен је на 707 хектара, од чега је 350 хектара плодна ораница. Реално је очекивати да је за потребе Војске довољно 200 хектара, а да све остало, сходно Предлогу закона о управљању аеродромима и увођењем категорије аеродромског комплекса, који обухвата подручје аеродрома (из којег је изузет део за Војску) и део земљишта који је неопходан за развој аеродрома... По томе, сомборски аеродром има све услове да постане цивилни. У том простору могу се развити различите активности као што су: изградња хангара за одржавање авиона, слободна царинска зона, развијање интензивне пољопривредне производње, пре свега повртарства, изградња карго складишта итд. Технички гледано, на аеродрому Сомбор постоји бетонска полетна стаза дужине 1.800 метара и 60м ширине, поред које се налази и полетна травната стаза, 1.600 метара пута 150 метара.

Променили су се услови у ваздушном саобраћају. Настају лоукост компаније, карго саобраћај је у успону, као и број превезених путника. Не морамо сада образлагати колико би то цео регион оживело и колики би се број радника запослио, а тиме би се повећала куповна моћ и побољшао живот грађана региона.

Иначе, сомборски аеродром се сматра као алтернатива Аеродрому „Никола Тесла“. Сходно томе, било би пожељно поново иницирати и наставити већ започете разговоре са Министарством одбране и привести их крају, како би евентуално и аеродром у Сомбору ушао у концесиони процес. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Мислим да би било важно, да бисмо направили оквир данашње расправе, да ли ћемо се држати Пословника и говорити о теми и у расправи у појединостима говорити о амандманима, или ћемо понављати причу из начелне расправе.

Мислим да је добро што је од стране посланика владајуће већине сада дефинисано да може да се говори о свему и да се понављају дискусије из начелне расправе у расправи о појединостима. Слушали смо о аеродрому у Сомбору. Очигледно, постоји неки сценарио да се причају приче које нису испричане или да се понове оне из начелне расправе.

Мислим да је важно на почетку само да констатујемо да сте ви одредили тај оквир и да ако са ове стране скупштинске сале буде дискусија које мало излазе ван оквира амандмана, не реагујете, као што нисте реаговали сада, пустили сте колегу посланика да исприча оно што је испричао, што нема никакве везе са амандманом који је тема расправе.

Само вас молим да тај критеријум задржите до краја ове расправе, пошто је расправа обимна, четири закона, осамсто и нешто амандмана. Сигуран сам да ћемо у неком тренутку доћи у ситуацију да ће

се поставити питање да ли расправљамо о амандману или не. Ако сте овако дефинисали расправу, мислим да је важно да сви то знамо, да до краја можемо сви да се понашамо онако каква правила важе данас на заседању. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вама. Нисте ми ни дозволили да после ове дискусије замолим посланике да ово буде искључиво расправа о амандманима, иначе ћете време ваших посланичких група утрошити на нешто друго. Свакако се одузима време посланичке групе. Ако посланици не буду хтели да причају о амандманима, збунитиће грађане који нас гледају.

Али нисте рекли ни члан Пословника.

(Марко Ђуришић: Рекао сам, члан 106.)

Нисте рекли. Добро, како год ви кажете, тако ће бити.

Реч има народни посланик Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Користим време овлашћене представнице Посланичке групе ДС, са жељом да дам подршку амандману који је образложио народни посланик Марко Ђуришић.

Чак и да сам имала дилеме, када као аргументацију зашто не треба прихватити слушањем читање образложења и лаке мале есеје ни о чему, онда сам потпуно сигурна да нико ко би желео да каже „Немојте прихватити амандман Марка Ђуришића“ у ствари не зна зашто би то урадио, бар тако звучи у овој сали. Ја се надам да зна, пошто је бесмислено да седи овде и да не зна зашто је против амандмана који је сасвим прихватљив. Било би добро за Владу да га прихвати.

Као што би било добро да Влада отклони сваку сумњу да дух овог закона и непрецизности које се амандманом колеге Марка Ђуришића исправљају не воде у својеврсну легализацију – дај ми га, мој је, први сам га видео, корупције, чега смо сведоци у случајевима и када нема закона. Кад то ставите у закон, онда сви заједно имамо проблем.

И наши амандмани као и амандман колеге Ђуришића поднети су само са једним циљем – да избегнемо проблеме који нам не требају. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На назив изнад члана и члан 2. амандман су заједно поднели посланици Александра Јерков, Горан Ђирић, Радослав Милојичић, Горан Јешић, Гордана Чомић, Балша Божовић, Маја Виденовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Реч има народни посланик Радослав Милојичић.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала. Као што је претходна говорница, госпођа Чомић, рекла, ми предлажемо брисање члана 2. зато што члан 2. представља потенцијални извор корупције, као и читав овај закон који предлажете. Само што нисте дали лични опис оног коме спремате аеродром на концесију, неког нашег члана, неког нашег тајкуна.

Зато предлажемо брисање члана 2, као и читавог овог закона, што ћете видети у даљим текстовима наших амандмана. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 2. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Двери.

Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Схватајући да је цео овај закон управо и донесен да би се наместило некое управљање, пре свега, Аеродромом „Никола Тесла“, ми смо се у овом ставу 2. осврнули и поднели амандман на нешто друго. Знајући да не можемо спречити отуђење, односно давање на управљање овог аеродрома, ми смо желели да заштитимо систем одбране и Војску Србије тако што бисмо изузели из примене овог закона тзв. мешовите аеродроме, оне аеродроме који се делимично користе у цивилне сврхе, за потребе цивилног саобраћаја, односно који су претежно аеродроми које користе Министарство одбране и Војска Србије.

Сматрамо да би они требало да буду изузети из примене овог закона, јер би промена управљача, односно долазак неког приватног управљача, нарочито управљача аеродромом који би био из иностранства, могла значајно да утиче на рад Министарства одбране, функционисање Војске Србије и безбедност наше државе. Заиста морамо водити рачуна о ономе што нам је остало од Војске, о ономе што нам је остало од безбедности, макар то да сачувамо. Јасно је да смо доста руинирали систем одбране у задњих шеснаест година, али хајде једном да се стави тачка и да коначно станемо у одбрану и заштиту војног интереса, јер ако ми не будемо чували своју војску, доћи ће нека туђа војска да нас брани.

ПРЕДСЕДНИК: На назив изнад члана и члан 3. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе ДС.

Реч има народни посланик Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: Дакле, и на овај члан је посланички клуб ДС поднео амандман желећи да скрене пажњу на то шта је циљ овог закона. Јасно је да се спрема концесија (видели смо и у образложењу због чега не треба прихватити претходне амандмане), да се спрема концесија за аеродроме, посебно Аеродром „Никола Тесла“.

Ми питамо – колико је исплативо ово што се најављује? Не видимо ту јаку аргументацију и мотиве за доношење оваквог закона, посебно ако се хвалимо резултатима Аеродрома „Никола Тесла“, где се приказује годишња добит од 25 до 30 милиона евра. Са недовољно ефикасним вођењем и уступцима које поједине авио-компаније имају у том смислу, за наведених 25 година очекивана добит би била неких 750 милиона евра, са већинским власништвом државе. Мислим да се ту поставља питање, са најавом почетног улагања од 300 милиона евра, очекиване добити коју би из такве трансформације држава Србија имала.

Мислимо да је важно успоставити модел и универзални приступ, пре свега према инфраструктури јавних предузећа у Србији.

Мислим да је потребно издвојити и раздвојити инфраструктуру, што представљају писта и основна инфраструктура самог аеродрома (не само „Никола Тесла“ него и свих осталих), а да треба развијати тржиште над операцијама. Мислимо да је важно да држава задржи контролни пакет акција од најмање 51% да би управљала на такав начин. То је разлог због чега смо подносили све ове амандмане и због тога исказујем такав став Демократске странке.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Реч има министар.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Морам да реагујем да не остане незабележено, сви амандмани које је ваша посланичка група дала на овај врло важан закон, којим дефинитивно комплетирамо све оно што се зове ваздушни саобраћај у Србији, гласе – брише се. Мени је жао што није било добре воље да ово што покушавате у расправи преточите у текст. Дакле, ваши амандмани су – брише се.

Друго, амандман „брише се“ на члан 3... Само да се појасни, у питању су појмови, тако да доста тога што сте ви сада рекли некако ми се не слаже са тим амандманом.

Моја је обавеза и дужност, због грађана Србије, да објасним само неколико ствари, управо везано за ове амандмане које сте ви поднели – брише се. Овај закон је врло важан. Важан је јер дефинише оно што се Законом о ваздушном саобраћају није дефинисало, те тако појмови који се помињу у Закону о ваздушном саобраћају и у овом просто нису у супротности, то је под један.

Под два, да ли ће да буде концесија, како ће изгледати даљи развој „Николе Тесле“, то је нешто о чему Влада још увек није донела одлуку. Али оно што Влада има као резултат јесте сигурна добит Аеродрома „Никола Тесла“, која постоји, која се из године у годину повећава, за разлику... Да подсетимо опет да није постојала никаква добит и да су постојали стално губици за време неких других влада које није водила Српска напредна странка. Значи, добит постоји, циљ је да се Аеродром даље развија; циљ је да због места које има у региону Аеродром „Никола Тесла“ заиста постане једна врста хаба.

Зашто није било добити, односно профита Аеродрома „Никола Тесла“ у неким претходним владама, то је питање можда баш за вашу посланичку групу, али свеједно. Значи, наш задатак јесте да створимо услове и да водимо рачуна о инфраструктури и свему. Направићу малу паралелу са вођењем инфраструктуре лука, где је то увек био проблем када сте их ви приватизовали.

ПРЕДСЕДНИК: Време, хвала.

Реч има народни посланик Горан Ћирић, реплика.

ГОРАН ЋИРИЋ: Говорили сте о добити Аеродрома. Одлично! Наравно да навијамо да Аеродром буде наредне године још успешнији, и сва наша јавна предузећа. Нажалост, нема их пуно. Посебно ћемо говорити

касније о стању јавних комуналних система, посебно на локалном нивоу, а и неких других комуналних система.

Када говоримо о Аеродрому, једноставно је питање: нама није најјасније образложење у коме се већ најављује могућност издавања Аеродрома и давања концесије за неких 300 милиона, колико се најављује. Колико ће бити, то не знамо, не можемо да знамо. Али ако имамо једноставну рачуницу да са оваквим начином вођења Аеродрома, где сигурно постоји простора да буде још ефикаснији (и ми навијамо да буде ефикаснији), Аеродром исказује 25–30 милиона годишње добити, ако се најављује 25-годишњи уговор, 25 на квадрат је 625, значи 625 милиона евра, и учешће државе у тој истој добити. Ако очекујемо да буде све ефикаснији и да та добит расте из године у годину, онда се ради о већем износу. Овде се помиње неких 300 милиона.

Е, сада, то је наше питање – начин на који ће се читава Влада и држава односити према јавним системима и посебно према инфраструктури.

Још једном понављамо због чега нисмо преточили у амандмане. Поставили сте нам то питање – због чега нисте тај предлог преточили у амандмане? Имали смо један дан за ових 20 закона, колико је свако од нас у Скупштини имао простора и времена да реагује на све ове законе и на све ове чланове. Да ли мислите да је реално дати такву врсту амандмана?

Ми вам сада говоримо тај став, а то је став да треба задржати већинско власништво над инфраструктуром.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем, време.

(Горан Ђирић: Искористићу и време...)

Не, ви сте узели реплику. Не можете да искористите време. Морате поново да се јавите па онда да наставите.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Задатак државе и Владе Републике Србије јесте да створи услове да се одвија, односно да се ствара привредни раст и развој. Дакле, услови су створени овим законом – постоји могућност да бирамо хоћемо ли једног тренутка да улажемо као држава или ћемо можда да идемо на неки други облик партнерства. Овај закон, такође, није направљен само за „Николу Теслу“, него за све аеродроме.

Да ли је образложење за вас било нејасно... Верујте, на ваш захтев амандмана „брише се“ ја не могу да гледам у пасуљ и да знам шта сте желели да питате. Хвала вам што сте поставили питање. Сад сам вам одговорила, надам се.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Милан Лапчевић. Изволите.

МИЛАН ЛАПЧЕВИЋ: Нама заиста није јасно због чега се овако напрасно иде на измене ових закона, односно измене Закона о

концесијама и закон о аеродрому, ако смо већ чули да Аеродром „Никола Тесла“ послује тако добро да је повећао добит и да се очекује да ће наредних година, са развојем ваздушног саобраћаја та добит бити све већа и већа. Дакле, имали смо проблем са тим аеродромом, са бољим управљањем. Добили смо ефикаснији менаџмент, већу добит, која ће се мултипликовати наредних година, и одједном имамо напрасно најаву да ћемо Аеродром „Никола Тесла“ дати у концесију јер је то добро за Аеродром.

Извините, у чему је проблем, ако Аеродром добро послује, ако му расте добит, ако се та добит уплаћује на рачун буџета Републике Србије? Ако је сам премијер рекао да ће се од добити јавних предузећа попунити рупе у буџету, да ће се од тога исплаћивати плате и пензије, да ће та добит сваке године расти, зашто ми онда то дајемо на концесију? Одакле одједном процена да ће се добити 300–350 милиона евра за Аеродром? То значи да је вероватно неко већ разговарао са неким или добио неку понуду за концесију на 25–30 година за ту суму новца. Ако је тако, пошто се може логично закључити из тих изјава да је то основ да се иде на измену Закона о концесијама и доношење закона о управљању аеродромима, извините, хоћете ли да нам кажете коме сте предвидели да дате концесију за Аеродром? Ако нисте предвидели, чему онда по хитном поступку измена Закона о концесијама?

Ова измена Закона о концесијама има једну једину улогу, а то је да омогући потенцијалном концесионару са којим сте разговарали, и вероватно већ договорили, да дате Аеродром на управљање. Пошто то по постојећим законима није могуће, идемо на измену Закона да би се омогућило да се Аеродром да на концесију.

Због тога су посланици Демократске странке Србије у свим члановима где се помиње концесија тражили да се ти делови избаце, јер није логично ни нормално да се нешто што послује добро, што има добит, од чега држава има корист, од чега буџетски корисници имају корист, даје на концесију. Ваљда нам је основна теза у управљању државом да оно што је добро, што доноси приход буде наше. Откуд увек идеја, када је нешто добро у држави Србији, да то продајемо или дајемо на концесију?

Исти је случај са „Телекомом“. „Телеком“ сваке године приходује 250–300 милиона евра, има профит, добит и то уплаћује у буџет Републике Србије. Али то није довољно, већ се сваке године најављује нова кампања за продају „Телекома“. Извините, што не дајете на концесију, на пример, „Азотару“, или што нисте дали „Раковицу“ или било које предузеће које лоше стоји, које прави губитке, од чега буџет Републике Србије има штете, односно морамо да плаћамо, покривамо те губитке? Зашто се то не даје на концесију? Све оно што је добро и профитабилно хоћемо да продамо, да дамо на концесију, што нема елементарне економске логике.

Наравно да ћемо тражити да се сви амандмани који иду у том правцу да се не стварају услови за продају, односно концесију на Аеродром усвајају. То ће бити наш услов да подржимо овај закон. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Главни проблем са законом је нетранспарентност, односно дискрециона права Владе да одлучи овако или онако. Због тога је боље да закон немамо, него да га имамо овако како је написан.

Разлог зашто се стављају амандмани „брише се“ јесте – када пошаљете закон у Скупштину, онда закажете седницу у петак навече и она почне у понедељак ујутру. Не знам шта очекујете. На такав начин не можемо имати озбиљну расправу. Онда се то своди на то да погледамо закон у целини, закључимо да је он лош по грађане Србије и онда, наравно, иду амандмани који кажу „брише се“.

Када говоримо о концесији, разлог зашто бисмо ушли у концесију негде, са било ким, јесте зато што имамо неки економски интерес. У закону би морало да стоји да Влада мора да образложи тај економски интерес и да постоје неки критеријуми који су законом дефинисани, а не како Влади падне на памет.

Кад говоримо о томе да су, министарка је поменула, успешна јавна предузећа откако је СНС преузео власт, да их подсетим, у току дискусије о Закону о буџету рекли смо да су само од 2014. до 2016, три године, губици јавних предузећа за које држава, односно порески обвезници морају да плаћају гаранције, јер не могу сама да враћају дугове, 93 милијарде динара, да је у буџету за 2017. годину предвиђено 47 милијарди динара! Ово су подаци из буџета. Ово нам говори о успешности Владе да води политику и да управља јавним предузећима.

Значи, главни проблем је непостојање критеријума у закону, потпуна произвољност и непостојање обавезе Владе да образложи разлоге зашто даје нешто у концесију, или не даје нешто у концесију. Понављам, разлог зашто би се нешто дало у концесију је ако постоји економски интерес, јасно образложен. Њега овде нема.

Што се самог аеродрома Београд тиче, на пример, велики губици настају тако што се опраштају услуге које се пружају „Ер Србији“ не би ли се „Ер Србија“ приказала профитабилним предузећем, што она није, она је велики губиташ.

Иначе, Аеродром „Никола Тесла“ је у власништву грађана Србије у великом делу. Влада узима на себе да располаже том имовином како јој падне на памет. То једноставно тако не би смело да буде. Закон је лош зато што нема дефинисане критеријуме и нема дефинисана јасна

мерила; нема транспарентности нити обавезе Владе да било шта образложи кад одлучи да, рецимо, да аеродром било коме у концесију.

ПРЕДСЕДНИК: Министар.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Знам да све то лепо звучи вама да тако изађете и причате, али опет морамо мало да појаснимо пар ствари. Прво, није тачно да се ишта опрашта „Ер Србији“. Од 2015. године нема никаквог отписа, дакле, и Аеродром „Никола Тесла“ и „Ер Србија“ послују тржишно. „Ер Србија“ је 2014. године имала приход 31 милијарду, 2015. године 36,8 милијарди. Што се тиче „Николе Тесле“, његов приход је растао, на пример, 2014. у односу на 2013. годину 51% итд. Значи, нисте у праву са подацима, пошто волите да причате о подацима и сви мисле да их савршено знате. Онда се после испостави да то баш није тако.

С друге стране, и ви сте врло поздрављали, колико знам, управо сарадњу са „Ер Србијом“. Постоје овде новине, италијанске, где сте давали... Били сте гост заједно са... Као министар економије Владе Републике Србије са „Ер Србијом“ сте били на једном догађају у Италији. То је забележено у италијанским новинама, где сте, цитирам вас, врло јасно рекли да ... Значи, српски министар за привреду Саша Радуловић... Извињавам се, прочитаћу на енглеском, можемо да преводимо: „Овај потез“, за Ер Србију, „је први здрав пример партнерства које је направила Влада Републике Србије.“ Хвала вам, то сте рекли као министар привреде Владе Републике Србије. Е, онда сте изашли мало из Владе и сада причате нама да ништа не ваља. Па, чекајте, мислим, ово сте ви испричали. Толико о томе што се говори.

Али, да се вратимо сад на закон о управљању аеродромима. Дакле, не односи се само на Аеродром „Никола Тесла“, односи се на све аеродроме. Наша жеља и интенција јесте да као Влада створимо услове да се бизнис остварује, и то знате, и ништа више од тога, а видећемо како ће бити.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Користим време овлашћене представнице Посланичке групе Демократске странке, с обзиром на то да је министарка имала коментар о томе шта, кад и како је почео напредак Аеродрома. Сматрам да без икакве потребе омаловажавате рад једног јако доброг министра у Влади 2008–2012. године. Господин Милутин Мркоњић је разна добра посла урадио. То што није хтео да даје паре из буџета Арапима, мислим да је добро урадио. Зашто је после гласао? Шта ће, мора се некад.

Дакле, ако желите да полемисхете о перцепцији или о визији коју имате као представница владајуће коалиције или Српске напредне странке са неким из Демократске странке, предлажем вам да променимо приступ и да гледамо шта је урађено, а не ко је радио. На пример, ја мислим

да ви радите одличан посао као неко ко води Координационо тело и да су резултати које сте остварили упркос реалности нешто што ће се памтити по добру. Као што сматрам да је радна група која у вашем министарству ради поглавље једна од ретких које у извештају имају напредак. Укупно четири сектора имају, један је ваш.

Дакле, то што радите добро, то хоћу да кажем. Као што мислим да је господин Милутин Мркоњић јако пуно добрих ствари урадио. Ја се с њим не слажем ни политички, не слажем се ни сада, али то не може да обрише реалност онога што је резултат. Не можемо све да сведемо на то да су једни црни, други бели, јер је то детињасто порицање реалности, и одатле и наши амандмани.

Ми се не слажемо да се „Етихаду“, да се „Ер Србији“ дају паре из буџета. Да сте ви неко ко припада мојој странци, која је на власти, ја се исто не бих слагала. Дакле, имамо различиту перцепцију о томе шта треба радити с новцем из буџета. То што себе зове инвеститором, ја сматрам гребаторима, јер јесу гребатори, јер су измишљени после 2008. године, после економске кризе, када више нема пара па мора да се узима из буџета. Па се из буџета дало банкама, то се звало бејл-аут, па се сада даје ономе ко се зове инвеститор.

Дакле, ми се не слажемо стратешки. Ваше право и моје право. Ја своје право у оквиру своје странке користим да вам кажем – поднели сте нам закон од кога одустају земље у региону. Одустају од концесије ауто-путева, одустају од јавно-приватног партнерства. Имате око себе примере, не понављајмо туђе грешке. То је све што вас молимо амандманима „брише се“. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Што се тиче читаве расправе око овог амандмана и овог закона, ми смо у начелу, понављам, указали да је циљ овог закона управо аеродром Београд и да се цео закон доноси да би се омогућила концесија на Аеродрому „Никола Тесла“, што сматрамо јако погрешним.

Не бих се сложио са цифрама које сам чуо од уваженог колеге из опозиције, мислим да је то много више од 600 милиона за тих 30 година. Јер, и у оваквим условима, када се максимално испумпава профит из аеродрома Београд на све могуће начине, имате плус неких 26–30 милиона по години, а чули смо од министарке да је раст био 51%. Значи, очекиван је велики раст прихода на Аеродрому „Никола Тесла“, то је свима јасно. Чак и највећем лаику је јасно да ће Аеродром „Никола Тесла“ расти са приходима, са бројем путника и са превозом робе, тако да се поставља питање зашто бисмо дали тај профит, који ће сигурно у тих 30 година бити преко милијарду евра. Зашто бисмо дали некеме тај профит? То је кључно питање.

Даље, технологија која би се евентуално уградила у тај аеродром ће таман застарити сигурно за тих 30 година, тако да ћемо поново морати сами да дајемо ту инвестицију.

Сложио бих се са констатацијом да се раније лоше пословало на Аеродрому, али се поставља питање зашто сада надлежни државни органи не преиспитају то пословање. Недавно је била вест да управо истиче рок „Дуфри интернешенелу“ за све закупе локала (то су они фри-шопови, чувени, по Аеродрому), који је то добио на десет година када је директор Аеродрома, 2006. године, био Небојша Недељковић, ако се добро сећам. Он истовремено ради као саветник у тој истој фирми. Подсетићу вас да сте управо ви били на Аеродрому у време док је он био директор, јер вас је ангажовао као своју пријатељицу, и да сте две године заједно са њим били на Аеродрому. А он је по злу упамћен као руководилац аеродрома Београд.

ПРЕДСЕДНИК: Саша Радуловић, изволите. По амандману.

САША РАДУЛОВИЋ: Да, знам, узели сте ми реплику без икаквог основа.

Захваљујем се министарки што се овако добро припремила за седницу па има већ припремљене принтскринове. Грађани, мислим, разумеју на шта ово стварно личи.

Да кажем министарки – никада нисам био у Италији, нити сам тамо давао изјаве. У то време смо уводили личне карте. Када смо уводили личну карту за „Ер Србију“, кренули су да достављају податке и у то време сам и дао изјаву, пошто смо кренули да уводимо ред. Међутим, оног тренутка када смо утврдили да је „Ер Србија“ у другој половини 2013. године направила губитак од преко 30 милиона евра, мислим око 38 – значи, само у другој половини 2013. године, у односу на прву половину 2013. када је стари менаџмент „Јата“ имао губитак од 10 милиона – онда смо имали озбиљан проблем и ја сам након тога поднео оставку, јер руководство „Ер Србије“ није хтело да сарађује са Министарством. Та иста „Ер Србија“ је 2014. године добила субвенцију од преко 70 милиона евра из буџета, па је 2015. године добила субвенцију од преко 40 милиона евра из буџета, 110 милиона. То је та ваша профитабилност и увођење реда, како причате.

Ништа нисте рекли за остала јавна предузећа која сам поменуо, која су од 2014. до 2016. године направила рупу у буџету од 93 милијарде динара по плаћању гаранција, па је онда предвиђено 47 милијарди динара у 2017. години, наравно, све то под успешним менаџментом СНС-а. Да не говоримо о губицима Железаре, који су око 270 милиона у последње две године. Побегли сте на крају од ових ствари и суштине закона.

Да поновим, суштина закона је – нема никаквих критеријума у овом закону, на основу чега, који су то економски параметри на основу којих одлучујемо да држава да нешто у концесију, него се све оставља

Влади, која је очигледно неспособна, да доноси лоше одлуке, често корумпиране одлуке, кроз тајне уговоре и на тајан начин.

Ево, рецимо, најбољи пример је ово најновије осветљење у Београду, које се плаћа из буџета; то је намештено за једну грчку фирму.

Значи, ово је начин на који водите јавна предузећа, ово је начин на који водите и локалне самоуправе и државу. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Само по амандману.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Госпођо председнице, управо се односи на амандмане и на теме. Уколико се и даље бавимо образлагањем зашто нам закон не треба, можда би било добро да смо га обавили онда када је била расправа у начелу. Ако ћемо по сваком амандману, бојим да ће изгубити сврху у неком тренутку.

Но, везано за то да ли треба да се брише члан по члан, сматрамо да не треба, управо зато што сматрамо да нам је закон на корист. Када неко овде помене да је суштина било какве приче на тему да ли треба отворити простор за концесију или не треба економска корист, да, наравно, и то је ваљда свима јасно. Дакле, суштина предлога да се отвори могућност, по закону, да се делатност управљања (водите рачуна о томе) решава кроз концесиони уговор, сматрамо, може да се реализује тако да буде на корист овој држави. То је ваљда довољно јасан и чист мотив.

Наравно да то никакве везе нема са проблемима некога да закон који је 6. децембра стигао вама прочита, ако има, колико – осам страница без пратећих образложења. Не сматрам то за релевантан основ за било какво брисање, одустајање од било какве расправе, а понајмање за основ да се прича о свему другоме сем о закону. Колико осветљење Београда или било шта слично има везе с овим законом, е, таман толико треба изаћи у сусрет овим идејама да се расправља о ономе што само некога занима и идејама да се било шта обрише зато што га неко није прочитао, не разуме или неће да га разуме. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче Радуловићу, желите поново по амандману?

САША РАДУЛОВИЋ: Да поновим још једном на ово излагање – заиста ме не интересује шта мисле посланици СНС-а, ми дискутујемо с Владом и хоћемо од њих да добијемо одговоре, а ваша мишљења задржите за себе.

Значи, суштина овога и главни проблем јесте то што нема критеријума, па нећемо ни да отварамо могућност да се потписују концесије где нема критеријума и нема транспарентности. То је суштина овога о чему говоримо. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 3. амандман су заједно поднели Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председнице. Члан 3. има назив „Појмови“. Од шест тачака, пет су преписани појмови из Закона о ваздушном саобраћају, од речи до речи. Ми смо предложили да се то брише. Ако већ постоје у том закону, не видимо разлог да буду и овде, преписани исти делови закона. Да ли треба или не, да ли је то по методолошким правилима за израду прописа, можемо да дискутујемо, али је проблем што ова влада не примењује исти критеријум; значи, некад иде да се стави у закон мање, некад иде да се стави више. Наш утисак је био да је стављање ових тачака једноставно била потреба Владе да овај закон учини наизглед озбиљнијим, да он има више чланова, да ти чланови имају више ставова и када неко чита, да мисли да је закон добар.

Оно што фали овом закону, а о томе сте слушали када је била начелна расправа и сада, од почетка расправе, јесте што је недовољно прецизан у својим другим деловима, што нема јасних критеријума, што не говори о томе на који начин ће та концесија бити дата.

Не знам да ли сте ви, госпођо потпредседнице Владе, били овде кад је била расправа о буџету; нама је премијер овде недвосмислено рекао да нема, ето, у буџету чак ни прихода од концесије за Аеродром коју ћемо да урадимо следеће године. Значи, он није оставио никакву дилему да ћемо ка томе да идемо. Ви сада тврдите – не зна се. Ја тврдим, како је писан овај закон, да само треба некако решити ребус да добијемо име фирме за коју је писан. Ви говорите... Мени је јако драго што ви говорите, неколико пута сте рекли – Влада ствара услове за пословање. Ево, на том примеру јавне расправе видимо какво је то пословање.

Значи, све по закону, да може да се јави само једна фирма, вероватно неког партијског човека који једини има насликане Деда Мразове, како је то насликано на тендеру; онда се јави једна фирма и само у Београду добије посао од 200 милиона динара за расвету у Београду. Па се то понови у неколико других градова, где вероватно партијски другари, чланови Главног одбора СНС-а, отворе фирму преко ноћи, јаве се и добију посао. То је пословни амбијент који ви стварате. Па, јесте, то је пословни амбијент. То је пословни амбијент због кога ви ни ове године нећете имати две милијарде директних страних инвестиција. То је проблем, што нам је привредни раст, којим се ви хвалите, најмањи у региону. Односно, има једна земља која је мања од нас.

Зато ови закони нису добри ни за Србију ни за њене грађане. Ми ћемо дискутовати овде, колико будемо имали времена, о свих ових осамсто и кусур амандмана (вероватно, нажалост, нећемо стићи о свима да говоримо), зашто ови предлози закона овакви какви су предложени нису добри. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Значи, само да вас питам, да ли вама скидам од групе или од овлашћеног?

(Марко Ђуришић: Од овлашћеног.)

Од овлашћеног.

Реч има министар Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Кад говорите о условима пословања и када говорите све те... Тако то занимљиво, заиста занимљиво звучи, свако би прочитао такву вест, да ће, не знам, неко негде да купи фирму па ће да се договори, па преко ноћи, па ће да је направе, па ће да створе... Па нема тога. Да има тога, Србија не би била у првих десет земаља на свету по реформама за услове пословања које је остварила у претходне две године. То је извештај Светске банке. То није извештај ни мој, ни ваш, него Светске банке.

Док су неке друге партије биле на власти, били смо 176. по издавању грађевинских дозвола; сада смо 36. у свету. Према томе, немојте ми говорити о условима пословања. Ту нисте у праву.

ПРЕДСЕДНИК: Михаило Јокић.

МИХАИЛО ЈОКИЋ: Поштовани посланици, мислим да је овај амандман доказ недобронамерности. Зашто? Зато што је овај члан 3. овде присутан да би овај закон био једна целина. Он је ту због методолошких разлога. Према томе, ниједан реалан, рационалан разлог не постоји да ви поднесете овај амандман; значи, само недобронамерност и да компликујете ситуацију. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Реч има Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Добро је примећено да је овај члан ту да би закон изгледао озбиљније, а суштински је преписан из другог закона и већ постоји у правном систему Србије.

Везано за услове пословања, иста та Светска банка каже да је Србија прва у Европи по стопи угрожености становништва од сиромаштва. То је цена тих ваших реформи коју грађани Србије плаћају, погрешне политике.

Говорите о неком помаку за издавање грађевинских дозвола; супер је помак, са 176. на 36. место, поздрављам. Када ћете да срушите виле председника Републике, нелегално саграђене на обали Саве?

ПРЕДСЕДНИК: На члан 3. амандман су заједно поднели Вјерица Радета и Немања Шаровић.

Реч има Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Амандман који смо поднели на члан 3. односи се на појмове из овог Предлога закона о управљању аеродромима. Мислимо да овај став треба брисати из простог разлога што је ово што је предвиђено у овом члану и овом ставу већ регулисано другим законом. Није добро када се нешто што је већ регулисано... Најпре, није било потребе да се доноси овај закон с обзиром на то да већ имамо закон који регулише ваздухопловство и ваздушни саобраћај, али поготово није добро

када се на овај начин убацују појмови који су већ разрађени у неком другом закону.

Питање које би било добро да се постави министру и очекујемо одговор... С обзиром на то да овај закон између осталог говори о утврђивању јавног интереса за експропријацију, административни пренос и непотпуну експропријацију непокретности ради изградње аеродрома, питање се односи на Аеродром „Никола Тесла“, на градњу друге полетно-слетне стазе, питање је – да ли је урађен детаљни план, да ли градња нове писте подразумева рушење дела Сурчина, објеката у Сурчину, или је план да се то ради с оне друге стране?

У свакој варијанти, земљиште које планирате да експропришете је земљиште које је продато одређеним физичким лицима, која су куповала и под присилом, али зато што су имала информације о томе где ће се градити ова друга слетно-полетна стаза. Не би било лоше, министре, да нам кажете нешто о томе.

ПРЕДСЕДНИК: Министре, изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Израда плана је у току. Што се тиче ових 700 објеката, неће бити срушени, они су изузети из линије Аеродрома.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 3. амандман су поднели заједно Милорад Мирчић и Весна Николић Вукајловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3. амандман су заједно поднели Зоран Красић и Миљан Дамјановић.

Зоран Красић има реч.

ЗОРАН КРАСИЋ: Дакле, члан 3. односи се на нешто што су дефиниције. У немогућности да се дође до двадесет и нешто чланова овог закона, прибегло се киповању свега и свачега, и у члану 3. Предлога закона налазе се дефиниције које већ постоје у нашем правном систему, преваходно у Закону о ваздушном саобраћају.

Али интересантна ствар је како резонује предлагач: он каже, поводом једног амандмана, члан 7. јединствених методолошких упутстава, методологије за писање прописа, дозвољава уношење дефиниција. Они кажу – можемо да дефинишемо. А код овог амандмана који се тиче аеродромске накнаде, пошто знамо с ким имамо посла, ми препишемо одредбу из Закона о ваздушном саобраћају, они кажу – а, не, то не може, то није у складу са директивом ЕУ. Ми нисмо чланови ЕУ још; хвала Богу, никад нећемо ни бити. Ево, видите ту подељено размишљање. Значи, само да се напише закон по сваку цену.

Иначе, ја сам се мало трудио да пронађем да ли још негде постоји сличан закон, са сличним називом, закон о управљању, и стварно нигде нисам нашао. Обично се то регулише законом о ваздушном

саобраћају. И наш Закон о ваздушном саобраћају има двадесетак одредаба које се тичу аеродрома: па и коришћење, па и управљање, па која правна лица, па како, па оператер, па накнаде, па какве накнаде, па све ово, па све оно, па регистар, па сертификати итд., итд. Овде је очигледно нешто по систему – Београд је на води, „Никола Тесла“ је на земљи, а у авиону је неко ко је бацио око на нешто. Ја мислим да овај закон никако не сме да се усвоји.

Сад да вас исправим, пошто сте малопре избркали неке податке: 2010. године Аеродром „Никола Тесла“ имао је нето добит 18,3 милиона евра, 2011. године 15,1 милион евра, 2012. године 6,3 милиона евра, 2013. године 141.000 евра, 2014. године 28,2 милиона евра, 2015. године 27 милиона евра. Године 2010. је било 420 запослених, а 31. децембра 2015. године 1.871 запослени: од тога, 1.253 стварно запослена, а ово друго што је било на привременом раду, око 450 је преко омладинских задруга.

Само да вам скренем пажњу, пре два дана је објављен податак, односно очекивање да ће Железара Смедерево у 2017. години да има добит 20 милиона евра. Значи, 2015. године је било 28 милиона евра на Аеродрому „Никола Тесла“.

Мислим да би та прича о некој будућој концесији, о некој будућој продаји морала мало да се помери са стране. Морам да вам кажем, у земљи се продаје оно што иде. Нико неће да купи фабрику трактора која не ради, купује се само добра роба. Неће нико да купи кљусе, купи се липицанер, купи се, знате, арапски, пасмина добра се купи. Оно што је лоше, нико не купује. Али све зависи од продавца, знате. Продавац у Србији је остао без пара. Нема више јефтених кредита, постоји само емитовање хартија од вредности које је скупо, и онда мора нето имовина да се крчми. Ради очувања власти, ми смо пред великом опасношћу да све што је успешно може да буде будзашто продато да би се очувала финансијска стабилност итд.

Ја мислим да овај закон никако не смемо да донесемо. Ако се укаже нека врло добра понуда за неку концесију у делу нових улагања, постојећи Закон о јавно-приватном партнерству и концесији дозвољава и такву могућност, нема потребе да идемо са овим посебним законом.

Само да вам скренем пажњу још, мислим да је то врло важно, забрањено је преписивање норми из вишег хијерархијског акта у нижи хијерархијски акт. Овде имамо ситуацију да је 90% одредаба модификација неких одредаба из постојећег закона. Зашто? Да буде нешто као закон о „Београду на води“, да буде отприлике слично. Значи, у пракси не постоји посебан закон о управљању овим аеродромима. То је нешто што можемо да патентирамо, можемо да продамо Европској унији, можемо да кажемо то је нова директива, то је нацрт нове директиве коју би Европска комисија могла да усвоји за једно 27 година.

Ако се неком жури, схватите, молим вас, сви, Србија ће бити члан Европске уније 2389. године, пре тога не може никако. Али водите рачуна, ваше је право да желите, али је наша обавеза да кажемо ако постоје штете због ваших жеља. Ви у најбољим жељама причињавате стварно велике штете.

Касније, кад се будем јавио, даћу вам и добре примере приватизација, попут наших цементара које су за пет година два пута извукле комплетан капитал који су уложили у те наше цементаре. Зашто? Зато што су добили и природни монопол. Аеродроми јесу врста монопола.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 3. амандман су заједно поднели Наташа Јовановић и Јово Остојић.

Реч има Наташа Јовановић.

НАТАША ЈОВАНОВИЋ: Госпођо министар, видим да нисте прихватили ову бољу дефиницију шта је то оператер, што смо ми хтели да овим амандманом поправимо у члану 3. у тачки 5), али ћу искористити овај амандман, пошто је везан за управљање аеродромима, да вас упитам – где је запело и шта се дешава, зашто је још увек закључана зграда Аеродрома „Морава“? Наиме, у прилици сам да веома често пролазим туда јер је моја породична кућа на само километар од уласка у пристанишну зграду.

Желим да вам кажем да се то питају и мештани свих околних села, што се тиче Аеродрома „Морава“, али и 38 општина које гравитирају том аеродрому. Пројекат који је започет 2012. године донео би много прихода држави Србији, најпре због тога што је у питању два милиона потенцијалних путника, по неким пројекцијама; огромне инвестиције које људи очекују због тога што је то пољопривредни крај, па је нормално и природно да се људи томе надају (људи се у долини Западне Мораве највише баве воћарством и повртарством). Ту је и најважнији аспект, а то је туристички потенцијал: Горња Трпача (одакле је председник Гојковић), затим Копаоник, Гоч, наши манастири, највеће светиње (Жича, Студеница), Ивањица, Гуча. Треба ли још нешто рећи?

Тако да је то велики проблем, јер томе се не види крај. Нормално је да ће мештани околних села и свих тих општина да очекују да неко једноставно дође, отвори кључ и каже – од овог дана креће са радом овај аеродром. По пројекцијама врло озбиљних људи који су се бавили анализама, он може да одвуче око 30% путника са неких других аеродрома у земљама у окружењу. Нарочито је то стратешки важно за наше људе, поготово за дијаспору са југа Србије, из централне Србије.

Желим да ми данас, ако сте у прилици, коначно кажете који је то месец, по вашем мишљењу, по виђењу премијера и свих надлежних у Влади, када ће коначно Аеродром „Морава“ почети са радом. Хвала вам.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Ми смо у процесу закључења уговора са Министарством одбране, које је инвестирало у терминал. Дакле, Привредно друштво „Аеродроми Србије“ направиће уговор са

Министарством одбране. Морам да признам да то није ишло неком динамиком, брзином како смо ми очекивали због тога што је Министарство одбране тражило да им се исплати новац који су уложили у изградњу терминала. Тренутно водимо разговоре и преговоре јер ја мислим да то не може да буде сметња, нити можемо да лицитирамо о висини тог новца.

Надам се, када ме питате о месецу, заиста се надам да ћемо у првој половини наредне године коначно моћи да причамо да имамо саобраћај на једном аеродрому који је направљен, изграђен и који има онакву зграду терминала какву има.

ПРЕДСЕДНИК: На Главу II, назив изнад члана и члан 4. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе ДС.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: Овај члан говори о управљању аеродромима. Ми смо и у образлагању претходног амандмана разговарали са министарком о томе на који начин смо предлагали ове амандмане „брише се“, управо из протеста због начина на који се намеће овај закон, није било довољно времена за интервенцију, о чему смо разговарали. Али, мени је важно да макар због јавности и због свих нас разјаснимо јер је очигледна најава, пре свега, давања концесије за Аеродром „Никола Тесла“.

Овде се говорило о инфраструктури; ја нисам сигуран да смо добили простора да говоримо и о амандману на члан 3, а то је потреба за улагањем. Наравно да је мотив концесије даље улагање у инфраструктуру. Ако разговарате, а сигурно има пуно стручњака који познају инфраструктуру аеродрома, многи кажу да аеродром у Београду у овом тренутку нема потребу за новом пистом.

Ево, говорили смо о експропријацији и могућности да се изузима земљиште и инвестира у нову писту. Ова писта је у смеру који је доминантно важан због ветрова који дувају и отежавају слетање на аеродром Београд. Уколико би било потребе за алтернативом, онда би то било укрштање писта. Очигледно је, уколико се инвестира даље у аеродромску инфраструктуру, онда би се градила и друга писта; сами смо сведоци колика је фреквенција саобраћаја на Аеродрому „Никола Тесла“, и питање је мотива потенцијалног концесионара да улаже у том смислу. Дакле, волео бих да чујем од госпође министарке управо то мишљење, и о начину на који ће се управљати будућим саобраћајем.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 4. амандман су заједно поднели народни посланици Никола Савић и Зоран Красић.

Реч има Никола Савић. Изволите.

НИКОЛА САВИЋ: Даме и господо народни посланици, поднео сам амандман на члан 4. Предлога закона о управљању аеродромима. Амандманом сам тражио да се поменути члан брише. Из ког

разлога сам то тражио? Једноставно, из разлога што постојећи прописи не дозвољавају да једно лице управља, а друго лице користи неки аеродром.

Међутим, ово није једина мана овог закона. Овај закон има много недоследности, много нелогичности, тако да би најбоље било да се повуче из процедуре.

Када је у питању власничка структура над аеродромом, закон је апсолутно дискриминаторан јер неке одредбе овог закона говоре о томе да чланови закона не важе у случајевима када је управљање аеродромом предмет концесије. Заиста не знам због чега се Влада одлучила на овај корак и због чега се фаворизују концесионари.

Ово не говорим зато што долазим из Ниша, знате да у Нишу постоји аеродром (пored београдског, једини који је тренутно у функцији и ради), али ове концесије су заиста нешто што ће, по општем мишљењу, свих људи у овој сали и шире јавности, донети само штету аеродромима. Нишки аеродром је још увек у тој фази да не може бити предмет концесије, још увек није дошао до тог нивоа развитка. Пре свега, ово се односи на београдски аеродром.

Када је у питању нишки аеродром „Константин Велики“, он је задњих годину, годину и по дана показао изузетне резултате, број путника је многоструко повећан. Рецимо, у 2014. години број путника је био око две-три хиљаде, а сада 2016. годину завршавамо са бројем путника око 125.000, с тим што све анализе и тенденције говоре да ће број путника и те како расти.

Ми смо од министарке чули да се на сва уста хвали како је Влада, односно њено министарство у ову област уложило 4,5 милиона евра. Колико је мени познато, када је у питању нишки аеродром „Константин Велики“, откад је она министар надлежан за ове послове у тај аеродром није уложен ни један једини евро. Када завршим ову моју дискусију, волео бих да чујем одговор на ту тему.

Иначе, нишки аеродром „Константин Велики“ има изузетан значај за Србију. Ниш и сам аеродром имају изузетан географски значај. У случају потребе, он представља алтернативу многим аеродромима, као што су софијски аеродром, аеродром у Скопљу, чак и београдски аеродром, аеродром у Приштини, али, кажем, Влада некако не води довољно рачуна о том аеродрому јер видимо да нису уложили у задње време довољно средстава у тај аеродром. Наравно, морам да будем објективан па да признам да је у претходном периоду Аеродром „Никола Тесла“ дао неку опрему, али то је било у време док је власт вршила Демократска странка. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има министар.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Па, толико ништа нисмо уложили ми из Владе за ове две године да од 1.000 путника, колико је било пре него

што је формирана ова влада, данас их има 70.000. То је вероватно тако дошло, пошто се ништа није уложило.

Значи, четири милиона евра је уложено од стране СМАТСА, Директората и „Николе Тесле“ – од опреме да може да се лети, односно да може да се врши ваздушни саобраћај и по лошем времену и ноћу, што није било могуће пре две године, до свих ствари које су биле неопходне да би аеродром могао да испуни основне услове да уопште добије дозволу, када говоримо о безбедности, да можемо да користимо такав аеродром. Друго, оно што се даље улаже у аеродром јесте за нови торањ који ће се правити, нека врста резерве Аеродрома „Никола Тесла“.

Према томе, извињавам се, не знам одакле вам ти подаци, али апсолутно су нетачни када говоримо о улагању Владе Републике Србије, пре свега овог министарства, да се аеродром Ниш подигне и да следеће године имамо готово 200.000 путника.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: Користим време посланичке групе по амандману.

Чули смо ово образложење од министарке, испада да се од пре две или три године лети са нишког аеродрома, што једноставно није тачно. Мислим да се могло улагати у технологију и опрему, али се летело са нишког аеродрома и пре 1999. године, али и онда када је реконструисан. Тачно је да се највише уложило управо захваљујући Граду Нишу 2002. и 2003. године и донацији норвешке владе од шест милиона евра. То је била инвестиција која је излечила ране које је Ниш носио, са 30 заосталих пројектила у писти нишког аеродрома, и са великом храброшћу људи који су омогућили летење са нишког аеродрома. Дакле, летело се и 2003, 2004. и 2005. године. Тачно је, са мањом фреквенцијом, али је технички, технолошки све то било припремљено и могло је да се лети са нишког аеродрома. Дакле, ово што ви кажете – да је опрема коју сте донирали у последње две или три године омогућила летење са нишког аеродрома – једноставно не може да буде истина.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 4. амандман је поднео народни посланик Зоран Живковић.

Само да продужим време. Поштовани посланици, сагласно чл. 27. и 87. ст. 2. и 3. Пословника, обавештавам вас да ће Скупштина данас радити и после 18 часова због потребе да расправимо све амандмане и донесемо законе из дневног реда ове седнице.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Само ради истине, ево података овде: 2014. године 1.335 путника на нишком аеродрому; 2015. године 36.258 путника; за сада, 2016. године, имам овде податак из октобра, немам децембарски, 81.723 путника.

Немојте да говорите нешто што није тачно. Много сам се борила за нишки аеродром и не прихватам да ми неко каже нешто што није тачно. Ниједанпут, ниједне претходне године није могло да се лети у условима смањене видљивости, нити је могло да се лети ноћу. Захваљујући томе што смо у ове две године обезбедили сву опрему да то може, имамо овај број путника. Никада није било толико компанија, нити толико линија да може да се направи толики број путника који су летели за Ниш. Заиста, само да будемо мало тачнији.

ПРЕДСЕДНИК: Изволите.

ГОРАН ЂИРИЋ: Време посланичке групе.

Године 2014, рекли сте, 1.300, 1.400 путника. Па, ко је водио тада аеродром и Град Ниш? Одлично је што расте број путника сада, у наредним годинама, али 2014. године такође је катастрофалан податак, а ко је водио тада, у том тренутку Град Ниш?

Независно од тога, ја нисам говорио о броју путника, говорио сам о инфраструктури и ономе што сте рекли, да је тек са улагањем од пре две или три године могло да се лети са нишког аеродрома. Сви смо то чули. Просто, летело се и 2002, 2003. и свих наредних година, са мањом фреквенцијом, са мањим бројем путника. Додуше, „Јат“ је летео и до Франкфурта и до Цириха, летео је неко кратко време и до Париза, до „Шарла де Гола“, али није издржао у том тренутку да одржи те линије. Са лоукост компанијама се прави овај велики искорак, и то је заиста важно.

Поштујте рад и неких претходника. Није почело све од тренутка када сте ви дошли на чело Министарства, нити рад нишког аеродрома. Прво је требало пренаменити... Дакле, 1999. године смо имали несрећу и бомбардовање и деструкцију тог аеродрома, па је требало пренаменити, јер је то био војно-цивилни аеродром. Онда је требало пренаменити и трансформисати га у цивилно-војни, уз велико разумевање војске, и тада примити донацију норвешке владе, што је у том тренутку био услов. Вероватно ви то добро знате, али помените и те људе који су у том тренутку урадили добар посао, што је и био предуслов за раст нишког аеродрома, а, наравно, и многих других инфраструктурних...

ПРЕДСЕДНИК: Реч има министар, реплика.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Само кратко, опет да знају грађани Србије: градска власт у Нишу је до краја 2013. године плаћала „Монтенегро ерлајнс“ да лети са нишког аеродрома. Уложили су шест милиона евра да би „Монтенегро“ летео. Да су тај новац уложили у нишки аеродром, онда бисмо имали, малтене, још једног „Николу Теслу“. Само да се зна. Ми смо то прекинули и оспособили аеродром и сада имамо комерцијалне летове. Ваљда је циљ да имамо комерцијалне летове.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Милија Милетић.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: Захваљујем. Ја бих у потпуности подржао министарку, ово што је рекла је тачно. У периоду до 2012. године,

знамо колика су средства издвојена из буџета Града Ниша за помоћ за лет до Црне Горе. То су била велика средства. Али, памтим и време уназад годину-две и како је нишки аеродром почео да има експанзију путника и инфраструктуре и велики број летова. Мислим да је нишки аеродром стварно место где се види разлика како је било до 2012. године и како је после 2012. године, односно 2014, 2015, 2016. године, па и сада. Мислим да је нишки аеродром други аеродром који ће у периоду који долази имати још већи интензитет саобраћаја; рачуна се да ће бити до 700.000 путника, пошто се планира модернизација писте и опреме.

Мислим да наша влада, на челу са нашим премијером и министарство које водите ви, министарка, да је то нешто што годи грађанима Ниша, нишког региона, југоистока Србије, јер ће Ниш и нишки аеродром бити центар целокупног дела југоисточне Србије, и у привреди и у пољопривреди. Ту се види напредак целокупне те регије, где је центар свих догађања нишки аеродром и комплетна та инфраструктура.

У потпуности вас подржавам, госпођо министарка, и мислим да неки људи који су били у неком претходном периоду на кључним функцијама у Нишу имају пуно да жале што у Нишу нешто није урађено, а сада се ради.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 5. амандман су заједно поднели Зоран Красић и Марко Миленковић.

Реч има народни посланик Зоран Красић.

ЗОРАН КРАСИЋ: Јесте, члан 5. има наслов „Услови и начин обављања делатности управљања аеродромом и стицања статуса оператера аеродрома“. Молим вас, статус оператера аеродрома је потпуно регулисан Законом о ваздушном саобраћају и нема потребе да овде унесите ту одредбу. Јер, и када нешто преписујете, можете лоше да препишете па да створите неку забуну, па онда не знамо који закон се примењује за ове ствари.

Међутим, овде је поента у овоме – делатност управљања аеродромом. Е сад, и то је решено Законом о ваздушном саобраћају, то је нешто што се зове делатност аеродрома, делатност оператера аеродрома. Али, овде се употребљава реч „управљање“ да би се направила још боља веза са јавно-приватним партнерством и са концесијом, јер може да се пренесе право управљања.

То је нешто што је Вук Драшковић измислио још тамо негде 1996, 1997. године када је хтео да уведе француски водовод овде. И, кад се то рашчепркало да се види шта је њихово улагање, они немају улагање. Чекајте, која је њихова делатност? Они добро читају водомере, непогрешиво читају водомере.

Е, овде је ово управљање управо у тој функцији.

Ја вам предлажем да овај закон лепо ставите ван дневног реда. Ако се појави озбиљна концесија, у постојећим прописима имате сасвим

довољно простора да тај посао завршите, али бисте тада морали да поприлично докажете велики интерес и за авио-саобраћај, и за аеродром, и за буџет, и за народ и за ову врсту монополског посла.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 5. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе ДС. Реч има народни посланик Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Рубрум над овим чланом 5. гласи: „Услови и начин обављања делатности управљања аеродромом и стицања статуса оператера аеродрома“. Не ваља рубрум. Дакле, да само овај члан има у целом закону да се брише, требало би да се брише, јер у члану 5. нема говора о томе како се стиче статус оператера аеродрома.

То је последица тог процеса који ја зовем нормативни оптимизам, чему сам била велики противник, са врло малим успехом. Не очекујем сада успех ни за себе у ставу – хајде мало да пазимо на копи-пејст, и са идејом – има људи који читају, стварно. Зашто? Јер се у члану 5. у четири тачке дефинише: „Делатност управљања аеродромом може да обавља:“, значи, он управља аеродромом, не треба да га стиче, то се дешава у Закону о ваздушном саобраћају, „1) јавно предузеће; 2) друштво с ограниченом одговорношћу и акционарско друштво, односно друштво капитала, чији је једини власник Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, као и зависно друштво чији је једини власник то друштво капитала; 3) друштво капитала у коме је већински власник Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе; 4) друго друштво капитала и предузетник коме је надлежни орган поверио обављање делатности управљања аеродромом.“ Ко од њих ће да стиче статус оператера? Ви сте га ставили у закон. Ко од ових које сте навели стиче статус оператера? Како? Не ваља, промакне. Али има људи који пажљиво читају.

Зашто члан у целини не ваља? Зато што нормативни оптимизам подразумева да покупим из различитих закона, не пазећи какве то последице оставља у другим законима, јер вам у три последња става овај члан служи да кажете да се на пословање ових друштава капитала, тачка 1) став 1, примењују прописи који уређују, наравно, правни положај привредних друштава, да се код поверавања обављања делатности акционарском друштву примењују неки други прописи, да бисте на крају казали да делатност управљања аеродромом може бити предмет концесије, као и јавно-приватног партнерства, у складу са законом којим се уређује јавно-приватно партнерство и концесије и овим законом.

Шта ћете – ту бих морала да имам врло јасан одговор – и како ћете применити овај закон на тачку која каже да већ имате аеродром који је у концесији? Хоћете ли раскидати уговор о концесији? Хоћете ли правити уговор између старог и новог концесионара? Ко ће о томе да одлучује? Где је држава ту?

Дакле, наша жеља да кажемо „бришите члан“ произилази само из једне једине чињенице, а то је да је члан чије брисање тражимо или потпуно непримењив, или виче са папира о својеврсном легитимном положају за нетранспарентно, нејавно и увек корупцији склоно деловање када је у питању управљање аеродромима.

Не мислим да ћете прихватити један од амандмана, али мислим да је добро за будуће дијалоге – јер ћемо с овим законом имати проблема у примени – да се сетимо да је важно да заједно упоредимо слике како изгледа примењен овај закон да бисмо знали колико нормативни оптимизам понекад не ваља. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 5. амандман су заједно поднели Горица Гајић, Милан Лапчевић и Дејан Шулкић.

Реч има народни посланик Милан Лапчевић.

МИЛАН ЛАПЧЕВИЋ: Ми смо предложили да се у члану 5. тачка 4) у првом ставу брише. Ставови 3. и 4, такође, у истом члану бришу се, јер говоре о могућности да се аеродроми дају у концесију, против чега смо јер сматрамо да то није у економском интересу Србије. Оно што је профитабилно, што је добро, што је власништво грађана Републике Србије, што је власништво државе Србије, а при том даје велику добит, не треба да буде плод концесија, нити евентуалних могућности за продају.

То је случај и са другим јавним предузећима која су у власништву државе Србије, јер национална добра, национално богатство треба да служи држави и грађанима да се од тога стичу приходи, да се од тих прихода који иду у буџет Републике Србије даље развијају и аеродроми и друге делатности, како би грађани од тога имали корист, а не да се даје на концесију некоме ко ће убирати приход на рачун наших грађана.

Мислимо да све што се тиче концесије за оно што је добро не треба да буде у овом закону. Из тих разлога смо предложили да се ови ставови у овом члану бришу, сматрајући да то није у интересу грађана Републике Србије.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Михаило Јокић.

МИХАИЛО ЈОКИЋ: Мислим да овај амандман треба одбацити због тога што концесија није наметнута, него је алтернатива. Значи, овде се каже – може да буде, а не мора. Према томе, причати унапред да ће бити нешто и то коментарисати у амандману, мислим да је у овом тренутку сувишно и непотребно и да амандман треба одбацити. Наравно, тамо где је управљање добро, где се ствара профит, ту неће ни доћи концесија. Тако сам ја бар разумео. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 6. амандмане, у истоветном тексту, поднели су Зоран Красић и Александра Белачић и заједно посланици Посланичке групе Демократска странка.

Реч има народни посланик Зоран Красић.

ГОРАН КРАСИЋ: Пошто је сасвим очигледно да постоји већина и да ће овај предлог закона да угледа светлост дана, да ће ови наши амандмани да буду одбијени, користим прилику, а то даје баш члан 6, да вам само скренем пажњу да ово није једини предлог закона, да ме погрешно не разумете, у мору наших закона где се отварају неке теме монопола итд.

Просто се заборавља уставна норма о вршењу јавних овлашћења. Авио-превоз јесте јавно овлашћење, делатност аеродрома јесте јавно овлашћење. Одувек је било. Значи, одувек је било. Водите рачуна, када кажете да у различитим својинским облицима могу бити предузећа, друштва капитала која врше управљање или делатност на аеродрому, да они нису у истом правном положају. Нису у истом правном положају. Водите рачуна. Водите рачуна, пре свега, због уставне норме о поверавању вршења јавних овлашћења. То је једна ствар.

Друга ствар, зашто ове ствари морају да имају код нас добит? Ви сте то проширили на комунална предузећа, јавна комунална предузећа, ту логику. Јавна комунална предузећа треба да обезбеде неопходне услове за живот и рад на одређеном простору и да ту услугу учине што јефтинијом, не треба да буду добитне организације. Код нас, у општем вапају за парама, свуда желимо да направимо добит, потпуно непотребну добит.

Запамтите, вршење јавних овлашћења не значи ово што сте написали у овом предлогу закона.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: Замолио бих да прочитате имена свих посланика који су потписали амандман, а не само посланичку групу.

(Председник: Сви су.)

Пошто читате све остале, можете и Посланичку групу ДС.

(Председник: Не могу. Када је цела посланичка, није обавеза.)

Амандман дефинише ко може управљати аеродромима. Дакле, јавна предузећа, привредна друштва, предузетници. Ту се поставља питање јавног интереса, шта ће се конкретно десити. Овде је било дилеме – зашто унапред предвиђамо да ће бити концесије, или неће? Претходни колега је говорио о томе.

Па, ви сте сами најавили. Мислим да се управо говорило чак и о цени и о могућности давања у концесију Аеродрома „Никола Тесла“. Због тога разговарамо на овакав начин. Шта ће се десити када дође предузетник који ће управљати аеродромом, рецимо, „Никола Тесла“ или било којим другим, али пре свега Аеродромом „Никола Тесла“ као највећим и најзначајнијим, и форсира једну или две компаније или само једну компанију у којој је, могуће, повезан интересно, капиталом и на сваки други начин?

Интерес је, због тога понављам, већинско власништво државе и контролна акција над инфраструктуром, управо због тога да се не би

остварио монопол и да не би неко фаворизовао једну компанију или оператера над инфраструктуром.

Овде се не ради само о аеродромима, него и о другим јавним системима, али сада говоримо о аеродромима. Дакле, због тога је изузетно битно да водимо рачуна о томе на који начин ће то утицати на конкуренцију, на цене авио-карата, јер је, сигуран сам, искуство које видимо у региону управо показало да концесионар, наравно, жели да у што краћем року извуче своја средства, да чак не жели пуно да инвестира и улаже, али то значи да расту цене аеродромских услуга, што значи да ће расти и цене авио-карата.

Због тога смо ми на овакав начин интервенисали и због тога отварамо управо ову тему и питање на овом члану.

ПРЕДСЕДНИК: На назив изнад члана 7. и члан 7. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

На члан 7. амандман су заједно поднели народни посланици Зоран Красић и Вјерица Радета.

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Предложили смо да се члан 7. брише, а у члану 7. су предвиђене обавезе оператера аеродрома. Мислимо да ово није материја коју треба регулисати законом, поготово што на основу Закона о ваздушном саобраћају постоји обавеза надлежног министарства за доношење подзаконских аката, који већ и постоје, где је регулисано и несметано и безбедно коришћење аеродромске инфраструктуре, квалитетно одржавање и заштита аеродромске инфраструктуре итд., тако да једноставно мислимо да није било потребе да се ово угради у овај предлог закона.

Министре, ви некако избегавате, и у начелној расправи а и сада по амандманима, да одговорите на кључно питање – који је економски мотив за најављене концесије, пре свега за Аеродром „Никола Тесла“? Ако се зна, ево, Красић је поменуо, да је Железара пословала са добити, пословаће са добити од 20 милиона евра... Вучић и сви ви у Влади се тим хвалите; ако тако буде, то и јесте за похвалу, ако ништа друго, због тога што више неће из буџета да се дају паре за Железару. Али, ако се хвалите са тих 20 милиона, а још 2015. године Аеродром „Никола Тесла“ је остварио 27 милиона добити, где је онда економска рачуница за евентуалну концесију?

Ми бисмо разумели да сте концесијом радили ауто-путеве. Да сте то урадили, данас не бисмо били једна од најзадуженијих држава и не бисмо имали, са данашњих десет милијарди јавног дуга, 3.102 милијарде динара дуга. Дакле, не радите добро, не радите у интересу грађана и не понашате се домаћински, и то је наша генерална примедба на Вучићеву владу.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 7. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Питам министра да ли прихвата овај амандман.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Да, прихватам амандман.

ПРЕДСЕДНИК: Амандман се прихвата. Хвала.

На назив изнад члана и члан 8. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Рубрум члана 8. каже: „Овлашћења оснивача, односно већинског власника оператера аеродрома“. Ово је, уз члан 5, још један кристално јасан пример те склоности нормативном оптимизму.

Шта хоће да реши члан 8. и шта је решио лоше? Да додам, страшно желим да овај члан никада не буде примењен, никада, да само остане на папиру, лош, добар, измењен, како год хоћете, зато што овај члан 8. у својим ставовима предвиђа одредбе шта се дешава у случају поремећаја у обављању делатности управљања аеродромом. Он је у тачкама и ставовима помешао овлашћења која Влада иначе има, овлашћења која агенције иначе имају, овлашћења из ваздушног саобраћаја, да би на крају у последњем ставу додали: „Ако концесионар није више у могућности да обезбеди услове за континуирано обављање ваздушног саобраћаја, давалац концесије предузима мере у складу са законом којим се уређује јавно-приватно партнерство и концесије и уговором о концесији“. Шта ће овај став у овом закону? Шта ће? Зашто се ви ставом у члану 8. позивате на то да се примени други закон? Па наравно да ће се применити. Или неће.

Како да вам кажем, то иде кроз све чланове овог закона. Разумем зашто – зато што хоћете да озаконите један процес који вам се чини да није довољно законит ако га предузмете на основу Закона о концесијама и јавно-приватном партнерству. А јесте, довољно је законит. Овде само унесите непотребну нејасноћу, остављате простор да разни тумаче и мешамо делове закона непотребно.

Ако хоћемо да говоримо о томе кад применити концесије, морате да разумете да смо ми слушали председника Владе, који је у расправи о буџету говорио да следеће године Аеродром „Никола Тесла“ иде у концесију. Ако он то није мислио, жао ми је; то сте морали с њим на Влади да кажете да ће то бити већ некада. Он је рекао да ће бити прихода од концесија аеродрома. Да ли му је излетело? Немам појма. Док само мислиш, својим си мислима господар; када изговориш своје мисли, онда си тим својим речима слуга. Ми због тих речи имамо ову расправу.

Због тих речи, можда пажљивије него друге законе, са становишта колико има нормативног оптимизма, гледам сваки од ових

чланова. Због тога је расправа. Не постоји начин да било ко на часну реч и на „мајке ми“, како се то каже колоквијално, прође у овој скупштини, ко год био, да ли га ја подржавала или га не подржавала. Молим вас да тако разумете ову дискусију.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Ђорђе Милићевић): Хвала.

Реч има министарка др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Покушавам да разумем, али ми је јако жао, пошто сада расправљате са пуно енергије, то ми је драго, о врло важном закону, зашто ниједан амандман који сте проследили, написали „брише се“, што нисте дали неки предлог па да заиста сада можемо да водимо такву врсту расправе. Овако, сви ваши амандмани, на све чланове закона су – брише се. То су, дакле, амандмани Демократске странке. Баш ми је жао због тога.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, народна посланица Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Користим време овлашћене представнице.

То је предлог. И докле год не будемо разумели да се мана овог закона неће склонити тиме што ви мени кажете – нећу да разговарам с тобом јер ти је амандман „брише се“, дотле ћемо имати заједнички проблем.

Нисам вас питала да ли вам се свиђа мој амандман, питала сам вас шта ће вама став у члану 8: „Ако концесионар није више у могућности да обезбеди услове за континуирано обављање ваздушног саобраћаја“, о томе је члан, који у наставку каже: „давалац концесије предузима мере у складу са законом којим се уређује јавно-приватно партнерство и концесије“, то није овај закон, „и уговором о концесији“ – њега не дефинише овај закон.

Дакле, можемо ми и даље да разговарамо тако да се вама не свиђају моји амандмани – разумем да се ја вама не свиђам, ви се мени свиђате, по разним основама, али шта ћемо, као и многи други који хоће да се баве својим послом – али нема од тога користи.

Ако ставите овај став на есеј о аеродрому у Сомбору, који је овде споменут, који је у концесији по Закону о концесији – не може да обавља – шта ће да вам ради овај члан, шта ћете да радите концесионару у Сомбору? Ко ће да поступа по овоме?

Ствар је много озбиљнија него лакоћа којом можете са позиције моћи да покушате елоквентно презирање рада једног посланика, био он опозициони или владајући.

За крај, много вам је боље када вас ја критикујем, него када вам они читају образложење и похвале, верујте ми. Видеће то за који месец или годину.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министарка др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Само мала допуна. Разумем чак и тај начин борбе, да напишете „брише се“ па тако добијате више времена, али време се добија на изборима, а не на амандманима. Само толико.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Нема тих избора који вас могу спасити од, не дао Бог, примене овог члана на аеродрому у Сомбору, који је издат концесионару. Наш неспоразум је баналан, али дубок и непремостив.

Ако хоћете да мени упутите презир зато што је 250.000 људи решило да гласа за Демократску странку, ви ароганцијом упућујете тај презир и тим људима који су гласали за мене. Поштујем сваки глас који сте ви добили, од срца и искрено, јер људи који за вас гласају, 1.750.000 људи који су гласали за СНС, имају право на тај избор. Браним њихов избор, јер ако не браним, не могу да браним ни своје. Ви мени оспоравате да говорим у име 250.000 људи који су гласали за нас.

Можда будете имали среће, можда вам се то чини као срећа, па не буде више никог ко ће хтети да гласа за Демократску странку. Можда ће вам се тада чинити да сте решили све своје проблеме, а ја ћу и тада, било где и било како, читати законе и питати неког другог – зашто стављате у закон став који нема везе са законом, не може бити примењен и зашто га браните отвореним презиром према Демократској странци? Од тога нико нема користи, а најмање будући концесионари који ће читати овај закон и гледати шта треба да раде у случају да су привремено спречени да управљају.

Лакоћа којом хоћемо да одржимо предност и ућуткивањем противника никада није лакоћа којом демонстрирамо знање које поседујемо, али је, наравно, фолклор овог парламента, био и остао. Не замерам ја то вама, само вас молим да када будете радили подзаконске акте негде буде јасно шта ради последњи став члана 8. о којем сада расправљамо. Ништа више, ништа мање.

На изборима, свима који буду хтели да гласају за кога год хоће, да гласају слободно, да гласају зато што осећају вољу и жељу да гласају и нека вам поклоне све време које сматрају да заслужујете. То је, како да вам кажем, ствар за коју се ја борим 26 година и нећу никада престати. Као што се борим и за културу дијалога. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Да опет буде јасно, нема емоција у послу који радимо управо због тога што нема ни позитивних ни негативних емоција. Наше је да створимо услове да се, рецимо, један или сви

аеродроми у Србији развијају, јер овај закон се односи на све аеродроме. Дакле, ја закон браним резултатима.

Не желим сада поново да се враћам на то, али ме терате – да ли треба да причамо о свим губицима који су постојали у „Јату“? Да ли треба да причамо о свему што се дешавало на Аеродрому „Никола Тесла“ док није почело да се улаже у Аеродром и док се није извршила приватизација „Јата“? Сада смо у ситуацији да можемо да улажемо и стотине милиона евра на разне начине да бисмо подигли тај аеродром. Да ли треба поново да се враћам па да ми ви кажете – ето, поново се позивате на нас?

Резултати кажу да је заиста било врло лоше стање у ваздушном саобраћају док га је водила Демократска странка, да је сада стање у ваздушном саобраћају такво да је то једини сектор саобраћаја за који можемо слободно... Не ми, него Европа каже да смо део Европске уније.

Само толико – резултати, ништа друго. Емоције? Емоције, о томе можемо да причамо ван ове сале, а не овде.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народна посланица Гордана Чомић, по амандману. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Не треба да причамо о свему томе. Треба да причамо овако: ја питам како ћете применити последњи став у члану 8. који гласи: „Ако концесионар није више у могућности да обезбеди услове“ итд., онда ће се обратити закону који уређује јавно-приватно партнерство и концесије и уговору о концесији. О томе треба да причамо.

Став члана 8... Можете да одмахнете руком колико год хоћете, можете да кажете – ман'те је, немој још одговарати, ово остаје у закону. Био је тако један што је написао да треба закон да ступи на снагу 31. априла, па сам га питала – да ли си ти нормалан, а он ми је одговорио – напиши амандман. Неће да може.

Дакле, оно о чему треба да причамо јесте, пошто ви са сарадницима нама доносите Предлог закона, да ми кажете како се и у којим случајевима примењује последњи став члана 8. Ни мање ни више. Можете унети емоције у то, немам ништа против емоција, али ако ме питате о чему треба да причамо, о томе треба да причамо. Зашто правите закон у коме је кључни став каква су овлашћења оснивача у случају поремећаја у обављању? Поремећај у обављању је дефинисан Законом о ваздушном саобраћају.

Шта вам ради последњи став у члану 8, о томе треба да причамо. Ви мени кажете – деси се овај поремећај, а овај став примењујемо онда овако и овако. Све остало може, али је некорисно. Мало је и посрамотно, а за некога и покорисно, шта да се ради.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Драган Шормаз, по амандману. Изволите.

ДРАГАН ШОРМАЗ: Овде сада није тренутно тачка дневног реда постављање питања Влади, него расправа о амандманима, а амандман каже – брише се.

Уз дужно поштовање, ја никога не презирем, нарочито поштујем подносиоце амандмана, али не можемо да вршимо замену теза. Јасна је ствар да се амандманом тражи брисање целог члана, не само неког става него целог члана, што је неприхватљиво.

Влада Александра Вучића је показала да зна да ради све послове, па и у овом сектору, а нарочито Министарство. Напредак је видљив не само на Аеродрому „Никола Тесла“ него и на аеродрому у Нишу где месечно имамо повећање броја летова; није више питање да ли у току године, него се нон-стоп повећава број летова из Ниша. Све боље и боље ради тај аеродром, и ваздушни саобраћај у земљи.

Треба подржати овај закон, треба одбацити овакве амандмане зато што ће применом овог закона све сигурно бити далеко боље и квалитетније, већи прилив у буџет Републике Србије и, што је још важније, бољи квалитет услуга за наше грађане, што је обавеза Владе, а и нас посланика да омогућимо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 8. амандман су заједно поднели народни посланици Зоран Красић и Немања Шаровић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Зоран Красић.

ЗОРАН КРАСИЋ: Да не понављам оно што се до сада чуло у расправи поводом овог члана, само да скренем пажњу – знате, оснивач има нека права и власник капитала у оператеру аеродрома такође има, по основу власништва, нека права. Све је то регулисано неким другим прописом који је много јачи, пре свега Законом о предузећима, па, ако идемо даље, и Законом о тржишту капитала итд. Не знам одакле потреба да се сада уноси тај посебан члан где би се на посебан начин дефинисало нешто. Када се ради о оператеру аеродрома и проблемима у вршењу његове основне делатности, ми већ имамо Закон о ваздушном саобраћају који прописује шта се дешава, на којој релацији. И, опет враћам на оно вршење послова од јавног интереса.

Просто не знам зашто овај члан, јер овај члан по свом духу је у супротности са многим одредбама постојећих закона. Он је у супротности и са Законом о јавно-приватном партнерству и концесијама. Ми ћемо касније доћи до члана 20, који је у очигледној супротности са одговарајућим чланом Закона о јавно-приватном партнерству и концесијама.

Овде се стварно поставља питање шта сте хтели овим законом да постигнете. Све то што сте хтели да постигнете, јавно или да се бавимо тумачењем који су ваши интереси, све то је могло да се оствари другим прописима који су на снази. Значи, направили сте нешто што би требало да

буде лекс специјалис, а он је лекс конфузија. Буквално речено, лекс конфузија. Због тога смо поднели ове амандмане.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 8. амандман су заједно поднели народни посланици Горица Гајић, Милан Лапчевић и Дејан Шулкић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Милан Лапчевић. Изволите.

МИЛАН ЛАПЧЕВИЋ: Као и у претходним амандманима, ми смо, аналогно поступајући, поднели амандман и на овај члан, да се ст. 3. и 4. бришу зато што омогућавају да се аеродром као јавно добро даје на концесију. Сматрамо да за то нема економског оправдања, да нема никакве логике. Упорно постављамо питање министарки и њеним сарадницима да нам ближе објасне зашто се оваква могућност сада напрасно ставља у измену закона и шта ћемо ми то добити ако Аеродром „Никола Тесла“ дамо на концесију, шта ћемо више од тога имати и на основу чега изводите закључак.

Малопре сам чуо, прво, да то неће бити на концесију, већ се само даје могућност. Били бисмо склони да поверујемо томе да пре него што је закон дошао у Скупштину нисмо чули од премијера, иако га нико за то није питао нити је аеродром био тема, у смислу да аеродром прави губитке, да лоше функционише, да каже – најближи смо одлуци о давању концесије за београдски аеродром (9. децембра) на 25-30 година; он објашњава колико ће се ту пара добити итд.

Може ли неко да нам каже на основу чега су ови закључци изведени, зашто добијамо тумачење од премијера, односно најаву да ће бити дат на концесију, а после тога добијамо закон по којем се омогућава да се ово јавно добро даје у концесију? Да ли то значи да сутра можемо да очекујемо да ћемо добити предлог закона о давању извора воде на концесију, управљање ауто-путем на концесију, неког рудника, или шта год већ?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Лапчевићу.

На члан 8. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић. Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, поштовани председавајући. Предложили смо да се другачије дефинише управо овај став 4. о коме се доста говорило. Треба да гласи: „У случају поремећаја у обављању делатности управљања аеродромом на начин из члана 7. овог закона, када је делатност управљања аеродромом предмет концесије, давалац концесије предузима мере у складу са законом којим се уређује јавно-приватно партнерство и концесије и уговором о концесији.“

Мислимо да је битно да се јасно дефинише шта се дешава у свим оним случајевима када се дешавају проблеми, како је то дефинисано у члану 7. овог закона, јер претходни став овог закона практично ослобађа концесионара било какве обавезе деловања, док то постоји као обавеза и овлашћење оснивача. Наводе се случајеви у којима се предузимају мере и какве се мере предузимају, и онда само став 3. каже – ако је управљање аеродромом предмет уговора о концесији, те одредбе се не односе на концесионаре.

Мислимо да је то лоше. Очигледно је намера Владе да концесионара – понављам, сигурно већ зна о коме се ради – ослободи неких обавеза, које говоре и о заштити животне средине и о другим стварима. Мислимо да је то лоше и да закон треба да третира концесионара, односно коришћење концесије на исти начин у правима и обавезама као и оснивача, у овом закону.

Мислим да је важно да у овој расправи... Пошто смо поново чули од министарке о неким наводним губицима аеродрома у прошлости, ја бих волео да чујем тачно године и износе кад су били губици, јер сам сада проверио на сајту Аеродрома Београд, „Никола Тесла“, податке. Финансијски извештај може свако да провери, да види какви су финансијски извештаји. За 2008. годину добит 1,35 милијарди динара, 2009. године 1,7 милијарди динара, 2010. године 2,24 милијарде динара, 2011. године 1,58 милијарди динара. То су износи који су мање-више исти у односу на добит коју је аеродром Београд остварио 2014. и 2015. године, нису ти износи нешто драматично повећани. Као што је и раст броја путника, што такође може да се види. Ја ћу да прочитам, ако неко нема могућност да сада оде на интернет, а може да погледа: 2007. пораст броја путника за 13%, 2008. године за 5%, 2009. године пад за 10%, 2010. године пораст за 13%, 2011. године пораст за 16%, 2012. пораст за 8% и, јесте, највећи пораст 2014. године – 31%. Да, нећу сада да прећутим то. Али у последње две године тај пораст је само 3%. Само 3%, јер је аеродром Београд потпуно окренут само једној авио-компанији, „Ер Србији“. Друге авио-компаније нису пожељни партнери аеродрома Београд, оне се сада преусмеравају на друге аеродроме, што не мора да буде лоше.

Надам се да ће, рецимо, аеродром у Нишу достићи онај ниво путника који има аеродром у Темишвару. Аеродром у Темишвару ове године има милион путника. Темишвар има 320.000 становника, готово исто као Ниш, а одатле лети милион људи. Волео бих да видим план Владе да и у Нишу за две-три године имамо милион путника. Ја бих то поздравио и гласао за то у сваком случају, али проблем са овим законом и овом концесијом је проблем целе политике Владе.

Значи, слушали смо у расправи о буџету како та концесија вреди неколико стотина милиона евра, које ће доћи у буџет Републике Србије. Постављам питање – где ће те паре бити потрошене? Да ли ће бити

потрошене на опраштање дуга „Петрохемији“, рецимо, 105 милиона евра које треба да отпишемо до краја године? Ево, закон је стигао, треба да отпишемо. Јесте, 105 милиона евра, како показује колега, нема везе; како дошло, тако отишло. Сто пет милиона евра, пословање руководства „Петрохемије“ које је поставила ова влада, њихов рад или нерад или неодговоран рад ми сада треба да амнестирамо тако што ће грађани Србије преузети тај дуг на своја леђа, без да утврдимо нечију одговорност у том процесу. Ми смо против тога. Док се не буде радило транспарентно, ми нећемо подржавати овакве законе.

Ја сам сада изнео министарки тачне податке, које сам нашао на сајту Аеродрома „Никола Тесла“, па бих волео да оповргне то. Нисам имао много времена и начина да истражим боље од тога него што сам отишао и погледао финансијски извештај Аеродрома „Никола Тесла“ од 2008. године до данас. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министарка др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Прво и најважније, што ћу поновити када год будемо разговарали о овом закону о управљању аеродромима, свака одлука коју Влада буде донела биће јавна и транспарентна. Влада није разговарала нити је уопште имала једну једину тачку дневног реда на својим седницама везано за одлуку о томе да ли ће се ићи у концесију или се неће ићи у концесију итд.

Тренутно, ми јесмо изабрали, као што знате, приватизационог саветника, који треба да нам да предлоге шта би било најбоље на основу многих анализа не само „Николе Тесле“ него на основу многих пројекција, на основу свега оног што се дешава у региону, шта би било добро урадити да се „Никола Тесла“ и даље развија. Када неко пита зашто то сада радите када је „Никола Тесла“ у одличном стању, па зато што, да бисте остали на врху, мора да се изврши огромно улагање у „Никола Теслу“ које Аеродром у овој ситуацији нема.

Значи, свака одлука ће бити прегледна, јавна и транспарентна. Уколико се одлучимо за концесију или било шта друго, процес ће такође бити јаван и транспарентан. Цела процедура ће бити таква. Сведоци смо различитих процедура које су се чиниле од 2000. године, које су далеко од тога да су биле транспарентне. Ова ће бити прегледна и о томе ће се разговарати. То је за мене најважнији део ове приче коју сте сада помињали, зато што се стално провлачи како смо дали концесију, одлучили, како неко постоји. Не, не постоји, одлука није донета, о томе се још није разговарало. Знаћете је, сви ћемо је знати, о томе ћемо моћи да причамо.

Што се тиче пада пословања „Николе Тесле“, пад је заиста био у квалитету пословања, то сви знамо. Нити је било великог броја дестинација, сада их има 57 или 58, нити је било неких врло важних директних летова који су неопходни да постоје да бисмо уопште могли да

причамо о аеродрому. У тренутку када је приватизован „Јат“, тог тренутка је било 3,2 милиона путника, а данас идемо ка пет милиона путника. То су две године.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На Главу III, назив изнад члана и члан 9. амандман су заједно поднели народни посланици Демократске странке.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Радослав Милојичић. Изволите.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала, председавајући. Предлажемо брисање овог члана, као и брисање свих чланова зато што у Србији, познато је свима, не владају институције, у Србији не постоји правна држава, већ постоји доношење закона по систему „рекао је Вучић“. Нама је управо Вучић овде рекао да ће се ићи у концесију аеродрома у следећој години и да ћемо од тога имати приход у буџетској каси. Зашто нама треба приход у буџетској каси када је та каса, како кажете ви из Српске напредне странке, пуна, имамо суфицит? Онда је овај закон след тог догађаја где је рекао Вучић. На основу тога „рекао је Вучић“, министар, Министарство и Скупштина доносе закон који је лош.

Питам још једном – зашто овде нисте ставили број личне карте тајкуна Српске напредне странке који је предвиђен за концесију Аеродрома када све радите тако очигледно?

(Зоран Красић: Како се зове тај?)

Па вероватно неки Звонко Веселиновић, вероватно. Или неки други, пошто су сви тајкуни у Српској напредној странци.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Владимир Орлић. Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући. Биће ово кратко, нема потребе да буде другачије.

За случај да је неко пропустио да примети, аутопројекција изгледа функционише и уторком пре подне и током дана. Дакле, како то изгледа када неко, на пример, константно има потребу да устане, нешто каже на тему СНС или нама пребаци да би се мало осећао важно, видели смо већ у овој сали небројено пута. Обично је то трагично, испразно, кичасто, нападно, обично је врло гласно. А како то изгледа када му папир закасни па не зна да каже ама баш ништа, видели смо малопре. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Понављам још једном, одлука није донета. Знате зашто треба новац у буџету? Новац у буџету је потребан због тога што треба да улажемо у здравство, школство, све оно у шта ви нисте улагали. Разумем да ви... Мада је то штета, као струковни економиста требало би мало да знате шта су приходи, расходи итд., али имајући у виду

да се нисте никад суочили с тим да имате новца у буџету, пошто сте све потрошили, ево, ја вам кажем зашто треба да се уложи.

Друго, да не будем груба, немојте само ви из Демократске странке да нам причате о тајкунима. Немојте, молим вас. Стварно, то нема никакве везе с овом расправом, а ви не би требало у том смислу да нам говорите о томе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, реч има народни посланик Радослав Милојичић. Изволите.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала. Госпођо Михајловић, ако се не варам, рекли сте да вам је новац потребан да уложите у здравство. Пет година је СНС на власти, а на само 30 километара одавде, у општини Младеновац моле се родитељи који доводе децу због високе температуре да са собом понесу сируп или таблете, јер Дом здравља нема новца да то обезбеди нашој деци. Па ви сте пет година на власти, зашто вам је овакво стање у здравству? Зашто се деца и дан-данас лече СМС порукама пошто ви водите рачуна о здравству?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Милојичићу, надокнадићу вам време уколико желите да говорите о амандману на Главу III, назив изнад члана и члан 9.

(Радослав Милојичић: Рекао сам, време групе.)

Не можете ви користити време јер нисте овлашћени представник.

(Радослав Милојичић: Рекао сам, групе.)

Групе можете, извините, нисам вас разумео.

По амандману, народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господо народни посланици... Ово време да ми не рачунате док вежбачи вежбају.

Дакле, не треба прихватити амандман из простог разлога што образложење које смо овде чули не стоји. Готово да је дирљиво када неко из „хајнекенске јуришне“ прича о тајкунима. Зато је неприхватљиво прихватити овакву врсту амандмана, зато што је њима тајкун био финансијски директор странке, купио три шећеране за три евра. Кад они причају о тајкунима, онда треба да знамо да су у њихово време заједно са њима управо владали тајкуни и страни амбасадори. Колико видимо, у последње време се све мање питају. Кад они причају о пљачки и лоповлуку, рецимо о „Петрохемији“, треба да знамо да ових 400 милиона евра дуга „Петрохемије“ датира из њиховог времена и да су сада против кад исправљамо њихове грешке и плаћамо њихове дугове. Из тих разлога, ове амандмане не треба прихватити. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 9. амандман је поднео народни посланик Зоран Красић.

Реч има народни посланик Зоран Красић. Изволите.

ЗОРАН КРАСИЋ: На члан 9. амандман су поднели Зоран Красић и Миљан Дамјановић, господине Милићевићу.

Ми тражимо само да се став 1. брише. Зашто? Зато што „изградња, доградња, адаптација и реконструкција аеродромског комплекса и аеродромске инфраструктуре су у јавном интересу“, то постоји најмање у три закона до сада. Када се то избрише, ништа се не губи. Значи, ништа овај члан не губи. Али, добро, није то важно толико. Ми смо само хтели да скренемо пажњу да се ради о делатности од јавног интереса и да кад бисмо се ми питали... Ми смо поднели доста тих амандмана „брише се“ и када одбијете те амандмане и све то што сте написали остане, то је већ други или трећи пут да исто то постоји у неком од наших закона.

Али нама је посебно стало до следећег амандмана. Ми смо се ту мало цице-мице играли с вама, да би главна ствар био амандман који следи, а у вези је с овим амандманом. О чему се ради? Ако већ морате да идете на јавно-приватно партнерство и на концесију, онда може само за онај део где партнер улаже средства у изградњу, доградњу и реконструкцију, али никако да по том основу стекне апсолутно право да управља комплетним аеродромом, имајући у виду да ови аеродроми имају неку своју историју и историјска улагања у њихову изградњу. Значи, што би се рекло, колико пара толико музике. Ако је нова концесија посвећена новој аеродромској писти, онда узмите утицај те писте у расподели добити, управљању итд., а не по основу нове писте „ево вам цео аеродром“, јер имамо таквих искустава код нас. Зашто? Зато што се ради о монополу.

Како је кренуло у Србији, ми ћемо имати водовод приватни, имаћемо испоруку струје приватно, изношење смећа, грејање, чишћење. Ма, није поента што ће бити приватно, поента је што ће државни монопол у виду физичке принуде да тера људе да то плаћају и да паре одлазе приватнику и странцу, а сви ће да се правдају јавним интересом – знате, држава нема пара да интервенише, локална самоуправа нема пара да уложи, хајде да идемо у тај приватно-јавни концепт итд. И, полако, све еминентно државне функције, државна одговорност прелази у приватне руке. Па ћете видети колико ће бити вода, па ћете видети колико ће бити изношење смећа.

Нису вода и смеће као хлеб – хоћу да га купим, нећу да га купим. Не, ово мора. Зашто? Држава гарантује. Држава гарантује и том странцу коме је поверила те послове да их ради. Да ли ће бити странац, да ли ће бити наш, да ли ће бити полустранац, то у овом тренутку није важно. Овде је важно да се врши најбруталнија деестатизација. Држава, као гарант опште сигурности за све грађане, препушта своје еминентне функције приватнику! А ви сами можете да замислите шта значи у Србији приватник, како год да га зовете, да ли тајкун, да ли криминалац, да ли ово, да ли оно. Е, то је та опасност.

Зато нису потребни овакви лекс специјалис неразумни прописи, него су потребни јасни прописи и јасна одговорност државе за све оно што треба да функционише, а не само – ми смо дали па то функционише, видите да функционише. Не, и цена мора да буде прихватљива за грађане.

Идете у Европу? Па дајте европске плате. Дајте европске плате па идемо сви у Европу. Онда само будала не би ишла у Европу. Ко не би желео да иде у Европу ако има европску плату? Па, сви би хтели да иду. А не овде прича о Европи, а плате – какве? Какве плате? Како ћете с тим платама сутра да плаћате, не сутра, за три, четири, пет, шест година, када оде све у приватне руке? Доћи ћете у ситуацију да ће да вам закуца приватни извршитељ зато што нисте платили смеће. Ево, сада имамо такве ситуације. Биће као Кори Удовички – продај стан па плати рачун.

Али, ви ћете да сноситe одговорност. На време смо вас упозоравали. И ове смо на време упозоравали шта може да се деси. Исто: „имамо већину, направићемо“. Ма, не спорим, имате већину, људи, ко може да вам спори то? Народ је гласао за вас? Ма, гласао је народ за вас. Све ћете то да направите. Ви можете да се смејете нашим амандманима, можете да их цепате, може да буде смешно, слажем се, али да ли сте решили проблем? Е, то је ствар. Зато ми подносимо ове амандмане, да вас упозоримо. На овај начин сигурно нећете да решите проблем. Ето, то је поента.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 10. амандман су заједно поднели народни посланици мр Александра Јерков, Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Горан Јешић, Гордана Чомић, Балша Божовић, Маја Виденовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На Главу IV, назив изнад члана и члан 11. амандман су заједно поднели народни посланици мр Александра Јерков, Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Горан Јешић, Гордана Чомић, Балша Божовић, Маја Виденовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 11. амандман су заједно поднели народни посланици Срђан Ного, Бошко Обрадовић, мр Иван Костић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић, др Драган Весовић и проф. др Миладин Шеварлић.

Реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Сматрамо да образложење није у складу с оним што ми тврдимо, јер овде се поставља питање шта је уопште јавни интерес и како се јавни интерес утврђује ако имамо закон који усвајамо по хитној процедури, који није прошао јавну расправу, ако тај закон предвиђа да „ако изградња пратећих објеката из става 1. овог члана“, чије брисање тражимо, „није предвиђена важећим планским документима, примењиваће

се услови органа односно организација надлежних за послове телекомуникација, односно енергетике на основу годишњих планова развоја тих мрежа на територији Републике Србије, у складу са законом“ итд. Пазите, где је ту јавност укључена, а ради се о јавном интересу?

Изгледа да јавни интерес у Србији дефинишу сви осим грађана Србије и саме јавности. Није јавни интерес оно што тог дана одлучи Александар Вучић, или неки од његових министара или директора његових предузећа, или неки приватни страни концесионар који је дошао у Србију с намером да овде профитира и заради.

Заиста мислим да би требало још једном да поразмислите и да гласамо. Свакако, као што је рекао претходни говорник, ви имате већину и можете да изгласате и да је Земља равна, али остају последице ваших дела, онога што радите. Свакако рачунајте да сви треба да живимо у овој земљи и убудуће.

У каквом стању су насеља око Аеродрома, довољан је показатељ насеље Радиофар, које се граничи са Аеродромом „Никола Тесла“ у Београду: да би ишли у своју Општину Сурчин, људи морају да прођу 35 километара, да оду до Новог Београда, ту да окрену на ауто-путу па да иду у Општину. Иначе, 800 метара пута нисте могли ту да пробијете. Да ли ви планирате да то насеље потпуно угасите или шта већ? Какав је ваш план са људима који већ живе у близини Аеродрома? Јер, овде је кључно, овај закон се доноси због Аеродрома „Никола Тесла“.

Мислим да грађани Србије и јавност заслужују да знају какав је то јавни интерес о коме ви говорите.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министарка др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Образложење сте добили, али бих да појасним: значи, овај члан закона о управљању аеродромима потпуно је у складу с чланом 130. који је самостални члан Закона о планирању и изградњи, који јесте материјални пропис за изградњу, тако да то да је нетранспарентно, не види се и да је то у односу на одлуке неких других лица, није тачно.

Друго, неколико пута смо рекли, поновићу опет, 700 кућа је изузето иза линије Аеродрома, дакле, неће бити срушено.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана и члан 12. амандман су заједно поднели народни посланици мр Александра Јерков, Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Горан Јешић, Гордана Чомић, Балша Божовић, Маја Виденовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 12. амандман су заједно поднели народни посланици Срђан Ного, Бошко Обрадовић, мр Иван Костић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић, др Драган Весовић и проф. др Миладин Шеварлић.

Реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Управо у складу с претходним амандманом, и овај амандман се односи на брисање поменутог члана 12, са истим образложењем, са истим разлозима. Просто, настављамо дискусију од малопре.

То што у једном закону стоји да ће утврдити Министарство, не значи да Министарство може тек тако да утврђује јавни интерес. Ваљда за тај јавни интерес треба да постоји неки већи друштвени консензус. Данас је министарка саобраћаја Зорана Михајловић, а сутра можда Александар Вучић одлучи да то буде неко други, на пример Владимир Ђукановић, као тотална супротност вама, да буде министар на том месту. Другачије може да схвати тај јавни интерес. То је опаска и напомена што се јавног интереса тиче.

Што се тиче ових 700 кућа које помињете, да ће бити изузете, нису спорне те куће, спорни су услови у којима ти људи живе, инфраструктура која им не омогућава нормалан живот. Знате да су тамо уске улице, нема јавног превоза, немају канализацију, а локална самоуправа разрезаје порезе као да живе у центру или ширем центру града Београда. Значи, пореска основица им је, мислим, 1.100 евра, што је заиста невероватно за насеље које нема основне услове за живот. И, да не може да се пробије 800 метара пута који би спојио насеље Радиофар с матичном општином Сурчин којој припада, то је заиста невероватно. Да ли је ту, рецимо, постојао јавни интерес, да га на време препознате па да урадите експропријацију и направите тај пут којим бисте људе који живе у том насељу повезали с матичном општином, кад већ толико причате о јавном интересу?

Или је јавни интерес у Србији само неки страни инвеститор који долази па добија једанаест милијарди субвенција, добија све повластице и прикључке, које не мора да плаћа за разлику од домаћих привредника. Када он има нешто у интересу, да то буде јавни интерес. Да ли је тако?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министарка др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Сви инвеститори, и домаћи и страни, у складу са законом, имају прво на субвенције уколико запошљавају људе и улажу у нашу привреду. Наравно, увек мора да постоји обострани интерес, што је природно.

Е сада, даље, јавни интерес се искључиво уређује овим законом, не уређује га ни Зорана ни било који други министар. Дакле, у складу је са законом.

Када говоримо о тим кућама, прво о тих 700 кућа, верујем да сте у томе потпуно у праву; нажалост, изабрали су ту да граде. Мислим да локална самоуправа у сваком случају мора заједно са тим грађанима да поведе рачуна о ономе што се зове услови за живот, а то значи основне комуналне услуге. Постоји други део, оне куће код „Ауто-комерца“; тај предајник се практично сели на Аеродром те неће имати неких других проблема. У сваком случају, сагласна сам с вама да локална самоуправа мора да се позабави тиме.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 12. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић. Изволите

МАРКО ЂУРИШИЋ: Изузетно је интересантан овај члан 12. који говори о томе ко може бити корисник експропријације, административног преноса или непотпуне експропријације. Наиме, у члану 12. стоји да корисник експропријације може бити правно лице чији је оснивач или већински власник Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе.

Ми смо тражили да се обрише ово „већински власник“. По нашем мишљењу и тумачењу, овај члан уводи могућност оснивања правног лица где ће већински власник бити Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, али мањински власник ће бити неко. Тај неко ће кроз учешће у оснивању правног лица постати власник експроприсаног земљишта или неког другог добра, како то дефинише овај члан. Сматрамо да је ово једно од места која указују на могућност корупције. По ком критеријуму ће неко добити земљиште као мањински део власништва у правном лицу које је корисник, односно власник одређеног земљишта или имовине?

Наравно, Влада је одбила наш амандман говорећи о томе да корисник експропријације може бити само правно лице, а не његови власници. Нисам правник, али мислим да је власник правног лица које користи неку имовину, у колоквијалном речнику, сасвим сигурно власник и располаже свом имовином правног лица чији је оснивач.

Мене занима... Иако министарка и даље тврди (мене није убедила) да се не зна ко ће бити будући концесионар, некако сам склонији да верујем ономе што нам је рекао председник Владе, а то је да ће до године бити дата концесија за Аеродром. Рекао је то овде у расправи о буџету, а говорио је и о износима које ћемо добити, да ће стога и сам буџет на крају 2017. године изгледати још боље, са још мањим дефицитом. Све ово, оваква припрема говори да се тачно ко ће бити тај мањински власник. Мене само занима који је то члан Главног одбора СНС-а који ће бити мањински партнер у целом том послу, који ће градити хотеле или не знам шта уз аеродроме и тиме остваривати екстрапрофит у будућности. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана и члан 13. амандман су заједно поднели народни посланици мр Александра Јерков, Горан Ђирић, Радослав Милојичић, Горан Јешић, Гордана Чомић, Балша Божовић, Маја Виденовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Још један члан који је директна илустрација нормативног оптимизма, непотребног. Дакле, шта дефинише члан 13. и зашто га треба брисати, као и све чланове овог закона? Говори у рубруму: „Предлог за експропријацију, административни пренос и непотпуну експропријацију“. У првом ставу кажете ко може да поднесе предлог, што је иначе дефинисано и законом којим се уређује експропријација, а у другом ставу да се по подношењу предлога из става 1. даљи поступак спроводи у складу са законом којим се уређује експропријација. Шта ће вам овај члан у овом закону? Да кажете да постоји Закон о експропријацији по којем мора да се поступа. То је нормативни оптимизам.

Немам ништа против да се има стратегија којом ће се из многих закона покупити одредбе у покушају да се направи један кич лекс специјалис. Имали смо ми овде и оригинални лекс специјалис, када се изградња „Београда на води“ на силу прогласила јавним интересом. Комерцијални станови. То остаје брука на образу сваког ко је гласом „за“ рекао да је то изванредно, али... Ево, народни посланици додајују – шта фали „Београду на води“? Код нас у Војводини се каже – има све што му фали.

Дакле, у жељи да ово не буде прави закон уместо лекс специјалиса, ви овде уводите ко може да поднесе предлог за експропријацију и шта после с тим предлогом бива. Разлози за наше противљење су што ми не сматрамо да је потребно да се у оваквом закону, где имате, већ смо разговарали, ставова које не умете да ми објасните, где имате наведено у рубруму како се стиче статус оператера (којег нема у члану) и да сад имате у члану 13. ко подноси предлог и шта после с тим предлогом бива... Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, реч има народни посланик Маријан Ристичевић. Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господо народни посланици, ја бих можда и разумео... А ово стварно не разумем. Ја бих можда и разумео предлагача амандмана, каже: „Брисање се предлаже из разлога што представља потенцијални извор корупције“. Највероватније то говори из властитог искуства. Можда бих прихватио да међу потписницима није и бивши председник општине Инђија, који је са платом од 700 евра стекао око седам станова, међу њима и стан у Бечу, затворени базен,

пентхаусе, без икаквог приватног бизниса, све са платом од 700 евра. Зато је за мене овај амандман неприхватљив. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народна посланица Гордана Чомић, по амандману.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Имам потпуно разумевање за све који немају довољно снаге да разумеју ишта и који сматрају потпуно, председавајући је то пажљиво слушао, природним да овде образлажу да не прихватају амандман зато што га је потписао један народни посланик. Када би било реда, као што нема разума, када би било знања, као што нема части, онда би се разумело колико је то изречено у сали за седнице Народне скупштине недопустиво. Онда би се разумело како неко само из својих очију посматра свет и мисли да су сви исти. Па, нисмо.

Дакле, мени је овде речено да сам потписала амандман зато што знам шта је корупција. Да имам намере да расправљам даље, наравно да бих поступала по ономе што пише, владавини права, када било ко сматра да му се може да засењује простаклуком, незнањем и бахатошћу. Па, не може. Немојте да ширите руке. Својих речи снесите последице.

То што је то ружно, није важно, али је, како да вам кажем, незаконито. Када одузмете мени мандат на седници на којој ћете гласати о скидању имунитета народној посланици Гордани Чомић, онда можете да оспорите амандман који сам потписала, а који је унет по основу тога што сте пронашли да има кривичних дела корупције у мом поступању. Дотле само треба да вас буде срамота, јако.

Али, да се зна шта је срамота, не би се све ово нама дешавало што нам се дешава. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић, по амандману.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Ја сам се трудио да разумем, али ништа нисам разумео. Али сам се трудио. Имам искуство.

Овде пише: „Брисање се предлаже из разлога што представља потенцијални извор корупције.“ То је образложење. Међу потписницама је и председник општине Инђија, мушкарац. Из тог разлога сам оспорио право да се овај амандман прихвати.

А она реченица „Има све што му фали“ управо је у Инђији настала, управо код овог председника општине Инђија, јер све му је фалило. Заједно смо ушли у политику, ја и даље живим у родитељској кући, на крај села, у последњој улици, у последњој насељеној кући. Сад испада да сам ја бахат, а не онај који је купио седам станова, стан у Бечу, затворени базен.

То је разлог због чега сам тражио да се овај амандман одбије. Не због госпође, већ због господина који је био председник општине Инђија и који је стекао и има све што му је фалило. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, народна посланица Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Остаје без одговора питање које сам поставила, зашто је толики нормативни оптимизам, шта кријемо, од кога кријемо и зашто. Ако ико мисли да ће било каквим поносом на незнање и простаклуком сакрити да овде пише нешто што је вишак као члан, онда је у заблуди.

Да ли можете да усвојите закон без икакве измене? Већ нисте. Дакле, није ушао у ову скупштину још ниједном закон, а да је из Скупштине изашао у облику у којем је ушао. То је природа Скупштине, да постављамо амандмане и да мењамо чланове закона. Ви сте већ неке изменили.

Моја обавеза је да вас упозорим да ћемо са овим законом имати проблема у примени, из два разлога: први је нормативни оптимизам, други је што представља кич верзију лекс специјалиса који је већ написан за „Београд на води“. Није нам у интересу да имамо проблем. Ви имате своје мотиве зашто сматрате да тако треба да буде. Наш је посао да о тим мотивима говоримо и да покушамо да предупредимо проблеме који ће нас сачекати када овај закон буде требало применити. То је све.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић, повреда Пословника.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господо народни посланици, рекламирам члан 106. и члан 107, посебно члан 107. који у првом ставу говори о достојанству Народне скупштине.

Господине председавајући, нећу инсистирати да се о овоме гласа, али већ други пут, са јасном алузијом према мени, претходни говорник је говорио о простаклуку, па вас молим да узмете препис стенограма мојих данашњих наступа, препис стенограма у последњих годину дана у овом сазиву, препис стенограма из свих сазива и нађете један простаклук, једну псовку, да сам некоме можда рекао „ђубре“, „стоко“, „примату“, „мајмуне“ итд., да не кажем где су нас све терали итд. Ако то нађете у мојим говорима, ја ћу пристати да неко моје говоре оквалификује као простаклук.

С обзиром на то да је колегиница често примењивала разне мере према опозиционим посланицима у сазивима у којима је председавала, ја не тражим да такву меру примените према госпођи, али молим вас да убудуће, уколико нема простаклука из ових клупа, уколико нема простих речи, уколико нема псовки, уколико има само једноставног речника, да ме народ разуме, упозорите моје колеге и драгу колегиницу да убудуће не пришива тај епитет мени, јер то својим говором нисам заслужио. А могли бисмо из тих стенограма, преписа да видимо какве смо све псовке доживели из оног дела сале, шта смо све доживели и какве су опомене председавајући морали да изрекну у том смеру.

Зато вас молим да ме на одређени начин заштитите од квалификација за простаклук, када он не постоји, да колегиница буде на одговарајући начин макар упозорена на то. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Ристичевићу. Колико сам схватио из вашег излагања, ви не желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника? Захваљујем.

Реч има народна посланица Катарина Ракић, по амандману.

КАТАРИНА РАКИЋ: Захваљујем, поштовани председавајући. Нисам се јављала до сада мада сам имала заиста доста разлога, али сматрам да је сад и мени и мојим колегама већ поприлично мрско да слушамо предавање од неких који чак нису могли да напишу образложење за то „брише се“. У реду, ако сматрам да је нешто лоше, да није ваљало и хоћу да се то брише, онда бар знам шта хоћу да пише, да бар дам предлог, образложење како желим. Или је то овог пута – е, па сад нећу ни како ја хоћу, хоћу да не буде никако.

Оно што не желим и што сигурно не жели нико од мојих колега, којих заиста има доста за разлику од тих празних редова којима сте сада ви окружени, јесте да се Србија врати у оно време када сте ви одлучивали како ће то бити и како ће то изгледати. Упропастити једну компанију као што је „Јат“, заиста, то је требало да уради чаробњак.

Сада нам ви држите придики по свим амандманима тако што желите да се брише нешто што смо ми урадили за две године, а ви сте упропастили нешто што се годинама стварало. Заиста, лоши су вам амандмани, лоше вам је образложење. Мрско нам је да слушамо ваше придики и заиста нећемо, одбићемо ваше амандмане, а добре законе ћемо прихватити.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, овлашћени представник Демократске странке, народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Мени није мрско. Док не будемо научили да не може да нам буде мрско да слушамо неког када говори оно што се разликује као мишљење од нашег (онда ће почети развој), док будемо седели овде решени да нам језик увреде и омаловажавања буде једини начин комуникације, дајемо право да говоримо о смрти дијалога и смрти развоја у друштву. Мени није мрско да слушам било кога. Посао народног посланика је обавеза да слушате свачије мишљење. Ако само мало уложимо напора у то да заиста слушамо оне друге и да нам не буде мрско, да нам нико не буде мрзак, ко зна шта све добро може да се догоди у овој сали. Једна ствар сигурно може; може да се догоди заиста почетак дијалога о разним темама, почетак размене аргумената, почетак разговора о томе шта је оно што се говори, а не ко говори, јер је то разлог зашто скупштине постоје.

Имам пуно разумевања и за јак језик и за политички фолклор; имам чак и разумевање за простаклуке, они увек покушавају да засене страх од аргумената, чињеница и онога што је реалност. Мрско је слушати некога, није лепо да се каже у сали, зато што пориче суштину садржаја посла народног посланика. Наш је посао да се слушамо и да чујемо. Зашто? Зато што када у овој сали почне процес да ми без тога да нам је мрско слушамо и чујемо једни друге, онда они који нас гледају с правом кажу – ево, ови се разговарају из мојих интереса.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, госпођо Чомић.

По амандману, реч има народни посланик Милимир Вујадиновић. Изволите.

МИЛИМИР ВУЈАДИНОВИЋ: Господине председавајући, даме и господо народни посланици, поштована министарко са сарадницима, наравно да ћу предложити да амандман буде одбијен, пре свега због бесмисла његовог образложења, пазите, две речи – брише се.

Нама, наравно, није мрско да слушамо било који предлог који долази из позиције или опозиције. Ми смо то показали. Међутим, ако већ говоримо о грађанима који ово гледају, веома је јасно коме је мрско да уопште слуша било какав предлог који долази са ове стране. Мени је драго да су представници опозиције коначно почели да нас слушају. Грађани су имали прилику у последњим месецима да се увере у то да су нам окретали леђа и излазили из сале када представници грађана износе своје ставове, предлоге, када износе оно за шта су их грађани бирали. Коначно, бар један напредак у опозицији, слушају нас и седе у сали. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 13. амандман су заједно поднели народни посланици Срђан Ного, Бошко Обрадовић, мр Иван Костић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић, др Драган Весовић и проф. др Миладин Шеварлић.

Реч има народна посланица Марија Јањушевић. Изволите.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Захваљујем, председавајући. Овде се у ствари ради о низу чланова овог предлога закона који помињу експропријацију. Наши амандмани на тих неколико чланова имали су готово идентично образложење, признајем, а исто такво било је и образложење предлагача због чега нису прихватљиви.

Морам да кажем, када је експропријација у питању, да је то изузетно осетљиво питање. Чак и када нема ниједне спорне тачке, велика је опасност да дође до злоупотребе и да се све не реши на најправичнији могући начин.

Зашто подозрење? На пример, ми смо могли да имамо предлог о изменама Закона о ваздушном саобраћају и тиме бисмо имали једну законски и логично заокружену целину, а не да се сада прави конфузија са много закона који ће се примењивати у случају концесије. Тако се, на пример, у самом члану 13. прво говори о томе да ће органи управе јединице

локалне самоуправе на чијој територији се налазе непокретности које су предмет експропријације одлучивати о томе, а онда се враћамо: „По подношењу предлога из става 1. овог члана, даљи поступак се спроводи у складу са законом којим се уређује експропријација.“ А у самом образложењу предлагач се позива на закон којим се уређује планирање и изградња. Дакле, имамо поново лекс специјалис у покушају.

Добро сам чула министарку када је рекла да ради без емоција, и то верујем. Поготово то памтим из случајева када смо имали затрпавање базилике, сечење храста, Јужног тока, потапање манастира Грачаница итд. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана и члан 14. амандман су заједно поднели народни посланици мр Александра Јерков, Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Горан Јешић, Гордана Чомић, Балша Божовић, Маја Виденовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 14. амандман су заједно поднели народни посланици Срђан Ного, Бошко Обрадовић, мр Иван Костић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић, др Драган Весовић и проф. др Миладин Шеварлић.

Реч има народни посланик Драган Весовић. Изволите.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Хвала, господине председавајући. Уважена госпођо министарка, још један од мале серије амандмана који предлажу да се сва ова питања везана за експропријацију обришу и регулишу тако што ће се брисати чланови.

У образложењу сте дали да је то транспарентно и јавно. То можда вама изгледа, ми имамо право да нама изгледа да тако није. Да тако јесте, постављамо питање – зашто се то ради под хитно, јер се закон доноси по хитном поступку? Често је у српском народу – оно што је брзо, понекад је и кусо. Можда нисмо морали да радимо на тај начин, по хитности, па бисмо можда ми схватили ово што нам кажете да је транспарентно, а за нас није.

Уважене колеге не морају да се љуте када ми поднесемо амандман да се неки члан закона обрише, јер ако не видимо да можемо да избелимо зид који је начињен од блата и не можемо да правимо резбарију од дрвета које је труло, морамо да предложимо да се то брише.

Имамо један конструктиван савет. Мало пре сте, госпођо министарка, спомињали улагање у аеродром у Нишу. Да ли знате да када идете од Београда ка Нишу, од наплатне рампе „Наис“ нигде нема табле за аеродром Ниш? Проверите, ставите. Лично сам имао проблема, моји пријатељи су имали проблема. То је конструктиван савет.

Друго питање. Мало пре сте споменули аеродром Лађевци, плашим се да оно што рекли, да ће бити за пар месеци отворен, неће бити тачно, јер сам другачија објашњења добијао од господина Илића на

Одбору. Неко од вас ми није причао идентично. Да не покрећемо ту тему, хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Ми смо у процесу, као што рекох, потписивања уговора са Министарством одбране. Надам се да ће то ипак бити у првој половини 2017. године. Иначе, на данашњи дан, овог тренутка, податак из Ниша: 115.000 путника на нишком аеродрому. А што се табле тиче, биће.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив Главе V и члан 15. амандман су заједно поднели народни посланици мр Александра Јерков, Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Горан Јешић, Гордана Чомић, Балша Божовић, Маја Виденовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Реч има народни посланик Горан Ћирић. Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Члан 15 – Финансирање изградње аеродромског комплекса и аеродромске инфраструктуре. Дакле, овде се наводе могући извори финансирања: приходи оператера аеродрома, буџет Републике Србије, средства приватног партнера, кредити, донације, поклони и други извори финансирања.

Ми смо разговарали о томе и тачно је да је пре уласка овог закона у процедуру и расправе у Народној скупштини најављена могућа концесија, са највишег места; председник Владе је најавио могућу концесију, чак је говорио о могућем износу потребних средстава. Говорили смо и о добити Аеродрома „Никола Тесла“ на нивоу од 25 до 30 милиона евра. Када смо код финансирања, постављамо једно логично питање – какав је интерес Републике Србије да улази у овакве аранжмане, са претпостављеним нивоом средстава од 300 милиона евра за концесију за Аеродром „Никола Тесла“, када су процене да би добит, чак и са оваквим пословањем Аеродрома „Никола Тесла“, у тих 25 или 30 година износила неких 600–700 милиона евра? Где је ту интерес Републике Србије и грађана Србије?

Још једном постављам питање о томе шта је интерес концесионара – брзо враћање уложених средстава на начин који може да донесе пад квалитета, али и пораст цена услуга на аеродромима који би се на овакав начин решавали.

Мислим да су то заиста питања која нису овде добила одговоре и било би добро да добијемо ову информацију. Иако сте говорили о транспарентности и о томе да нико није виђен као могући партнер, једноставно, то смо чули од премијера пре почетка ове расправе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министарка др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Ни председник Владе ниједног тренутка није говорио о неком именованом партнеру, него баш онако како сте на почетку рекли, рекао је – могућа концесија. А када постоји могућност, видећемо, разговараћемо, у односу на све податке које имамо, пројекције у Србији, региону итд., видећемо шта је најбоље за Аеродром. Ако причамо о концесији, држава остаје власник, постоји не само једнократна уплата, постоји годишња накнада итд.

Зашто уопште треба размишљати о неком виду даљег улагања и инвестиција на Аеродрому? Зато што су оне потребне ако хоћемо да будемо заиста први у региону; сада смо трећи у региону.

Да ли ћемо одлучити? Да, и биће јавно. Не знам да неко сада... Можда ви стварно знате име неког будућег, евентуалног концесионара, или знате како ће бити донета одлука Владе. Ја не знам. Знам да је наш задатак да створимо услове да имамо могућности да урадимо тако нешто, да сагледамо све, на основу студија и свега што нам даје неки врло важан преглед на основу кога ћемо евентуално донети одлуку како ћемо да улажемо у Аеродром, из којих средстава, из којих извора, на колико година, како ће то да изгледа. Али, заиста, сада је врло рано. Ово је тема о којој може да се прича пуно, и у расправи о овом закону, у реду, али не могу да вам дам одговоре јер Влада Србије није још ни села да разговара о томе.

Понављам још једном, наша обавеза је да створимо услове да таква могућност постоји, а свакако ће да буде прегледна на основу јавног позива.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

По амандману, народни посланик Горан Ћирић. Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Користим време посланичке групе. Ево због чега то питамо. Имали смо искуство са једним приватно-јавним партнерством, најпознатијим у Србији, које је прошло кроз ову скупштину, пројектом „Београд на води“. Најављиване су инвестиције од три милијарде евра, за врло кратак период. На крају смо добили нешто што није имало везе с том врстом најава.

Сада опет имамо најаве у вези с концесијама, најаве које су најавиле овај закон о коме одлучујемо без прецизних информација. Отвореност читавог поступка је неопходна – говорили сте о транспарентности – и због тога отварамо ту тему.

Сложићемо се да су биле потпуно различите најаве пројекта „Београд на води“. Ако поредимо те најаве с овим што сада слушамо, заиста имамо разлог да питамо, и очекујемо одговоре на ова питања.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, реч има народна посланица Катарина Ракић.

КАТАРИНА РАКИЋ: Хвала. Овим амандманом, конкретно, предлаже се брисање за финансирање изградње, доградње, адаптације, реконструкције аеродромског комплекса и аеродромске инфраструктуре;

обезбеђују се разна средства. Што значи, они траже да се брише напредак у било којој врсти инфраструктуре и аеродрома. То је управо оно што ми не желимо, ми желимо да се и аеродром и све друго у Србији развија. Зато сматрам да је оно што је овде лоше предлог да се овако нешто брише.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 15. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Као што је рекла претходница, овај члан говори о финансирању изградње аеродромског комплекса и аеродромске инфраструктуре; наводи изворе финансирања, а онда се налази кључна реч за нетранспарентност и корупцију у Србији – изузетно. Изузетно, средства из става 1. тачка 2), а то су средства из буџета, могу да се доделе... И онда се разрађују три става о томе на који ће се начин користити подстицаји у случају давања концесије.

Ви имате у плану... Можда на Влади није разговарано, али сам сигуран да је у неким кабинетима разговарано и договорано ко ће бити концесионар и како ће се створити услови за његов рад у будућности.

Значи – изузетно. Чему закон ако овде стоји „изузетно“, по правилима која ће да усвоји Влада, како каже последњи став? Ту се крије корупција, ту се крије нетранспарентност. То је проблем свих закона који долазе овде у мандату ове владе, то што се оставља да Влада одлучује, без јасних критеријума који су познати јавности. Колико год ви нама, потпредседнице Владе, објашњавали да ће то бити другачије, кажем вам да неће.

Ваш колега из претходне владе је уговор о управљању Железаром Смедерево годину дана крио од јавности. Плаћао је казне зато што је кршио закон, опет парама из буџета грађана. Није хтео да нам каже колико је експертско, најбоље руководство на свету, ангажовано од стране Владе за управљање Железаром, плаћено. Ми то ни данас не знамо. Али знамо резултат управљања Железаром од стране тог руководства – 145 милиона евра дуга у 2015. години. Зато је проблем са овим вашим законима, у вашем раду нема транспарентности.

Ви хоћете да вам верујемо. Не верујемо вам. Нема потребе да стоје ови ставови – изузетно, па даље – изузетно, Влада ће ово, Влада ће оно. То није транспарентно. Не може у закону да стоји реч „изузетно“. Чему онда набрајање и претходно дефинисање услова и правила, свега, чему закони ако може да стоји реч „изузетно“? То значи да не важи закон.

То је проблем са целим овим законом. То је један лекс специјалис који ви кријете, пуните га неким ставовима, преписујете из других закона да би изгледао као закон. Могао је да има три члана, где пише – дајемо концесију тој и тој фирми. Пошто то нећете да кажете,

написали сте закон од тридесетак чланова и ми сада покушавамо да решимо ребус како се зове фирма којој сте наменили концесију Аеродрома „Никола Тесла“. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Ви не питате, ви доносите закључке, ви доносите пресуду, ви сте већ рекли – то је договорено у неким кабинетима итд. Претпостављам да је то у ваше време договорано у кабинету вашег председника странке. На крају крајева, имали смо примере, можемо да причамо и о тим примерима. Можемо да причамо о примерима како сте приватизовали НИС, зашто да не. То је било у време Тадића, колико знам, и не беше никаквог јавног позива ни тендера, ничега није било. То је потписивао и радио управо председник ваше странке.

Овде није такав случај. Ми смо јавно прво изабрали саветника. Све студије које саветник буде урадио, сви подаци које буде направио биће јавно доступни. Свака врста одлуке коју будемо доносили ће се знати.

И, знате како, кад већ помињете Железару Смедерево, не знам шта је по вама алтернатива, да ли је по вама била алтернатива да је затворимо? Ја не мислим да је требало да је затворимо, ваљда треба да ради. Толико.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Господин Ђуришић, по амандману.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Можда грешим, можда није донета одлука у кабинетима, него сте били доле на вечери у Геозаводу, или где већ идете тамо, у тој згради коју сте својим партнерима дали, поклонили, на 30 година, да је користе. Значи, као што је прича о „Београду на води“, милијарде, не знам ни ја, а онда смо добили 20 милиона улагања страног партнера и не знам колико десетина милиона кредита.

Донета је нека одлука, не знам да ли је ви знате, можда стварно не знате. Можда сте зато баш ви данас овде да браните овај закон, што би рекли – прошли бисте полиграф, на њему би се видело да стварно не знате. Можда ви стварно не знате, али онај ко управља овом земљом сигурно зна.

Кад говорите о неким прошлим временима, говорите о споразуму везаном за продају НИС-а. Он је био овде у парламенту, усвојила га је Скупштина. Да ли ћете ви уговор донети овде у парламент, да видимо? Сумњам, али видећемо у наредном периоду шта ће бити.

Не видим ту политичку логику коју СНС овде пет година користи у свим ситуацијама – ви сте радили исто то, па можемо сад и ми. Не видим како мислите да то доприноси бољитку грађана Србије. Ако смо ми радили нешто што није требало, ваљда не треба ни ви то да радите, а не да кажете – ви сте радили овако или онако, можемо сада и ми. При том, не говорећи истину, користите један пример који је потпуно супротан од свега онога што ви данас радите. Стављате одговорност на тадашњег

председника Републике Бориса Тадића, који није имао већину у Влади када је конкретно тај споразум договоран, већ га је договарала Влада у којој Демократска странка није учествовала па се укључила у неком тренутку. Али је донет на крају гласовима свих у Скупштини.

Желим да вам кажем везано за Железару, наравно да је није требало затворити, али да ли је требало пословати тако да се направи 145 милиона евра дуга? Године 2012, тај дуг је био 20 милиона, 2013. је био 35 милиона и онда драматично расте. О томе се ради. Ко је одговоран за тако лоше пословање? Не ради се о томе да ли је требало или није требало, него због чега се пословало са тако лошим резултатима. Јер, очигледно је ту постојала свесна намера да се неке паре извуку. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Реч има министар.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Прво, да се разумемо, парламент је усвајао споразум, као што увек усваја све споразуме. Уговор није био овде.

Друго, таман посла да радимо исто онако како је радио Тадић! И таман посла да се у кабинетима договарају продаје, од НИС-а па надаље. Таман посла! Или, у оно време када се продавао „Сартид“, како је продат и шта се све десило, и колики је дуг уопште био „Сартида“ у тренутку кад су се Американци повукли итд. Према томе, далеко од тога.

Оно што овај закон треба да омогући јесте да ствари буду јавне. Да ли ћете ви да верујете или не... У неком периоду испред нас, у неким месецима испред нас, када будемо доносили одлуку о томе шта и колико улажемо и колико је потребно да се уложи у Аеродром „Никола Тесла“, то ће бити јавно и моћи ћемо да причамо да ли је то таква врста инвестирања, да ли ту треба да уложимо или на неком другом месту, моћи ћете увек да кажете и помогнете да одлука буде боља.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 15. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Молим министра да се изјасни пошто Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Сагласна сам са амандманом.

ПРЕДСЕДНИК: Амандман се прихвата. Хвала.

На Главу VI, назив изнад члана и члан 16. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли желите реч?

Реч има народни посланик Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Амандман је на члан чији је рубрум „Доношење Националног програма“, а члан гласи: „Ради обезбеђивања услова за дугорочни развој и унапређење аеродрома у Републици Србији, доноси се Национални програм развоја аеродрома у Републици Србији (у даљем тексту: Национални програм.“ Тај национални програм доноси се на

период од пет година (у другом ставу). И, Национални програм доноси Влада, на предлог министарства надлежног за послове саобраћаја.

Други члан је онај који разрађује спровођење Националног програма.

Оно што је моје питање јесте – шта сте смислили да напишете у националном програму? Да ли је то документ где ћете нам говорити о плану концесије? Мало пре кажете, све ће бити јавно. Овај национални програм неће бити у Скупштини, он је документ Владе, као и неке друге стратегије. Ја нисам против, мислим да један број стратегија и програма и треба да буде у надлежности Владе, а да Скупштина само извештава.

И какав је то дугорочни развој од пет година? Шта вам је онда краткорочни развој, средњорочни? Месец и по, годину дана?

Сад сте казали, уговор о концесији имаће увид у Скупштини. Овде у закону не пише. Ако је ваша тврдња да ће Скупштина да има расправу о уговору о концесији, то је мени потпуно нов податак. Или ја нисам вас добро разумела у одговору за било који будући уговор о концесији.

Али, ова три кратка става вам показују зашто је ово кич лекс специјалис у односу на прави лекс специјалис који смо имали за „Београд на води“. Дакле, само да кажете да се дугорочни развој и унапређење доноси на пет година. Шта вам је онда краткорочно?

ПРЕДСЕДНИК: Министар има реч.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Када се каже да важи пет година, не мисли се да ће се Национални програм направити само за период од пет година, него је нормално и ако направите стратешки... Прво, тај национални програм треба да садржи све о свим аеродромима које имамо, дакле, визију како они треба да се развијају, ми очекујемо, 10 или 15 година. Нормално је и може да се деси да у тих пет година евентуално постоји одређена промена, дешава се нешто у региону, свуда, те морамо да променимо Национални програм. У том смислу, ми га мењамо и имамо право да га проверимо сваки пут, да га исконтролишемо још једном на пет година.

Рекли сте да стратегије нису јавне. То заиста није тачно. Свака стратегија коју смо доносили... Ми сада припремамо, у твининг смо програму за стратегију развоја саобраћаја. Дакле, потпуно је јавно, имаћемо и расправе о томе.

И овај национални програм ће бити јаван и моћи ћете да га читате, гледате. На крају крајева, када будемо направили јавну расправу, свакако ћете моћи да дате свој допринос и своје виђење тога. Тако да се не слажем. Извињавам се, нисте у праву.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Разумем да ви имате замисао о овом закону, али ваша замисао не пише у ставовима овог закона. Овде пише, други став: „Национални програм доноси се за период од пет година“,

тачка. Да ли разумете да ја не могу да комуницирам са вашим идејама, које подржавам? Дакле, то што представљате као слику, то добро изгледа, али то не пише овде. Овде пише у првом ставу: „дугорочни“, а онда пише да се доноси за период од пет година. Та два не могу у истом члану, осим ако се не договоримо да је дугорочно пет година, а слажемо се да није.

Када сам говорила о јавности, рекла сам да сматрам да стратегије треба да буду у извршној власти, један добар део њих. Не сматрам да стратегија развоја образовања треба да буде у Влади, остала сам ту у мањини, али сматрам да дугорочни национални програм развоја аеродрома треба да буде на Влади. Али немојте да пишете, као што пише у овим члановима, да је то пет година. Нико ниједну владу, ниједног министра не спречава да мења стратегију кад то хоће, у вашим је рукама. Као што је у рукама народних посланика закон; који год хоћемо, можемо да променимо кад ми хоћемо.

(Зоран Красић: Ако имаш већину.)

Ако имаш већину, допуњавају народни посланици с правом. Подразумева се да имаш већину, не можеш да мењаш ако немаш већину.

Мислим да смо сада ипак почели да се чујемо и разумевамо. Имаћемо проблем када овај закон усвојимо. Тај проблем ће бити заједнички, неће бити ваш. Неће се он решити да ја дођем па да онда као деца говорим – јесам вам казала, јесам вам казала. Није у томе ствар, ствар је у томе да сви знамо шта овде пише и да ја имам обавезу да питам зашто је код вас дугорочни развој, Национални програм развоја радимо на пет година. Ништа више. Не захтевам одговор.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 16. амандман су заједно поднели народни посланици Горица Гајић, Милан Лапчевић и Дејан Шулкић.

Да ли неко жели реч? Не.

На назив изнад члана и члан 17. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли неко жели реч по овом амандману? Не.

На члан 17. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно народни посланици Горица Гајић, Милан Лапчевић и Дејан Шулкић и заједно Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала. Па, овај члан 17. и ова два става која смо предложили да се бришу очигледно су ту да би употпунили овај закон да изгледа богато. Сад се ту свашта наводи и тако се у ставу 2. говори да оперативне послове у поступку спровођења овог чувеног националног програма обавља Привредно друштво „Аеродроми Србије“ д. о. о. Београд. То онако делује... Даље се разрађује шта и које мере треба да предузме, могућност промене и акта о оснивању предузећа „Аеродроми Србије“ д. о. о. Али факат је да је то предузеће, чини ми се, основано тек прошле године,

или ове године. Врло скоро је основано и има, чини ми се, два запослена. Значи, у овом закону се за један велики посао спровођења нечега што зовемо национални програм пребацује да оперативно спроводи предузеће које има два запослена.

Мислим да то говори о томе да се унапред зна шта ће се и како радити, да се овде прави маска да сада треба да постоји ово предузеће. Можда ће оно добити неке додатне запослене; сасвим сигурно, сви ће бити из Српске напредне странке па ће неки можда радити на спровођењу Националног плана, а највећи део неће, него ће примати плате и радити ботовске послове.

Сматрамо да је потребно обрисати ова два става зато што сматрамо да се законом не могу додељивати надлежности привредном друштву које је основано за друге намене и да не може примена закона да зависи од процене оснивача да ли ће се мењати оснивачки акт или не. Значи, много отворених питања се оставља овако дефинисани ставовима 2. и 3. члана 17.

ПРЕДСЕДНИК: На Главу VII, назив изнад члана и члан 18. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли желите реч?

Реч има народни посланик Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: Овде се ради о члану који дефинише шта је предмет концесије по предлогу овог закона.

Поновићу став који сам изнео на почетку, а то је став посланичког клуба Демократске странке везан за стање у јавним предузећима и начин на који би се решавао тај проблем, пре свега, инфраструктуре и операција. Предлог и суштина идеје јесте раздвајање инфраструктуре и операција.

С једне стране је инфраструктура, у којој држава, по нама, мора да има контролни пакет акција, дакле не мање од 51%. Могуће је, и пожељно наравно, наћи инвеститоре који би били спремни и имали поверења у државу да инвестирају и у том делу инфраструктуре, али мислим да је то важно пре свега због подстицаја тржишне утакмице и бољих услова за грађане Србије, а то јесте одговорност државе.

С друге стране, предмет концесије, угоститељски објекти, безбедност и многи други сегменти који су поменути у овом члану, наравно да нисмо против тога да делује тржишна економија и привлачење инвеститора који би у том делу инвестирали, али са јасним ставом да држава заиста мора да има контролни пакет акција над кључном инфраструктуром када се ради о писти, када се ради о пругама, када се ради о електромрежи, јер на такав начин штитимо кориснике, а то су грађани Србије. Дакле, уколико дође концесионар који ће имати апсолутну контролу над читавом инфраструктуром, наравно да ће је усмеравати у

складу са својим интересима и давати најповољније услове можда једном авио-превознику, што значи да ће он имати монопол на овом тржишту, што значи да ће омогућити подизање цена карата и лошији квалитет услуга. Због тога смо на оваквом становишту.

ПРЕДСЕДНИК: На наслов Главе VII и члан 18. амандман су заједно поднели посланици Горица Гајић, Милан Лапчевић и Дејан Шулкић.

Да ли се неко јавља за реч? (Не.)

На члан 18. амандман су заједно поднели посланици Зоран Красић и Милорад Мирчић.

Реч има народни посланик Зоран Красић.

ЗОРАН КРАСИЋ: Да наставим тамо где сам стао код претходног амандмана. Мислим да је ово најважнија ствар овог предлога закона, без обзира на све наше приговоре и предлоге које смо давали поводом осталих чланова овог предлога закона.

Направићу један мали увод. Некада је било најкоректније улагање из иностранства тзв. заједничко улагање: израчуна се то улагање и ако је то улагање неких 40% у неко привредно друштво, онда се 40% учествује у делатности, управљању итд.; на крају године, ако се појави добит, она се дели у тој сразмери. То је најпоштенији и најчистији облик, ако се може рећи, тзв. страних инвестиција.

Лоша су искуства у нашем окружењу са концесијама поводом постојећих аеродрома. Мислим да нам та искуства указују на неке апетите који постоје код неких људи који су вољни да уђу у овај посао, да желе да остваре максимални монопол.

Ми смо овим амандманом хтели да скренемо пажњу да буде тај неки принцип – за онај део посла на аеродрому за који си уложио средства, у том делу треба да учествујеш у управљању и да стичеш неку добит. Ту постоји математика како може да се израчуна та концесиона накнада и све друго. Желели смо, пре свега, да промовишемо тај принцип да твоје улагање у односу на постојећу инфраструктуру и на оно како треба да изгледа треба да буде нека математика која би натерала и Владу, која у крајњем случају одлучује о концесији, и потенцијалне партнере да знају да овде мора бити политика чистог рачуна, не неких попушта.

Ми немамо неке среће са концесијама. Сећам се, својевремено, пре десетак година, била је најава концесије за неки ауто-пут; демократе дођоше на власт, све су то згужвали зато што су пронашли неки велики криминал, па тај уговор о концесији није чак ни објављен. Мислим да је прошло време за концесије. Једноставно, прошло је време за концесије и ту треба бити опрезан да се не направи грешка, јер концесије према свом року трајања могу у том периоду да проузрокују и несагледиво веће штетне последице.

ПРЕДСЕДНИК: На назив изнад члана и члан 19. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли желите реч? (Не.)

На члан 19. амандман су заједно поднели посланици Горица Гајић, Милан Лапчевић и Дејан Шулкић.

Да ли се неко јавља за реч? (Не.)

На члан 19. амандман су заједно поднели посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала. Да будем отворен, ми смо предлажући овај амандман обрнули логику, хтели смо да видимо како Влада реагује када ми радимо оно што је она урадила са овим предлогом закона. Предложили смо да се прошири закон и да се у њега практично у овом ставу препишу одређене одредбе које се налазе у члану 112. Закона о ваздушном саобраћају.

Као што смо критиковали то што су у бројним члановима преписивани неки ставови из других закона или су додавани одређени ставови и цели чланови који су ту само да би овај закон употпунили, хтели смо мало да тестирамо предлагача, да видимо како реагује када ми кренемо са њиховом намером да овај закон изгледа што озбиљније. Предложили смо да се дода један став, једна реченица која се већ налази у Закону о ваздушном саобраћају и Влада је то одбила.

Мислим да се једино поставља питање доследности Владе у начину писања оваквих закона. Значи, Влади је цео овај закон требао да сакрије да се ради о лекс специјалису. Додавали су, преписивали и из Закона о ваздушном саобраћају разне ставове.

Овде, када смо ми предложили да се препише нешто, на основу владине логике да овај закон треба да буде место где се налазе разне ствари које се налазе и у другим законима, Влада то није прихватила. Очигледно, зато што долази са ове стране, од стране предлагача амандмана из опозиције, и са поруком да ми нисмо довољно способни, не можемо у року мањем од шест дана, док траје расправа о буџету, да се припремамо и пишемо амандмане на ове законе. Мислимо да је то лоша политика, генерално.

Ево, и сада, док ми овде расправљамо, највећи део колега седи и анализира законе, који ће вероватно за неки дан доћи на расправу у Скупштини, а јуче су ушли у парламентарну процедуру, које ми сада треба да погледамо, шта се у њима ради, да напишемо неке амандмане и за све то имамо рок од један, два, три дана. А овде доносимо законе којима треба да урадимо посао који Србији треба да донесе неколико стотина милиона евра. Немамо могућности да све анализирамо...

ПРЕДСЕДНИК: Само да вас вратим на амандман, пошто сте ме јутрос опоменули.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Да, али ви сте јутрос пустили и тиме сте направили оквир да можемо мало и да изађемо ван самог амандмана.

ПРЕДСЕДНИК: Није баш тако, али причајте шта год желите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Ево, ја сам чекао да ме прекинете. И добро је да сте ме прекинули, да видимо да немате исти аршин. Значи, када колега говори о нашем амандману, о члану...

ПРЕДСЕДНИК: Без агресије. Четири и по сата сам пустила, али ово сам вам вратила за оно јутрос.

МАРКО ЂУРИШИЋ: За амандман на члан 1. он прича о аеродрому у Суботици и прича минутима и минутима, а ви не реагујете.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, будите љубазни, мало морате имати смисла и за духовитост.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Изузетно сам духовит, као што знате, и немам проблем с тим.

Значи, Влада је недоследна, саставља законе збрда-здола, жели овде да сакрије оно што је намера, а намера је да се посао што више олакша већ одређеном концесионару. Сазнаћемо име и презиме тог концесионара, можда и до краја овог заседања, ако успемо да решимо овај ребус. Ако не, како рече министарка, сазнаћемо то врло брзо, транспарентно. Чисто сумњам. До сада се то није дешавало, па не верујем да ће се десити ни у овом случају. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Немам ништа против да трошите време на шта год желите, него само враћам за оно јутрос, ништа друго.

На назив изнад члана и члан 20. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

Реч има народни посланик Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: Овде се говори о садржини уговора о концесији за управљање аеродромом и дефинишу тачке које тај уговор треба да садржи: дакле, обавеза концесионара и време трајања уговора, обавеза даваоца концесије, уређивање питања која се односе..., услови примопредаје итд.

Ево, сада говоримо о том закону, говоримо о овом члану, говоримо о транспарентности поступка, неопходној транспарентности поступка, и овај члан управо о томе говори, а ми смо у јавности, пре уласка у ову скупштинску салу, већ чули неке од најважнијих елемената тог уговора. Чули смо да се очекује неких 300 милиона и да је та вредност око 300 милиона евра, чули смо да ће то вероватно бити 25 или 35 година, колико већ, и то је оно што је свакако наша примедба. Ми очекујемо да тај поступак заиста буде отворен, транспарентан и да добијамо много боље услове од онога што смо чули у најави председника Владе.

Дакле, много тих обећања смо слушали и због тога смо сумњичави у вези с овим законом и због тога подносимо ове амандмане. То је оно што сте и ви као министарка потписали, то је тај уговор о „Београду на води“ – дакле, приватно-јавно партнерство које је најављивано као највећи пројекат века у Србији, три милијарде евра инвестиције. А касније смо добили, не знајући каква ће бити структура у власништву читавог пројеката, где страни приватни партнер добија преко 60%, држава двоструко мање, са несразмерно већим, очигледно потребним улагањима Србије у тај пројекат. То је нешто што нас је свакако навело да поставимо питање у том смислу – како објашњавате то да смо добили најаву укупне вредности тог концесионог уговора око Аеродрома „Никола Тесла“, а да овим чланом дефинишемо на који начин ће се спровести транспарентно читав поступак?

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Блажа Кнежевић.

БЛАЖА КНЕЖЕВИЋ: Хвала, председавајућа. Невероватно је да једна посланичка група, од почетка сам пажљиво пратио расправу, има проблема и на све има сумње и замерке везане за, како сами кажу, коруптивне елементе. Кажу, наравно, да се полази пре свега од себе. Не могу да схватим одакле оволика хистерија и оволики напади и критике на све што је добро и што се успешно ради у земљи Србији. Видим да су неки ово веома мало или готово никако схватили. Баш је овако лепо написан овај предлог закона, али мислим да то никако нису разумели.

Ја бих то покушао мало другачије да објасним: када увече кренете ауто-путем Београд – румска раскрсница и погледате мало у небо, једино што је светлело за време владавине ових прекопута биле су звезде, и то када је било ведро. На данашњи дан, када кренете ауто-путем Београд – румска раскрсница, видећете минимум десет авиона који узлећу, слећу или круже чекајући на ред да слете на Аеродром „Никола Тесла“. Толико о томе, о раду њихове владе и о раду садашње Владе Републике Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 20. амандман су заједно понели Горица Гајић, Милан Лапчевић и Дејан Шулкић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 20. амандман је поднео народни посланик Зоран Живковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Реч има народни посланик Зоран Живковић.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Хвала. Користићу и оних пет минута.

Ово је један од 60 амандмана, који је прихваћен и требало би да будем задовољан због тога. Могу да кажем, да, наравно, та вековна борба моја за чистоту српског језика је овде прихваћена и мени је драго да Влада, ако не у првом кораку, онда у другом кораку, има разумевања за разумевање српског језика. Али морам да вам кажем да сте опет направили грешку. У мишљењу које је Влада послала пише: „Влада предлаже Народној скупштини да прихвати амандмане народних посланика...“, а онда има само један. Значи, да се исправи то, следећи пут да напишете – да прихвати амандман народног посланика Зорана Живковића. А не да трошите само овај темплејт који трошите. То је један, да кажем, шаливи део приче.

Наравно да нисам задовољан. Нисам поднео пуно амандмана на овај закон. Уз све поштовање колега из Демократске странке које су употребиле један мој манир да се обрише цео закон ако мислим да не ваља, ја мислим да је то потпуно коректно, то је начин да једна политичка опција, једна посланичка група каже да се не слаже с тим законом, а да по рестриктивном Пословнику нађе и времена да објасни зашто се не слаже с тим. То је потпуно нормално, то је бит парламентаризма.

Поднео сам мало амандмана, два само, један је прихваћен, у убеђењу да је концесија добра ствар, уопште гледано. Приватизација је добра ствар, и концесија је добра ствар – ако се уради добро. Има само то „ако“. Ми имамо масу демагошких расправа од почетка приватизације до дана данашњег, од 2001. године до дана данашњег, о томе да је то плљачка, криминал, да је то уништило материјалну основу државе, грађана, да су сви опљачкани, да је пуно више овога, мање онога што је добро. То је тачно, али не због приватизације као такве, због појма приватизације и неопходности, а тиме и концесије, да се она деси, него зато што има пуно примера криминализовања тих добрих ствари.

Зато сам ја пустио Владу Србије да овај закон прође. Имао сам и ја примедбе, без мог амандмана наравно. Наравно да ће он бити изгласан од стране оних прекопута, што рече колега, али у време кад сте ви прекопута били власт први пут, на тој раскрсници су летели НАТО авиони и бомбардовали Србију, која је пре тога десет година била под санкцијама, да не заборавите и то. Али то није тема данас. Тема је да ... Ако, нека иде закон, имам и ја примедбе на то да је пренормиран, компликован, да је колаж или мозаик неких других закона. Све те примедбе имају основа, али разумем потребу да се донесе један закон који би посебно дефинисао ову област.

У начелној расправи сам питао министарку – да ли знате ко ће узети концесије? Нису вам рекли још. Ви сте били заменица директора, ако се не варам, или председница Управног одбора или саветник на Аеродрому, тако да је несумњиво да знате ту област. Ако се још увек не зна, биће јако интересантно. У том огласу, тендеру, како ли ће се већ звати, позиву

концесионарима, било би добро да се дефинишу многе ствари које у овом закону, без обзира на то што је превелик, нису на прави начин решене.

Мислим да је боље да се да концесија, али права, на прави начин, него да Аеродром остане у државној својини. Много је демагошки прихватљивије и корисније сада да кажете – не дамо ништа, све су покрали странци, домаћи тајкуни. Није тачно. Не постоји јавно предузеће које ради са профитом. Не постоји. То су књиговодствене игарије. Не постоји ни велика успешност београдског аеродрома. Он би био много успешнији да је у приватним рукама.

Наравно, држава треба да има своју надокнаду за то што је некоме дала право да остварује профит. То може да се уради, а да држава буде заштићена, не тако што ће неко да да унапред двеста, триста милиона или колико већ за 20–30 година концесије, него да се направи уговор о концесији где држава узима 50% од профита, који је утврдив сваке године и онда немамо никакав проблем с тим.

Сигурно је да ће приватни власник аеродрома, или било чега што може да се приватизује, бити пословнији него што је држава. У сваком јавном предузећу имамо од 10 до 50% вишка запослених. И, то није била социјална улога тих јавних предузећа да запосле сиромашне људе, не, то је било утеривање партијских кадрова, од оних што су некада лепили плакате, они се сад зову ботови, пошто су плакати другачији мало... То, наравно, није почела ова власт, да будемо јасни, али није ни урадила ништа да то промени набоље. Напротив, то је дигнуто на још гори ниво и сваки дан имамо примере за то.

Код приватника, ако је највећи део привреде приватизован на прави начин, не од криминалаца него од фирми са реномеом, које имају свој рејтинг, статус у региону, Европи, свету, то не може да се деси. Неће нико као приватник да запосли неспособног рођака, а камоли неспособног партијског сарадника. Не, можда му да неку помоћ, социјалну, можда му да паре на позајмицу да почне неки бизнис, али да га стави код себе да му он буде на грбачи, неће сигурно.

Друго, кад је приватно власништво, онда држава има један једини посао – да јури порез, а не да гледа ко је чији рођак, ко је коме наместио посао, ко је кога запослио, ко је кога довео, да прати које су породичне линије по јавним предузећима, до оног вица да у јавним предузећима нема еротике уопште, јер би био инцест, сви су у неком роду. Има две-три породице у тим фирмама од по десет, петнаест хиљада људи.

Значи, треба да се уради добра концесија, треба да се уради добра приватизација. Услов за то је да власт буде поштена. Никакав закон, па ни овај, неће спречити да у затвор буду послати они који се играју са државном, народном имовином.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 20. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Молим министра да се изјасни да ли прихвата амандман.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Прихватам.

ПРЕДСЕДНИК: Амандман се прихвата.

На члан 20. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Оно што је добро, ако нешто добро може да се нађе у овом закону, јесте овај члан који говори о садржини уговора за управљање. У крајњој линији, добро је што је предлагач закона ставио ову тачку 5), у којој смо ми интервенисали, да се уређивање радноправног статуса лица која су запослена код претходног оператера аеродрома у време закључења уговора о концесији нађе као део уговора.

Ми смо предложили да се оде један корак више, да се онемогући будућем концесионару отпуштање радника. То је можда и нереално за очекивати, јер концесионару, уколико дође са стварном намером да развија посао, треба дати отворене руке да организује посао онако како сматра да је најбоље да развије тај посао. Али хтели смо да у расправи о овом амандману укажемо на чињеницу да се до сада најалост дешавало код концесија (којих, додуше, није било много), а пре свега приватизација, да су отпуштани бројни запослени, или је, као што је био случај код трансформације „Јата“ у „Ер Србију“, пребацивано решавање њиховог статуса, отпремнина и свега на буџет и на рачун грађана Србије. Онда су се стварни трошкови стварања „Ер Србије“ сакривали. Чини ми се да је 1.300 људи из бившег „Јата“, када је формирана „Ер Србија“, пребачено на буџет Републике Србије. Онда су се појављивали бројеви о неком новом запошљавању, наводном, и није се говорило о тој страни. То је лоше.

Понављам, проблем овог закона пре свега јесте што се он пише по вољи наручиоца. Зна се ко је, мислим да се то знало још када је формирана „Ер Србија“, да је прављен један пакет, па је онда требало да прође неко време да би се тај пакет остварио. То је проблем за развој авио-индустрије у Србији, јер је после преузимања, односно формирања „Ер Србије“, када је остварен значајан напредак у броју путника и пословању аеродрома у Србији, дошло до стагнације. Значи, у 2015. и 2016. години број путника се повећава по стопи од 3%, просек повећања у Европи је 6%, светски просек је 6,5%, а мислим да је у региону просек раста броја путника по аеродромима у двоцифреним процентима.

Лоше је за Србију што је развој аеродрома Србије везан искључиво за „Ер Србију“. Значи, стопе раста, говорио сам овде, министарка: 2010. година 13%, 2011. година 16%, 2012. година 8%, то су биле стопе раста зато што су долазиле разне компаније на београдски аеродром и отварале нове линије. Раст од 31% из 2013. године јесте, наравно, везан за „Ер Србију“, али даљи раст је искључиво везан за „Ер Србију“. Овај концесионар који долази, долазиће да развија посао са „Ер Србијом“, а не са другим компанијама. То ћемо видети у годинама које су пред нама. Зато сматрамо да је тај посао који сте намерили да урадите наредне године лош. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На Главу VIII и члан 21. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

Реч има народни посланик Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Рокови. Овај члан и други у прелазним и завршним одредбама говоре о роковима. То је највећи проблем нормативног оптимизма – ми ставимо у одредбе рокове у којима се мењају оснивачка акта или ће се донети подзаконска акта, и онда се то не деси. И то ће да буде, односно не треба да буде, озбиљан проблем. Скупштина Србије је јуна 2013. године чак донела резолуцију о законодавству у Србији којом је обавезала Владу бар за објашњење зашто нам заједно са предлозима не доставља и подзаконске акте.

Дакле, у прелазним и завршним одредбама ви тражите да оснивачи оператера аеродрома и оператери аеродрома ускладе оснивачка акта са одредбама овог закона у року од три месеца од дана ступања на снагу. Оператери аеродрома дужни су да своја општа акта усагласе са овим законом и оснивачким актом у року од 60 дана од дана усклађивања оснивачких аката са одредбама овог закона.

На избор предлагачу да има процену да ће се, значи, до краја марта комплетан посао завршити. Тако би требало да буде да би овај закон био у примени заиста. Ја навијам да тако буде јер би то значило помак напред у односу на то што нам је свима задатак, а то је примена и надзор над применом закона.

Пошто ћете остати код ових рокова, ми ћемо остати при обећању да ћемо питати за три месеца како је примењен члан 21, да ли су оператери донели и ускладили оснивачка акта. То је начин који ће код вас можда наићи опет на реакцију – ма шта гњавите, али то је начин да помажемо извршној власти. То нам је посао.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 21. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Двери.

Да ли неко жели реч?

СРЂАН НОГО: У нашем амандману предлагемо скраћивање ових рокова – уместо три месеца колико је потребно да се оснивачка акта оснивача оператера аеродрома и оператера аеродрома ускладе са одредбама

овог закона, предлажемо два месеца; односно, да своја општа акта усагласе са овим законом и оснивачким актом, уместо 60 дана, 45 дана.

Сматрамо да је то примерено с обзиром на то да овај закон усвајамо по хитном поступку. Ако неко жели да буде оператер аеродрома и да управља аеродромима, што је изузетно сложен и комплексан подухват и процес, невероватно је да му треба пет месеци да заврши укупну трансформацију свих својих аката.

Сматрамо да је три и по месеца, колико када се саберу сви ови рокови ми предлажемо, далеко практичније и има више смисла и више одговара хитности доношења овог закона, поготову што у самом одговору на ове амандмане кажете да је ово максималан рок и да ће вероватно тај рок за остваривање ових радњи бити краћи него што је предвиђено.

Придружио бих се иницијативи да ми у Народној скупштини чак и у краћем року од три, односно два месеца, колико сте ви овде ставили, поставимо питање да ли су они испунили те рокове, јер имамо проблем са роковима.

Мало пре сте помињали таблу ка аеродрому у Нишу, а ја бих поменуо и наплатну рампу код Врчина, која девет месеци касни. Просто, до сада никад није било одговорности за рокове, па се бојим да и у овом случају не буде идентична ситуација.

Морао бих да се осврнем и на мишљење наше посланичке групе везано за овај закон, поготову инициран излагањем једног од претходних говорника. Сматрамо да је овај закон сувишан и непотребан, и то смо јасно рекли, али такође сматрамо да није тачно да је искључиво приватизација или концесија добра ствар, поготову за аеродроме, јер аеродром је природни монопол. А гора ствар од природног монопола државе јесте природни монопол приватне компаније. Свакако, искуство нам показује да нигде то није донело неки просперитет за грађане. С друге стране, зашто бисмо давали нешто што добро послује? Доказ за то је да у привредама земаља ОЕЦД-а, најразвијенијих држава света, око 20% бруто националног дохотка директно остварује држава. Директно држава остварује 20% бруто националног дохотка.

Мислим да је демагогија оно што смо слушали претходних 16 година од те фамозне боље постпетооктобарске будућности која нам је обећана, а то је да морамо да вршимо либерализацију и приватизацију. Заиста, једино са тим могу да се сложим, уместо приватизације, добили смо пљачку. Апсолутно сматрам да није неопходно све приватизовати. Јер, имате бројне сегменте где искључиво држава може да управља, као што су јавна предузећа или комунална предузећа, где профит и не треба да буде примарни циљ, већ брига о грађанима.

С друге стране, рећи да држава није способна нечим да управља... Како онда држава може да управља државом? Јер, држава и управљање државом, односно ово што ради Влада Републике Србије, па

која год то била влада, далеко је комплексније и сложеније од најсложеније фирме и најсложенијег предузећа.

Ту се види разлика између политике коју заступају Двери и политике коју заступа, очигледно, велики број посланика, много већи него владајућа већина у овој сали. Ми сматрамо апсолутно супротно, да национални ресурси не треба да се продају и да то треба да остане у власништву грађана Србије.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 22. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

Реч има Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Члан 22. у прелазним и завршним одредбама обавезује у примени закона да подзаконски акт из члана 15. став 4. овог закона буде донет у року од 90 дана од дана ступања на снагу овог закона.

Шта је став 4. члана 15? Каже да Влада ближе уређује начин и критеријуме, односно мерила за доделу подстицајних средстава за аеродроме. Дакле, о томе ће Влада донети подзаконски акт и обавезује себе да то буде у року од 90 дана.

Овај члан, који сматрам неминовним кад се прави овакав кич лекс специјалис, повод је да прво, као и све остало, тражим да овај закон и не ступи на снагу и да га нема, да се по постојећем Закону о концесији раде послови, а показује да ни ми из Скупштине не поштујемо сопствене акте.

Дакле, из много добрих разлога (ово нема везе са владом, било којом), Народна скупштина је донела резолуцију о законодавном процесу где је прописала да уз предлог закона долази и предлог подзаконског акта. Отпор да се то стварно догоди, са потпуно бесмисленим образложењима, као – не можемо да знамо како ће изгледати закон па зато не можемо да имамо подзаконски акт. Па можеш да знаш како ће да изгледа подзаконски акт кад имаш закон. А ако је образложење „не можемо да знамо како изгледа закон“, па, нисте знали како ће изгледати ни овај закон, прихваћени су амандмани, промењен је, није онакав какав је ушао у Скупштину.

На моју велику жалост, ми у Народној скупштини немамо довољно снаге и свести о томе да сваку владу треба да обавежемо да нам подноси и предлоге подзаконских аката. Хипотетички, само замислите да је уз овај закон дошао предлог подзаконског акта, у складу са одредбама како сте га предложили, да нико ништа не мења, који би одредио, како Влада каже, критеријуме и начин односно мерила за давање подстицајних средстава – колико би ствари биле јасније, колико би и мени и вама било лакше, колико би било боље за људе у Србији да имамо и тај акт који подразумева да мора бити донет за 90 дана.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 22. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Двери.

Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Сматрамо да је Министарство дужно да подзаконске акте донесе у краћем року. Понављам, мало пре смо то истакли, уколико усвајамо један закон по хитном поступку, сматрамо да није баш примерено да се подзаконски акти израђују три месеца. С обзиром на то да ово није закон који има велики број чланова, да овде нема ништа ново у овом закону који се практично уводи, што се нормира, јер већ смо констатовали да већину тих одредаба можемо наћи у другим законима који регулишу ову материју, не видимо зашто би три месеца трајало доношење закона.

Ја сам имао један дијалог са министарком у начелној расправи баш о тој тематици, када је она рекла да три лица раде код ње у Министарству на доношењу подзаконских аката у овој области. Мада, остаје да нам покаже систематизацију радних места, јер ја и даље мислим да је преко сто запослених у Сектору за авио-саобраћај. Али, добро, видећемо, свакако ћу додати систематизацију и негде ће бити прилике да о томе водимо дискусију даље.

Мислим да би требало да преполовимо тај рок за доношење подзаконских аката. Кад већ доносите закон по хитном поступку, и државни органи би морали да раде мало хитније и експедитивније. Очигледно сте имали неки разлог да журите, зашто већ нисте припремили подзаконске акте? Да не говорим, што је посланица пре мене рекла, да би било, по тој резолуцији која је усвојена пре него што сам ја постао народни посланик, чак примерено и да подзаконски акти буду уз сам закон.

Нисте ми одговорили за ово пробијање рокова код Врчина. Поставља се питање да ли је икада ико кажњен и да ли је икада ико одговарао за пробијање рокова. С обзиром на то да иста фирма која гради наплатну рампу код Врчина недалеко одатле гради „Икеу“, код „Икее“ нема кашњења, а у послу са државом има кашњења, просто бих волео да ми то прокоментаришете.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 22. амандман су заједно поднели Горица Гајић, Милан Лапчевић и Дејан Шулкић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 23. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли неко жели реч? (Не.)

Пошто смо завршили претрес о овим амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Пошто смо обавили претрес Предлога закона у начелу и у појединостима, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закона у начелу, појединостима и у целини.

Прелазимо на 16. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О СТАНОВАЊУ И ОДРЖАВАЊУ ЗГРАДА (појединости).

Примили сте амандмане које су на Предлог закона поднели народни посланици.

Писменим путем амандмане су повукли посланици Соња Павловић и Снежана Пауновић.

Примили сте извештаје овлашћених одбора и мишљење Владе о поднетим амандманима.

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес, сагласно члану 157. став 3. Пословника отварам претрес Предлога закона у појединостима.

На Главу I, назив изнад члана 1. и члан 1. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Љупка Михајловска.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднела посланица Бранка Стаменковић.

Одбор за уставна питања и законодавство одбацио је овај амандман.

На назив изнад члана 2. и члан 2. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 3. и члан 3. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Реч има народна посланица Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. У члану 3. у рубруму „Значење израза“ има став због којег... Члан је иначе обиман и подразумева врло детаљно дефинисање свих израза у целој идеји закона, и у начелној расправи сам образложила зашто сматрам да цео Предлог закона неће бити примењен, нити ће донети бољитак, јер није измерено оно што овим законом хоће да се мења. Ко не уме да мери, тај не уме ни да управља. Не ради се о министарки или о Влади, ради се генерално о нашем наративу да волимо напамет да предлажемо решења.

С обзиром на то да знам врло добро своје разлоге зашто хоћу брисање сваког члана, мислим да ми је обавеза да кажем и ког ми је става за брисање страшно жао. Да постоји начин да остане само овај став у члану 3, ја бих написала амандман, али не може. Дакле, први став у члану 3. каже: „Сви термини у овом закону употребљени у мушком роду подразумевају се и у женском роду и обрнуто.“ За овај став је требало храбрости, требало је знања и требало је свести о томе колике последице, добре, може да произведе чак и у оваквом закону.

С обзиром на то да стојим код идеје да не желим да на било који начин побољшавам закон јер сматрам да то није могуће пре него што

почнемо од основних ствари, а то је колико има скупштина станара, заиста сматрам да ми је обавеза да кажем министарки да ће ово остати запамћено. И да је среће, било би у сваком закону. Зашто је важно? Зато што се овде разговара о имовини, о правима која су се увек дефинисала само са мушким родом. У овом предлогу каже нам се – постоји и женски род у Србији. Мислим да је добро да то забележимо. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 3. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Двери.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3. амандман су заједно поднели посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Здравко Станковић и Ненад Константиновић.

Реч има народни посланик Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштована председнице, уважена министарко, даме и господо народни посланици, ми смо поднели амандман на члан 3. и тај амандман је одбијен.

Суштина овог амандмана је да уколико већ доносимо један закон који треба да унапреди квалитет становања, просто сматрамо да појам стана мора да буде одређен на тај начин да се ради о стану који има најмање једну просторију и купатило. Не можемо у 21. веку звати станом нешто што има једну просторију, а практично купатило уопште нема. Мислим да је било логично да се овакав амандман прихвати.

С друге стране, предложили смо да се у појмовима дефинише да доградња може да се ради само у складу са Законом о планирању и изградњи, што је тачком 33), кад је у питању надзиђивање, предвиђено. Добили смо одговор да нема потребе, да се подразумева. Ако се подразумева и нема потребе, зашто онда у тачки 33) пише да се надзиђивање ради у складу са Законом о планирању и изградњи, а за доградњу не може да пише да се ради у складу са Законом о планирању и изградњи?

Такође, предложили смо да у тачки 42) буде прецизирано ко су чланови породичног домаћинства и да чланови породичног домаћинства буду сва лица која јесу у том породичном домаћинству; међу њима то свакако могу бити и унуци, да кажем, родитеља и они који имају станарско право на одређеном стану. Нема разлога да унуке не поменемо уколико они немају на други начин решено стамбено питање и налазе се у породичном домаћинству. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 3. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли неко жели реч? Не. Ви? Срето Перић?

(Срето Перић: Као овлашћени представник.)

Да, да, него на овај амандман 3?

Изволите.

СРЕТО ПЕРИЋ: Даме и господо народни посланици, госпођо министар, ми у Српској радикалној странци претпостављамо да сте ви желели да овим законским предлогом извршите кодификацију ове области, јер ово што покушавате законом о становању и одржавању стамбених зграда до сада је било регулисано у три закона која такође регулишу ову област. То су: Закон о становању који је донет 1992. године, наравно са изменама и допунама, Закон о социјалном становању је донет нешто касније, 2009. године и Закон о одржавању зграда донет 1995. године.

Кад се погледа члан 3. који регулише основне појмове који ће се користити приликом примене овог закона, знате, овај закон ће се односити на велики број грађана Србије који нису стручна лица, али би требало да одређене појмове разумеју потпуно и прецизно. Ево, рецимо, ви нисте у овом члану 3. у овим појмовима дефинисали тачно шта је зграда. Наравно, јесте, ту има један став који потпуно профилише и дефинише зграду, али имате и то да кажете да се зградом сматрају и оне површине које имају надстрешницу. Имате и ову ситуацију, кажете да се станом сматра најмање једна просторија у одређеној згради. Није стан нешто у шта се долази, тренутно се борави и одлази; у стану најчешће људи бораве, да не кажем, целодневно, и ту сте морали да дефинишите на један другачији начин шта се ту подразумева и шта је стан.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 3. амандман је поднела Соња Павловић.

Реч има народни посланик Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Хвала. Члан 3. став 2. тачка 42) којом се смањује, према предложеном закону, број признатих чланова породичног домаћинства. Сматрам да је то једна од најнеправеднијих тачака овог закона, јер ми у овим условима, заправо неусловима живљења, где по три генерације станују у једној стамбеној јединици, смањујемо могућност да та стамбена јединица буде реално одмерена према потребама фактичког стања чланова домаћинства на терену.

Шта то значи? То значи, када радимо, рецимо, станове за пресељење, ми не рачунамо у тим становима супружнике или ванбрачне партнере деце који су власници, закупци станова, не рачунамо унуке који у том стану станују. То даље значи да смо сузили, смањили стамбену јединицу која се добија за пресељење, и људи, где постоји реално пет или шест чланова домаћинства, добијају стамбену јединицу која је адекватна за два до три члана домаћинства.

Осим тога, наведена одредба супротна је дефиницији члана породичног домаћинства из члана 4. став 4. Закона о пријављивању и евидентирању закупаца на неодређено време у становима у својини грађана, задужбина и фондација. У интересу јединственог јавног поретка и његове усклађености, не сме се дозволити да два прописа исти појам

дефинишу на различите начине. Стога је наведена одредбу потребно ускладити са већ постојећим, усвојеним законом.

Значи, имамо и правни основ а имамо и онај који се зове хумани, реални основ, шта се дешава на терену, да ускладимо те две ствари. Немојте да се враћамо у седамдесете и осамдесете када су многи унуци изгубили станове јер нису били признати чланови домаћинства. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 3. амандман је поднела народни посланик Снежана Пауновић.

Да ли жели реч? (Не.)

На члан 3. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Питам министра да ли прихвата амандман.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Прихватам амандман.

ПРЕДСЕДНИК: На Главу II, Одељак 1, назив изнад члана 4. и члан 4. амандман је поднела Гордана Чомић.

Да ли желите реч? (Не.)

На назив изнад члана 5. и члан 5. амандман је поднела посланица Гордана Чомић.

Да ли желите реч? (Не.)

На члан 5. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли желите реч? (Не.)

На назив изнад члана 6. и члан 6. амандман је поднела посланица Гордана Чомић.

Да ли желите реч? (Не.)

На члан 6. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Двери.

Да ли желите реч? Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Сматрамо да је у пракси врло ретка ситуација да неко уступи део свог посебног дела у згради, мада сте ви у образложењу навели да је теоретски могуће и да треба да остане. Неким општим нормама имовинског права могуће је уредити такав однос, по којим модалитетима би неко... Како сте навели у образложењу, на пример – посебни део може да буде пословни простор, односно мања просторија чији власник би био заинтересован да га прода или под неким другим условима пренесе у заједничку својину. То би се могло уредити неким другим нормама које регулишу опште имовинско-правне односе, није потребно нормирати у овом закону, поготово што отвара евентуално могућност злоупотреба ако су у питању старија лица, правно неуке странке и слично.

Ето, само толико, али нисте прихватили, шта да радим.

ПРЕДСЕДНИК: Министар.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Мало објашњење. Наш став је да је довољно да се појави један једини случај и да га треба уредити.

Али сада морам да искористим прилику да кажем да ми је веома жао што је управо ваша посланичка група тражила амандманом да се избрише, у члану 1. мислим, родно равноправно изражавање. Врло ми је жао због тога.

ПРЕДСЕДНИК: Рекла је да јој је жао што сте ви поднели амандман. Можете о амандману, образложите га.

СРЂАН НОГО: Тај амандман нам је прошао малопре. Ту смо и ставили, као што сте видели у образложењу нашег амандмана, ако већ причамо о њему – сувишна је та напомена с обзиром на то да ниједним прописом није утврђена обавеза дефинисања родне неутралности израза који се употребљавају у прописима. Тим пре што је одредбом члана 43. Јединствених методолошких правила за израду прописа прописана употреба рода, па се сходно садржини истог израза у пропису употребљавају у мушком роду, осим ако природа ствари не захтева другачије.

Ово што сте ви урадили... Пазите, ово су Јединствена методолошка правила за израду прописа, а ви сте овим чланом закона извршили један продор радикалног феминистичког приступа и утврђивања некакве цендер идеологије, која је, видим, сада модерна и на велика врата покушава да продре у Србију, чији сте ви гласноговорник, што стварно нема никаквог смисла.

Сећам се, гледао сам телевизијске преносе својевремено, док је садашњи председник парламента била опозициони посланик, када су из Демократске странке први уводили такозване продоре те цендер идеологије и радикалног феминизма, ви сте се, госпођо председнице, тада супротстављали говорећи да ви нисте народна посланица него госпођа народни посланик.

То је, ево, данас ескалирало, да нешто што постоји као пракса десетинама година... Ево, може и колега Мартиновић из групе СНС да каже да је природно да се изрази употребљавају у мушком роду и да се односе и на мушки и на женски род. Да ви сада мењате, дајући им некакво значење, зато што је то од вас тражио повереник за родну равноправност, заиста је невероватно и смешно.

ПРЕДСЕДНИК: Значи, не би требало да кажем ни „даме и господо“, него „господо и господо“? Добро.

На назив изнад члана 7. и члан 7. амандман је поднела посланица Гордана Чомић.

Да ли желите реч?

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Сматрам да ће и овај амандман на члан 7, као и цео закон, произвести више проблема него што ће направити користи, да неће бити применљив и зато желим да се брише.

А доказ је други став овог члана 7, који говори о промени намене посебног дела зграде. Овде се у Предлогу закона каже: „О промени намене одлучује се на захтев власника посебног дела у поступку прописаном овим законом и прописима којима се уређују планирање и изградња.“

Када ставите у став два прописа која су слична, наравно, јер се односе на исту материју, онда можете само да направите проблем, у зависности од тога ко ће да тумачи како се примењују делови поступка прописани овим законом, а како о планирању и изградњи.

Да не би случајно остало без коментара, рецимо, код овог одређивања поступка, ако је свеједно да ли то раде мушкарци или жене, нека онда само раде жене; нека пише када је свеједно. Ако је свеједно да ли су грађани и грађанке, нека онда буду само грађанке, ако је свеједно. Или, ако је власник и власница свеједно, онда нека буду само власнице. Мислим, кад је већ свеједно.

Зато што није свеједно да ли смо жене или мушкарци, тако није свеједно кад ставите у овај став поступак из једног закона и из другог закона.

Не тражим да ми објасните, али знам да читам законе који показују – овде ће да се појави проблем. Посебан део зграде, неко треба да одлучује – користиће се по некога повољнији пропис.

ПРЕДСЕДНИК: Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Кратко само, пошто је ово очигледно било на моју адресу, мада, госпођо Гојковић, дужни сте онај одговор још док сте били опозициони посланик. Вас сам цитирао, када сте ви критиковали ово што ја сада критикујем. Само да вам поставим питање – шта ћемо сутра када се јаве они који се не осећају ни мушкарцима ни женама, па онда они који су трансродни или већ какви? Хоћемо ли, као онај немачки посланик који је у парламенту говорио једно 20 минута увода наводећи све те облике савремене, морати и њих да наводимо следећи пут? Значи, да рецимо збирна именица која је до сада важила и за мушки и за женски род, ви сте рекли грађани, сада мора да буде „грађани и грађанке, даме и господо“, отвара седницу председавајући и каже „и сви они који се не осећате ни господом ни дамама, они трансродног духа“ или већ каквих чуда.

Хајде да не правимо спрдњу од парламента и хајде да заштитимо наше друштво од те цендер идеологије, која је заиста нешто штетно и нема везе са људским правима и са заштитом жена.

ПРЕДСЕДНИК: А другови и другарице?

Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Потпуно је акценат који не изгледа да је део закона, али само законодавства Републике Србије ради – говорити о различитим половима и разликовати улоге родова је законом обавезно. Ми имамо закон против дискриминације, имамо закон о којем смо гласали, који забрањује понашање засновано на предрасуди. У својој

глави можемо да имамо предрасуда колико год желимо, са својим предрасудама као са својим демонима да се боримо како год знамо и умемо, али нам је законима Републике Србије забрањено да те своје предрасуде претварамо у понашање, у дела.

Због тога је била моја опаска да је увести такав став, заснован на законодавном систему Србије, и у овај закон важна ствар. И добро је што се неко усудио да то уради. Није добро ругати се некоме на основу личног својства, није добро по онога ко се руга, зато што таква врста комуникације увек говори више о нама када то изговарамо него о ономе коме хоћемо да се наругамо због било ког личног својства, да ли је жена, да ли је мушкарац, да ли је трансродна особа, да ли има различито сексуално опредељење, боју коже, културу, веру, нацију, то су лична својства. Ако има ствар на коју сам поносна када је Србија у питању, то је што смо успели да донесемо прописе којима смо јасно казали – то је забрањено. Понашати се тако што ћете људе квалификовати на основу личних својстава, забрањено је понашање.

(Срђан Ного: Реплика.)

ПРЕДСЕДНИК: Не може реплика на амандман. Вама је то било образложење амандмана. Изволите.

Марија, изволите ви, повреда Пословника.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Рекламирам повреду Пословника, члан 104, пошто је излагач био погрешно схваћен.

Захваљујем вам што сте ми пружили прилику да и ја као жена данас изнесем став Двери и мој лични да нам је најважнија суштина, да се женама заиста помогне, али на прави начин. Не видим како ће се то у овом закону нешто значајније променити.

Шта је реалан живот у Србији? Жене које примају дечји додатак и седе код куће зато што немају посао, а желеле би да раде, доживљавају да им неко каже – седе кући, а могу коњу реп да ишчупају. Дакле, нама је важно да жене добију праву помоћ, истинску, и привилегије које заслужују као мајке или истакнуте у својој каријери, а не да се само задовољава форма која, нажалост, најчешће долази из ЕУ и те гломазне бирократије која нам сама одузима драгоцено време. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Ако је 104, нисмо чули ништа о члану 104, а по члану 103. став 8. узимам вам две минуте пошто сте сами себи дали реплику.

На члан 7. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 8. и члан 8. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 9. и члан 9. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 9. амандман су заједно поднели посланици
Посланичке групе Двери.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: С обзиром на то да члан 9. регулише располагање заједничким деловима зграде, што је пренос права својине над заједничким деловима зграде, сматрамо да у ставу 4. речи „овера потписа“ треба заменити речима „промет непокретности“.

Овде имамо заиста промет непокретности, имамо располагање приватном својином, располагање правом својине. Самим тим, сматрамо да је треба третирати на исти начин како је регулисан промет непокретности зато што је форма код промета непокретности далеко озбиљнија и одговорнија. То није без разлога, значи, није ту форма *ad solemnitatem* без разлога успостављена код преноса непокретности.

А овде имате промет непокретности у форми која је далеко слабија у односу на форму коју ми захтевамо – просто, овера потписа. Ипак, овде је предмет уговора на који се овера потписа ради промет права непокретности. Заиста не мислим да је образложење да је довољна форма уређење овере потписа... Зашто онда не променимо и промет непокретности па уведемо просто оверу потписа, чему је тамо солемнизација тих уговора потребна?

Још једном вас молим да размислите. Пре свега, молим колеге правнике да добро размисле. Нема никаквог разлога да овде не пропишемо један строжи степен форме зато што већ имамо пренос права својине на непокретностима. Зашто га онда не бисмо третирали као што се третира у одговарајућим законима?

ПРЕДСЕДНИК: На члан 9. амандман су заједно поднели Милена Бићанин, Мехо Омеровић и Муамер Бачевац.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 9. амандман је поднела Љупка Михајловска.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 10. и члан 10. амандман је поднела посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 11. и члан 11. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 11. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Двери.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Овим амандманом хтели смо да пропишемо обавезу комуналних предузећа која одржавају системе које потрошачи користе, било водоводну мрежу било електроенергетску мрежу, да одговарају за ту мрежу не само до мерила, већ до прикључка потрошача. Често у пракси имамо проблеме да дистрибутер електричне енергије или Водовод не излази у сусрет потрошачима и корисницима услуга када настане неки проблем зато што гледају само до мерила. Али када нема мерила, онда знате да примените до места прикључка, тако да ако већ може на штету грађана, зашто не би нешто било и на корист грађана? Поготово што су дистрибутери електричне енергије или водоснабдевачи ипак монополисти, велика и озбиљна предузећа и у далеко су бољој позицији него обичан грађанин.

Хајде да овде направимо један мали искорак у корист обичних грађана, јер се стално доносе закони на штету тих грађана који плаћају услуге које добијају. Зашто не би плаћали оно што добијају? Знате, ја сам дужан да од тренутка уласка електромреже или водоводне мреже у мој стан преузmem одговорност и обавезу за ту мрежу. А ако га ставите до бројила, од бројила до стана може да настане икс, ипсилон кварова. Ко је одговоран за те кварове? Па не можете по два дана да ујурите ни електродистрибуцију ни водовод да дође и то вам поправи. То је један велики проблем у пракси.

Мало пре сте рекли да ако постоји иједан случај у пракси, код претходног амандмана који сте одбили, мислите да га је потребно нормирати. Овде постоји велики број случајева, велики проблем представља грађанима. Хајде онда и то да нормирамо, у корист грађана. То би био велики напредак, да коначно ова влада уради нешто и у интересу грађана, а не само по цепу грађана.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Милимир Вујадиновић. Изволите.

МИЛИМИР ВУЈАДИНОВИЋ: Поштована председавајућа, даме и господа народни посланици, представници Владе Србије, предлажем да одбијемо предложени амандман.

Прихватање овог амандмана довело би у дискриминаторски положај власнике индивидуалних стамбених објеката. Онда би свако ко је власник индивидуалног стамбеног објекта могао захтевати одржавање целокупне мреже, било да је у питању електрична енергија, водовод или

било шта друго, у свом објекту, исто као што је то у стамбеним зградама. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Срђан Ного, по амандману. Изволите.

СРЂАН НОГО: Само да констатујем да ми је задовољство да је колега из Српске напредне странке рекао да не желе да изађу у сусрет грађанима и да СНС не ради у интересу грађана.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има министар. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Само ради јавности, да не би било неких другачијих размишљања, и те како водимо рачуна управо о интересима грађана. Све је дефинисано Законом о енергетици, ово о чему ви причате. То је, између осталог, написано и у образложењу.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 11. амандман је поднела посланица Соња Павловић.

Да ли желите реч? (Да.)

Реч има Соња Павловић. Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Хвала. Члан 11. став 4. каже: „Ако на мрежи не постоји мерило, делови мреже у згради у својини су субјекта који пружа услугу том мрежом...“. Сматрамо да ако на мрежи не постоји мерило, делови мреже у згради сматрају се заједничким делом зграде, а не оператора мрежа, а делови који су инкорпорирани у посебне делове припадају власницима тих посебних делова.

Шта то у пракси значи? Овај члан закона као да је неком оператору телекомуникационих услуга одговарао. Заправо, даје му ексклузивно право на већини објеката да без конкуренције може целу мрежу у некој згради да присвоји, а знамо да су власници посебних стамбених јединица, рецимо, кабловску мрежу, телефонску мрежу сами финансирани у својим посебним јединицама.

Значи, ми сматрамо – ако на мрежи не постоји мерило, делови мреже у згради сматрају се заједничким делом зграде, а делови мреже који су инкорпорирани у посебне јединице су у власништву власника тих посебних јединица, јер они су их сами финансирани. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 11. амандман је поднео Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Реч има министар. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Прихвата се амандман.

ПРЕДСЕДНИК: Прихвата се амандман.

На Одељак 2, назив изнад члана 12. и члан 12. амандман је поднела Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 12. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 12. амандман је поднела Соња Павловић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 12. амандман су заједно поднели посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштована председнице, уважена министарка, даме и господо народни посланици, не могу да разумем зашто СНС неће да прихвати амандман да власник посебног дела који је инвалид (или има некога у породици, члана домаћинства, ко је инвалид) може да изврши поправку или радове на заједничком делу који су потребни ради прилагођавања тих делова зграде тако да се могу користити у складу са његовим потребама, односно потребама члана породичног домаћинства. Дакле, ако имате рампу за инвалиде на улазу у зграду, зашто не омогућите власнику неког од станова да поправи ту рампу уколико је порушена, урушена или оштећена?

У одговору зашто се не прихвата амандман кажете – зато што се тиме задире у Закон о планирању и изградњи и прекршило би се правило предвиђено чланом 145. Закона о планирању и изградњи. То просто није тачно. То није тачно. Како сте у тачки 2) рекли да власник посебног дела може да поправи и изврши радове на заједничком делу уколико то прети да направи штету његовом стану? Дакле, може да поправи фасаду, за коју му такође треба дозвола по члану 145. Значи, може да изврши неку поправку ако то штети његовом посебном делу па ће да му прокишњава, али не може да изврши поправку рампе за инвалиде. Шта СНС има против инвалида? И зашто ви то онемогућавате?

Да ли је за то потребна дозвола или за то није потребна дозвола, то решава Закон о планирању и изградњи и тим законом ће то бити и уређено.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Мислим да је свима јасно да нико нема ништа против инвалида, како ви кажете, него чинимо све да

побољшамо услове, али бркате две ствари. У члану 2. говори се о хитним интервенцијама и зато стоји та дефиниција коју сте рекли, а у овом члану о којем причамо, члану 11, у образложењу јасно стоји да се тај посао решава по скраћеном поступку. Да ставимо овако како сте ви сматрали да треба да ставимо, то би било у супротности са Законом о планирању и изградњи. Иначе, сад у преводу, а то ви врло добро знате, не постоји никакав проблем да се то заврши, али ће бити у скраћеном поступку.

Кад смо већ код теме коју сте покренули, мислим да сте ви имали одређен број амандмана које смо ми управо у том делу који се тиче права инвалида прихватили. Толико.

(Ненад Константиновић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Можете само по амандману, господине Константиновићу.

(Ненад Константиновић: Министарка ме није добро разумела, мени се обраћала.)

Ја не разумем, ви сте правник. Само обраћање не значи да сте остварили право на реплику. Мора да буде или увредљиво или да вас није разумела. Колико сам ја видео, није било ни једно ни друго.

Можете по амандману да јој објасните. Немате право на реплику.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Јасно ми је да СНС хоће да потроши време опозиције што пре, не би ли лако могао да пређе преко свих амандмана.

Министарка, ја нисам ништа побркао, него вама ваши саветници лоше говоре. Тачка 2) не подразумева никакве хитне интервенције, јасно пише да власник стана може да „изврши поправку или друге радове на заједничким деловима зграде која је неопходна ради отклањања опасности од проузроковања штете на његовом посебном делу“.

Питам вас зашто исто овако не може да изврши радове на отклањању штете на рампи за инвалиде јер не може колицима да уђе у зграду, јер се урушила рампа за инвалиде. Какав члан 145?

Да ли је за те радове потребна дозвола и по ком члану, то ће утврдити орган који издаје дозволу. Нема овде никаквог скраћеног поступка, и за једно и за друго вам треба дозвола.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам вас одлично чула, али ви нисте добро прочитали. Дакле, има неки проблем.

У том члану који ви помињете каже се: „... изврши поправку или друге радове на заједничким деловима зграде која је неопходна ради отклањања“, па сад да кажем реч која недостаје и коју нисте рекли, „опасности од проузроковања штете“. Није исто кад кажете „опасности“ и кад кажете само „штете“. Није исто. Што би рекли – није свеједно.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 13. и члан 13. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? Не.

На члан 13. амандман је поднела народни посланик др Ана Стевановић.

Да ли неко жели реч? Не.

На члан 13. амандман су заједно поднели народни посланици Ненад Чанак, Горан Чабради, Мариника Тепић, Нада Лазић и Олена Папуга.

Реч има народни посланик Олена Папуга.

ОЛЕНА ПАПУГА: Хвала, председавајући. Лига социјалдемократ Војводине предложила је да се у Предлогу закона у члану 13. став 7. мења и гласи: „Ако има више таквих власника посебних делова зграде који би заједнички део претварали у стан за становање породице, одлуку доноси стамбена заједница.“

Значи, чланом 13. став 7. предвиђено је да ако има више таквих власника посебних делова који би заједнички део претворили у стан за становање породице, предност има власник посебног дела који има више чланова домаћинства.

Предложено решење могло би да изазове бројне проблеме у пракси и даје широке могућности за манипулацију. Сматрамо да би практичније било да овакав спор решава стамбена заједница, уз одређене смернице, уместо што се занемарују све друге околности осим броја пријављених особа на одређени стан.

Ви сте рекли да је у закону дат прецизан критеријум за утврђивање предности за то, али некако нам није било јасно па смо овим амандманом хтели да то променимо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли још неко жели реч? (Не.)

На члан 13. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 14. и члан 14. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 14. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 14. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Александра Чабраја и заједно народни посланици Посланичке групе ДС.

Да ли неко жели реч?

Реч има народна посланица Александра Чабраја.

АЛЕКСАНДРА ЧАБРАЈА: Захваљујем. Овим амандманом сам предложила брисање тачке б). Наиме, реч је о томе да је власник посебног дела зграде или самосталног дела зграде у обавези да дозволи улазак и коришћење у свој део зграде због поправки или одржавања.

Мислим да је крајње неозбиљно да имамо овакав члан закона уколико нису ближе одређени или прецизно одређени услови под којима се ово може догодити. Наравно да је понекад неопходно да се одобри овакав приступ или коришћење одређеног дела зграде, стана итд., међутим, не можемо да кажемо тек тако да можемо имати овакав члан закона који би био веома подложен различитим тумачењима и, усуђујем се да кажем, злоупотребама.

Навешћу један најбаналнији могући пример: шта се дешава уколико је, рецимо, за одржавање или поправку неком нашем комшији просто zgodније да неке поправке изводи из нашег стана уместо да их изводи из ходника, са спољњег дела зграде итд.?

Мислим да је, с обзиром на то како је формулисан – не кажем да не би нека друга формулација била одговарајућа – овај члан закона, односно тачка б) у сукобу са Уставом Републике Србије, који у члану 40. гарантује неповредивост стана, а у члану 58. јамчи мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона.

Дакле, да би овакав члан закона или овакав став могао да постоји, он би морао да буде прецизније формулисан. Уколико то није случај, мислим да га треба брисати. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Хвала. Прво, не налаже се да икога пусти у тај простор, а Закон о планирању и изградњи је врло јасан и каже да је у вршењу инспекцијског надзора грађевински инспектор овлашћен да уђе

без одлуке суда и у посебни физички део зграде у којем се изводе радови за које је по овом закону предвиђен инспекцијски надзор итд.

Мислим да смо били врло прецизни да само грађевински инспектор, зна се у којим ситуацијама, може без одлуке суда да уђе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли још неко жели реч? (Не.)

На члан 14. амандман је поднела народни посланик Соња Павловић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Соња Павловић. Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Члан 14. став 1. тачка б) – власници су у обавези, читам како пише у Предлогу закона, да дозволе пролаз кроз свој посебни део зграде или његову употребу на други примерен начин ако је то неопходно за поправку.

Поправке и одржавање других делова зграде су увек неопходни, међутим, приватна својина у демократским друштвима може се нарушавати само ако нема другог начина да се поправка изврши осим повредом права својине на посебном делу.

Значи, ми не можемо рећи да је овај став сам по себи добар. Ако не постоји други начин да се изврши поправка, онда постоји могућност да се то уради кроз посебну стамбену јединицу. Шта у пракси то значи? Ја волим да одмах ове законе пребацим у праксу. У пракси то значи да увек постоји начин, тако рећи увек, да се изврши нека оправка. То може да се уради постављањем скеле, може да се уради постављањем ауто-дизалице или на неки други примерен начин, а да се притом не нарушава приватна својина власника посебних делова стамбених јединица. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли још неко жели реч? (Не.)

На члан 14. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, Иван Костић, Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и Драган Весовић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Члан 14. прописује права, односно обавезе које власник посебног дела има и како је дужан да употребљава свој посебни део. Овде у тачки б) става 1. ви дајете једну врло чудну и широку формулацију, где прецизно наводите у свих шест тачака обавезе које власник стана има. Кажете: „Дужан је да дозволи пролаз кроз свој посебан део зграде или његову употребу на други примерен начин ако је то неопходно за поправку, односно одржавање другог дела зграде“, то није спорно, међутим, овај крајњи део: „или испуњење друге законске обавезе“ може да буде врло споран зато што је непрецизно тумачење у питању и заиста даје једну ширину и могућност, евентуално, злоупотребе. Већ имате

све прецизно нормирано и заиста не видим која је то друга законска обавеза коју већ нисте предвидели у претходним тачкама, па и у самој тачки б) става 1. члана 14. закона.

Замислимо сада неку ситуацију у пракси да имамо нпр. принудну управу у згради, па тог професионалног управника који је наметнут принудном управом, који је запосленик једне организације професионалног управљања која је у власништву СНС-а (овај је, значи, партијски бот); тако можете да накалемите различите обавезе власницима станова, односно посебних делова у згради зато што је ова норма врло непрецизна и даје приличну арбитрарност.

Понављам, имате већ све прецизно дефинисано, а једно овакво постојање арбитрарности је сувишно, или крије неку потенцијалну злу намеру.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли још неко жели реч? (Не.)

На Главу III, Одељак 1, назив члана 15. и члан 15. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 15. амандман је поднела народни посланик др Ана Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 15. амандман су заједно поднели народни посланици Горан Тирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Радослав Милојичић.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала, господине председавајући. Не знам зашто вам је тако тешко да читате имена и презимена посланика Демократске странке.

Демократска странка у члану 15. став 1. тачка 3) жели брисање професионалних управника. Ја знам да је Српска напредна странка, са Гораном Весићем на челу, у намери да своје ботове прегрупише у професионалне управнике, хтела да наметне још једно плаћање ионако осиромашеним грађанима Србије, да сада грађани Србије плаћају партијске послушнике и ботове Српске напредне странке. Ви сте то преформулисали у професионалне управнике. Ми желимо брисање професионалних управника.

Ваше тапшаче из Српске напредне странке, оне који вам лепе плакате и све остале ствари запослите на вашој грбачи, а не на грбачи грађана Србије, којима сте смањили плате, којима сте смањили пензије, којима сте смањили субвенције за пољопривреду и сада желите ...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хајде мало о амандману, колега Милојичићу.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Господине Арсићу, не знам зашто ме прекидате стално. Ако немате аргументе да одговорите на све ово што је Демократска странка поднела, немојте да ме прекидате. Молим вас да ми вратите десет секунди које сте ми одузели.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Радојчићу, имам право да вас прекинем када не говорите о теми.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Господине Арсићу, прво погодите моје презиме.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Добро, у реду, господине Милојичићу, у чему је проблем?

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Тако. Нисам Радојичић, не знам коме се ви обраћате.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Извините.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Да ли могу да завршим?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Завршите, по амандману.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: По амандману. Не знам зашто само посланици Демократске странке не могу да кажу ни једну једину реч која није у складу са амандманом.

Да ли је истина да сте по налогу Горана Весића и Александра Вучића увели професионалне управнике? Истина је. Да ли је истина да професионални управници, чланови Српске напредне странке, треба да буду плаћени новцем грађана Србије? Истина је.

Молим вас да нам омогућите да овде несметано говоримо и да нам ваше колеге из Српске напредне странке не добацују. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Па ви сте видовити, господине Милојичићу.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Ви сте видовити.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Господине Арсићу, ако желите да полемишете са мном и ако смете да полемишете са мном, сиђите у клупе посланика Српске напредне странке па ми одговорите.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Одговорићу вам на нешто друго, колега Милојичићу. Када сте већ спомињали имена народних посланика и да ли је мени тешко да читам, морам да вас упознам да сам ту праксу, то искуство стекао од колегинице Гордане Чомић, поред које седите, и не замерам јој да је то лоше урадила.

Право на реплику, народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући. Ово ће бити кратко, као и сваки пут када реплику изазове исти човек који ју је изазвао и малопре, нема потребе да буде другачије.

Слушали смо у овом образложењу углавном о Српској напредној странци и о неким фантастичним идејама које је тај човек изнео, а није их сам осмислио, што је више него јасно, између осталог и зато што не очекујем такву креативност нити било какву креативност од истог лица. Причао је о Српској напредној странци и о питању професионалних управника. Ако икада током ове седнице чујемо од истог лица нпр. шта значи та категорија професионалних управника, на који начин се уопште уводи у ангажман и да ли је неопходна или није неопходна, а камоли било шта иза тога, ко би их могао чинити, под којим условима итд., можда буде било вредно било каквог коментара више. Ја тврдим да он то и не зна, нити може да уопште пружи било какво образложење те врсте.

Зашто тако упадљиво и дрско сваки пут када се за реч јави говори о Српској напредној странци, мислим да довољно осликава једна етиопска народна пословица: „Што је гуштер мањи, већа је његова жеља да постане крокодил“. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, народни посланик Радослав Милојичић.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Господине председавајући, ја не желим, као што је претходни говорник говорио о животињама, о гуштерима, да сада говорим о мајмунима, то није тема. Желим да рекламирам члан 100 – председник Народне скупштине, када председава седници Народне скупштине, ако жели да учествује у расправи, своје место препушта једном од потпредседника. Тако да сте, господине Арсићу, прекршили члан 100. Ако желите да полемишете са мном, сиђите као госпођа председница у посланичке клупе, научите нешто и од ње, и онда ми додајте, полемишете са мном. Не можете са тог места да полемишете са било којим послаником, па ни са посланицима Демократске странке.

Ми смо предложили да се претходни члан брише, као што ће ДС обрисати са политичке сцене СНС на предстојећим изборима.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Милојичићу, прво да вам кажем, ви сте мени поставили питање зашто ми је тешко да читам имена. Да ли имам право да вам одговорим као председавајући? Имам.

Друго питање које сте поставили... Ваш захтев је био да умирим народне посланике Српске напредне странке да бисте могли да имате своје излагање. Није било потребе да их умирујем, једино да сте ви видовити па да унапред знате да ће нешто да се деси. Ја сам само о томе говорио, не знам о чему сте ви мислили.

По Пословнику, народни посланик Маја Гојковић. Изволите.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Захваљујем, председниче, што сте ми дали реч. Повреда Пословника, не знам који члан није повређен, али да кренемо од чл. 106, 107, 108, 109. итд.

Члан 106. каже да говорник може да говори само о тачки дневног реда, што би се у овом случају односило на амандмане. Приметно

је да посланик заиста, кад год се јави за реч, никада не говори о тачкама дневног реда. Моја велика претпоставка је да он никада и не зна шта тачно имамо на дневном реду, који су то предлози закона, а камоли, суштински, до ког амандмана смо ми стигли.

Невероватно је како дозвољавате да неко ко је очигледно, ако смем себи да дам слободу да тумачим излагања посланика, опседнут Српском напредном странком, опседнут Александром Вучићем, а, ево, најновија опсесија данас, то је свакако и спомињање Горана Весића... Не видим какве везе имају некакви принудни управници, професионални управници зграда или стамбених објеката с овим амандманом. Ако је неко тражио да се уведу ови управници, то су свакако сви они чланови Демократске странке који су након губитка избора остали без функција па сада вероватно преко вас траже некакво ухлебљење.

Молим вас да примењујете овај пословник и да у складу са чланом 27. водите седницу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала. Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Прво, није никакав проблем и није грех да нешто не знате. Не знате, у реду, ми смо ту да разговарамо и да нешто објаснимо. И због тих 250.000, како кажете, гласова које имате, ја ћу сада да вам објасним.

Дакле, професионални управници нису обавеза. Свака стамбена јединица, односно свака стамбена зграда и објекат бира свог председника, тзв. председника кућног савета, до сада се тако звао, сада ће бити управник. Уколико не може да изабере управника, онда може да изабере професионалног управника, који ће помоћи да управља и одржава зграду. Никаких додатних обавеза нема.

Ја разумем, и то могу да разумем, да тај предмет нисте скроз учили, будући да сте неки струковни економиста – извињавам се за „неки“, струковни економиста – јер онда не бисте могли са буџетом од 800 милиона динара да преузмете обавезе од 2,2 милијарде динара у својој општини. То је могуће. Али немојте да говорите о грбачи народа и немојте да говорите неистине, него хајде да говоримо како заиста стоји и какве чињенице јесу. То је прво.

Друго, да ли ћете ви нас да називате ботовима, да ли је Зорана бот или било ко – па шта, океј, у реду је, јесте, у праву сте, ево, Зорана је бот. Али, исто тако, ово министарство ће донети закон који ће коначно први пут уредити област стамбене политике. Понављам још једном, кад не знате, питајте, објаснићемо вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Радослав Милојичић.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Госпођо Михајловић, уз све уважавање, ви прво објасните себи да ли сте у сукобу са члановима ваше

Српске напредне странке, да ли сте у сукобу са вашим председником Томиславом Николићем, да ли сте у сукобу са нама из Демократске странке (ми не желимо, нити изазивамо било какве сукобе), да ли сте у сукобу са вашим некадашњим председником Млађаном Динкићем, да ли сте у сукобу са вашим директором Аеродрома (пошто сте били заменик директора Аеродрома до 2010. године или нешто у Аеродромима Србије). Тако да сте ви на власти све време, уз сваку власт. Поштујем ваше прилагођавање свакој власти. Сада вероватно већ тражите контакт у Демократској странци, да дођете у Демократску странку, пошто ће СНС да изгуби изборе. Али, пошто сте променили седам партија, надам се да вам промена и те седме партије и прелазак у осму неће тешко пасти.

Прво се разрачунајте са вашим посланицима овде, Ђукановићем и осталима, с којима сте у сукобу сваког дана, па онда можете да разговарате са нама из Демократске странке, с тим што ми не желимо да полемишемо с вама о неким стварима које нису везане за дневни ред.

Не знам шта је вама спорно у томе да у члану 15. став 1. тачка 3) желимо брисање професионалних управника. О томе говоримо, ни о чему више. Не знам зашто скрећете с теме. Вероватно немате ни један једини аргумент, па онда скрећете са теме на неке друге ствари. Можемо говорити и о тим другим стварима, само мислим да те ствари вама неће ићи у прилог.

Знам да патите због тога што ваша странка неће да вас кандидује за председника Републике, али ми не можемо да вам помогнемо. То морате у вашим редовима да се разрачунате, ко ће бити председник и шта ћете радити.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, народни посланик Маја Гојковић.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Овог пута је повређен Пословник, члан 107, да је говорник дужан да поштује достојанство Народне скупштине. Ако говорник не зна да на мало интелектуалнији или финији начин реплицира министарки Зорани Михајловић, онда то не треба ни да ради, нити ви да му дозвољавате. Заиста смо присуствовали салви увреда на рачун министарке Зоране Михајловић. Мислим да то није његов проблем, да прозива с ким јесте а с ким није Зорана Михајловић у сукобу. Само маштајте о томе, Зорана Михајловић је поштовани...

Да, јер ви не поштујете достојанство Народне скупштине, управо вичете сада на председника и покушавате да нас засените вашим непристојним понашањем.

Дакле, Зорана Михајловић је уважени члан Српске напредне странке. Она је потпредседник Владе Републике Србије. Добро ради свој посао и Српска напредна странка и наша посланичка група јој даје пуну подршку. Немојте да бринете уопште за Зорану Михајловић и за

Посланичку групу Српске напредне странке, нити за Владимира Ђукановића итд.

Боље би било да опоменете уваженог посланика Милојичића да се забрине где су посланици из његове посланичке групе. Мене интересује, због достојанства Народне скупштине Републике Србије, где се налази Бојан Пајтић, ја бих пре била забринута за то. Значи, да нам да обавештење о раду његове посланичке групе, нашу нека остави на миру, ми смо ту. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Гојковић, знате и сами да смо више пута покушавали да утичемо на господина Милојичића, али до сада није било ефекта.

По Пословнику, народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо, рекламирам чл. 106, 107, 103. Господине председавајући, управо присуствујете чину ометања говорника, јер у Пословнику пише да он може да буде ометен на било који други начин. Ови што су окренули леђа грбу и застави, својим бирачима, то је њихов проблем, али кад то учине пред председавајућим на седници Народне скупштине и тиме ометају говорника који управо говори, тиме су повредили Пословник. Као што су га повредили малопре када су добављали док је говорила народни посланик Маја Гојковић.

С тим у вези, верујем да сте ви либерални према опозицији поучени оним што је са тог председничког стола радио њихов председавајући у време када су они били власт, која је олако изрицала опомене, избацивала целу посланичку групу. Верујем да сте ви из тих разлога толерантни, али вас молим да убудуће, посебно када буду овакви простаклуци, као што тренутно једна опозициона странка прави представу, опомињете и представнике опозиционих странака без обзира на то колику буку овде подижу. А бирачи, сходно вашој реакцији, треба да процене на шта је једна, некада угледна и моћна, странка спала.

С тим у вези, молим вас да, без обзира на количину буке, примењујете с времена на време Пословник. Поштујем то што сте толерантни. А ову буку разумем по оној изреци – празне тикве увек праве већу буку. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Ристичевићу, добрим делом се слажем с вашом дискусијом, али дозвољавам овакве ствари да би грађани видели какви су представници политичких странака и за кога гласају и да се према томе опредељују на следећим изборима, којих ће бити свакако. Сматрам да не треба за такве ствари изрицати опомену.

Право на реплику, народни посланик Владимир Ђукановић.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Хвала, уважени председавајући. Морам да признам да не знам ни што сам поменут, нисам ни учествовао нешто посебно у данашњој дискусији. Али, знате, има једна народна пословица, јако лепа, каже: „Миш, и када се попне на брдо, остаје миш“. То

вам је то. Знате, чивава не може да победи ротвајлера, не постоји могућност. Колико год неко грицкао, грицкао, он је ту где је. И цаба му сва ова театралност, где он покушава заправо да направи конфликт и са вама и са нама, да испровоцира реплике, да испровоцира да су они наводно овде терорисани од већине. Ако неко терорише, управо ова агресивна мањина терорише овдашњу већину.

Знате, о сукобима... Па, то је потпуно бесмислено. Да сви ми исто мислимо, претпостављам да бисмо правили нови Савез комуниста. А управо је СНС нешто што је далеко напредније од тога из чега су они изашли, из тог Савеза комуниста. Код нас постоје различита мишљења, мислим да је то супер и да је то одлика демократије, за разлику од неких који су сваког свог противника и неистомишљеника избацивали из партије. Онда су направили сто странака, мањих или већих, па, како им потреба налаже, некада се уједињују, некада се разједињују, онда кажу – па ми смо се сада поново сјединили у неки ДОС, па се разједињују, па већ не знам шта раде. Суштина у свему је – та странка је некада имала једног Мићуновића, једног Пекића, заиста дивне људе који су оставили велики траг у историји наше политичке мисли и уопште културне, како год хоћете, а можете замислити на шта се свела та странка када је дошла на Шулета и Кену. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Само би хтео да укажем да члан 104. став 1. регулише када може да се добије право на реплику – када се народни посланик на седници увредљиво изрази о народном посланику који није члан исте посланичке групе, наводећи његово име, презиме или функцију, односно погрешно протумачи његово излагање.

Указујем да је уважени колега Ђукановић био само поменут. Говорник Милојичић се није увредљиво изразио о Ђукановићу, нити је погрешно протумачио његово излагање, јер Ђукановић није данас уопште узимао реч у дискусији.

Желим да вам укажем, поштовани председавајући, да ако тако дајете право на реплику, треба да задржите тај критеријум до краја. Јер, када су посланици власти у питању, свако помињање њиховог имена или пак тумачење да је реч о том посланику јесте основ за реплику, а када су у питању посланици опозиције захтевате да је било неко директно обраћање, увредљивог карактера, односно директно помињање имена или излагања. Тако да молим за уједначен критеријум.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Ного, ви изгледа волите то да тумачите како вама одговара. Колико ја знам, колега Ђукановић је прозван именом и презименом и оптужен да је у свађи с министром. То није разлог за реплику?

(Срђан Ного: Ако је тако, онда добро.)

Право на реплику, министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Па, опет прво неистине, опет не знате. И опет кажем, није грех да не знате, ту смо да објаснимо, да кажемо. То је једно.

Друго, ниједног тренутка нисте јасно објаснили члан и амандман који желите да објашњавате и зато ја узимам себи за право да вам кажем нешто о професионалним управницима. Пре тога, само за вашу информацију, дакле аеродром Србије, у којем сам радила, не постоји, постоји Аеродром „Никола Тесла“. Заменик директора на Аеродрому? Не, саветник за енергетску ефикасност.

Затим, Демократска странка. Дакле, 2006, 2007. и 2008. године звали су ме у Демократску странку; ја тада нисам била ни у једној политичкој партији. Ја то нисам прихватила, јер у таквој Демократској странци нисам желела да будем. Као што ни данас никада не бих била у Демократској странци у којој имате Шутановца за председника, у којој имате човека који на пашњацима прави своје зграде, или имате Пајтића, који заиста угрози дом за децу итд.

Према томе, зато што нисте читали закон и немате шта да кажете покушавате да направите неки проблем са Српском напредном странком. Не можете то да урадите. Ево, то вам каже једна Зорана Михајловић, која је тренутно у СНС и ту ће остати. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Гордана Човић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Као овлашћена представница Демократске странке.

На нивоу фолклора је ово бављење Демократском странком. Ако се мери приврженост и лојалност својој странци тиме што ћете ружити другу странку, ја онда имам једно лепих сат и 45 минута да објашњавам зашто никада не бих била у Српској напредној странци. Ево, додајују народни посланици – немојте, молим вас. Нећу, наравно, пошто мислим да је то стил који ова скупштина не заслужује.

А да је занимљиво да се бавите Демократском странком, то разумем, апсолутно, да у репликама помешате да је народни посланик Драгољуб Мићуновић жив, а да је писац Борислав Пекић покојни, то исто разумем, понесе човека. Каже – то је странка у којој су били Мићуновић и Пекић. Драгољуб Мићуновић је у странци, жив и здрав, ја му од срца желим да тако и настави.

Са потпуним разумевањем да је неопходно да се дисквалификује неко други зато што припада странци, ја вас ипак молим да то не чинимо, јер ако таква правила буду важила, изгубићемо један добар ритам расправе који смо имали с времена на време и нервираћемо људе који гледају ово. Нећемо наше навијаче, они то воле, па онда шаљу СМС, па „удри га“, „удри га“, „удри га“. Али, нисмо ми овде због наших навијача,

ми смо овде зато да људима у Србији објаснимо шта треба и шта умемо о закону о становању. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Радослав Милојичић, касније Владимир Ђукановић, право на реплику.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Каже господин Ђукановић, цитирам: „Госпођа Зорана Михајловић ништа није урадила, жељна је фотеље, улепшава је фотошоп, и ту је само с једним разлогом, да завади Томислава Николића и Александра Вучића, њој та свађа иде највише у прилог.“ То је рекао господин Владимир Ђукановић.

Ако ви, госпођо Михајловић, то нисте видели, ево, могу да вам доставим ту изјаву господина Ђукановића. Извињавам се што се мешам у ваше унутарстраначке односе, али ако то о вама мисле ваши партијски другари, ваше партијске колеге, жао нам је. Ми ћемо покушати да вас одбранимо као жену, као мајку, као министарку. Ми не пристајемо на овакве увреде било коме, у било којој странци да се налази.

(Александар Марковић: Само немој ти.)

Молим господина Марковића да не добацује. Ако има нешто паметно да каже, нека се јави за реч, а не да добацује.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Милојичићу, немојте ви да радите мој посао, молим вас.

Реч има народни посланик Владимир Ђукановић, право на реплику.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Гле чуда, кажу нам да се не бавимо Демократском странком, а онда се они све време баве нама.

Опет понављам, да, ја јесам то рекао. Рекао сам још двадесет сличних изјава. Не знам да ли ви разумете нешто – ми нисмо Савез комуниста, ми размишљамо различито, али смо један велики народни покрет који је окупио, између осталог, и људе који су са леве стране, и са десне и из центра, зато што то јесте Србија. А ваш проблем је, и то је оно што вас дисквалификује у свему, управо то што ко год да је неистомишљеник, ви га избаците из странке, свели сте се на Шутановца и на вас.

Иначе, скандалозно је што сте ми ставили у уста да сам рекао да је господин Мићуновић умро. Далеко било! Само сам рекао да је та странка имала једног Мићуновића, у том смислу што сте га отерали, чак и да више није председник Политичког савета. Како вас није срамота, према човеку сте се тако понели и сад ви мени причате како сам ја наводно рекао да је човек умро? Ја тврдим да је он наш највећи живи филозоф тренутно, ево, ако хоћете баш да буде да имам толико поштовања према њему. Али скандалозно је шта сте ви сада урадили и покушали на један врло ружан начин да нешто мени импутирате. Боље гледајте себе, зашто сте једног таквог човека склонили, а, рецимо, довели Кену да вам буде у врху партије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: У складу с чланом 112. Пословника, одређујем паузу у трајању од пет минута.

(После паузе – 16.10)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Ђорђе Милићевић): Настављамо са радом.

На члан 15. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Као што смо указали, овај предлог закона је можда добар за Швајцарску, али свакако није добар за Србију. Ово је још једно, додатно увођење намета и обавеза грађанима Србије које они због економских прилика, односно неприлика у којима се налазе већ сада не могу да поднесу.

Наиме, ви овде формирате стамбену заједницу као правно лице и примењујете одредбе Закона о удружењима, да се односе сада на стамбену заједницу. Овде је небитно колика је такса за регистрацију стамбене заједнице, јер то је, наравно, исто издатак, али је друга ствар у питању. Стамбена заједница, овако дефинисана као правно лице, односно да се на њу примењују одредбе Закона о удружењима, имаће обавезе у смислу Закона о рачуноводству и ревизији. До сада су стамбене зграде биле изузете из примене Закона о рачуноводству и ревизији, а сада ће потпадати под тај закон, што значи да намећете једну финансијску обавезу да свака стамбена зграда мора да води књиговодство, значи да има књиговођу, и да подноси завршни рачун, просто, да послује као удружење грађана. То је, свакако, издатак, јер ви треба да имате сталног књиговођу, да поднесете завршни рачун, све уплате и исплате вам иду преко рачуна, тако да је то додатан намет на грађане Србије.

Када саберемо читав опсег намета које Српска напредна странка уводи за ових пет година власти, заиста се поставља питање да ли ви имате добру намеру према грађанима Србије. Сва та ваша слика просперитета Србије и консолидованих јавних финансија управо је на штету грађана Србије. Не постоји ниједан случај да ви радите нешто у корист грађана Србије. Чак ни у овом закону; сваки амандман који би био у складу са интересима грађана Србије, од форме овере потписа коју смо тражили па до овога, ви одбијате, што је доказ да немате неку добру намеру с овим законом.

Да ли сте ви свесни да се свим наметима које дајете грађанима Србије – можемо да их набрајамо, од пореза на имовину, преко акциза на струју, па до намета које уводите овим законом – односите према грађанима Србије горе него Турци у периоду док су окупирали Србију?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: И те како водимо рачуна о интересима грађана Србије. Прво, стамбена зграда сада има својство правног лица у пословима управљања и одржавања – дакле, свака стамбена зграда – и у општини плаћа административну таксу за евидентирање. По овом закону, добија статус правног лица у пуном смислу, у свим пословима, у тзв. правном саобраћају, с тим што је изузета и не мора да има књиговођу, не мора да подноси финансијске извештаје, тако да све то што сте ви набројали... Просто, нема никаквих додатних намета и трошкова о којима сте причали.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате основа за реплику, али можете по амандману.

Да ли желите да говорите по амандману?

Реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Мислим да сам имао основ за реплику, али нема везе, овде се селективно примењује право на реплику према посланицима власти, односно посланицима опозиције.

Волео бих да ми министарка наведе где се у закону регулише да се само на управљање зградама односи тај закон који регулише удружења, односно да се правни положај стамбене заједнице изједначава са правним положајем удружења грађана само у смислу управљања зградама, а да се не односи Закон о рачуноводству и ревизији, јер ја нигде то не видим. У овом члану, односно ставу који предлажемо да бришете, тако нешто не помињете. Из овога закона нигде не произилази да се Закон о рачуноводству и ревизији неће односити на стамбене заједнице. Чак имамо у следећем амандману, ви сте дали образложење које управо супротно указује. Ниједном речју не коментаришете Закон о рачуноводству и ревизији, него коментаришете ту обавезу.

То што ви кажете апсолутно не стоји у закону и не може ваша реч да буде јача од закона.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Апсолутно сте у праву, моја реч не може да буде јача од закона. Закон о рачуноводству јасно каже да изузима стамбене зграде од књиговодства, односно подношења финансијског извештаја. Наћи ћемо и члан, не знам тачно који члан. Кажу, члан 4, али да видимо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Срђан Ного, по амандману. Изволите.

СРЂАН НОГО: Ја ћу вам наћи тај члан Закона о рачуноводству и ревизији. Тако је. Није се до сада примењивао члан 4. став 4. Међутим, сада када дефинишете стамбену заједницу као удружење, Закон о

рачуноводству и ревизији се примењује, јер овде кажете да се правила Закона о удружењима, читава та правна форма удружења се сада односи на стамбену заједницу. Аутоматски се односи и Закон о рачуноводству и ревизији. Нигде нисте то ставили, рекли или прецизирали. Морате да ускладите Закон о рачуноводству и ревизији са овим законом који сте донели.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 16. и члан 16. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Као и за све друге чланове, желим да избришем и ове одредбе, односно не желим да закон у оваквом облику, амандманима поправљен, ступи на снагу. С времена на време ћу аргументовати зашто то сматрам исправном одлуком.

Дијалог који управо пролази од члана 15, па сада на члан 16. који у рубруму каже „Појам и правни статус стамбене заједнице“... Значи, у осам или девет ставова дефинише се стамбена заједница. Шта је стамбена заједница? Наш улаз један, ми смо стамбена заједница, и бирамо скупштину, скупштина бира управника. Ако не умемо, ако не можемо, онда добијамо принудног управника. То је, отприлике, кроз ставове, дефинисање појма и правног статуса стамбених заједница.

Последњи став у овом члану каже: „Стамбена заједница има матични број, ПИБ и текући рачун“. Везан је за дискусију од мало пре због тога што ћете оставити да се тумачи Закон о рачуноводству.

Погледала сам члан 4. и како се третира. Знам скупштине станара које сада имају уговор, имају текуће рачуне и не подносе извештаје. То су само оне скупштине станара које имају неке приходе; да ли имају приходе од закупа локала у свом приземљу, да ли имају приходе од (било је и тога) закупа антена које тражи „Телеком“, ВИП, шта знам. Шта год било да било, они имају неке приходе и ти приходи, наравно, иду кроз текући рачун. Они за одржавање, углавном, са малим и средњим предузећима која одржавају склапају уговоре за текуће, да не говорим о инвестиционом одржавању.

Када будете тражили одређени рок да то раде сви, и они који немају приходе, и без упутства да они остају, у досадашњој пракси, за овај врло мали број људи који су са приходима за своје стамбене јединице, биће неопходно да или заједно са Министарством финансија или директно дате јасно упутство и тумачење члана који се односи на обавезу давања финансијских извештаја.

Не тражим да се то изриком стави у закон, али мислим да ће произвести непотребну забуну управо због тога што се сада свима ставља захтев да добију матични број, да добију ПИБ и, наравно, да отворе текући рачун.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Само да будемо јаснији, члан 4. Закона о рачуноводству је сасвим јасан, 4. став каже: „Одредбе овог закона“, дакле Закона о рачуноводству, „не односе се на буџете и кориснике буџетских средстава, стамбене зграде, као и на организације обавезног социјалног...“ итд. Значи, врло јасно пише да стамбене зграде неће подносити никакав финансијски извештај. Пословне зграде ће бити организоване као удружења и оне хоће, али стамбене зграде неће, и то јасно пише. Пише у Закону о рачуноводству. Не знам шта још треба да се уради да буде јасно, да се чита закон.

То да ли су неке зграде код нас до сада имале, примењивале закон или нису – па, ми управо сад хоћемо то на неки начин заједнички да решимо. Они неће подносити финансијски извештај.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 16. амандман су заједно поднели народни посланици Горан Тирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 16. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Тражимо брисање става 2. овог члана закона: „Стамбена заједница има статус правног лица, који стиче тренутком када најмање два лица постану власници два посебна дела.“

Сматрамо да ће велики број грађана без потребе бити оптерећен стварањем стамбене заједнице са статусом правног лица. Замислите сада ситуацију: једна породична кућа, човек има двоје деце и остави им или препусти ту кућу, они направе две засебне целине и сада морају да организују стамбену заједницу као правно лице. Велики број људи ће потпасти под удар овог закона и то им доноси трошкове.

Опет вас враћам, министарка, на ону расправу од малопре, молим вас да ме саслушате. Тачан је тај закон, упутио сам вас, члан 4. став 4. Закона о рачуноводству и ревизији, то се односило на стамбене зграде како је било до сада у закону формулисано. Међутим, у нашем претходном амандману на члан 15. ми смо јасно указали да када кажете да власници посебних делова оснивају правно лице у складу са одредбама закона којима се уређују оснивање и правни положај удружења, пазите, ви сада стамбеној заједници коју уводите (значи, до сада је била стамбена зграда, сада је стамбена заједница, ви њу уводите) дајете третман какав имају удружења. Онда се примењује члан 2. став 1. тачка 2) Закона о рачуноводству и

ревизији и на те стамбене заједнице с обзиром на то да оне имају правни третман као удружења.

Разумем да можда нисте то приметили, да нисте схватили да постоји потреба да се усклади и прецизира, али ово је заиста једна непрецизна правна ситуација. То ћу да прихватим, и ако обећате да ћете да исправите и прецизирате додатно, у што скоријем року, у реду, могу да се сложим. Међутим, уколико и даље остане овако, то је онда само жеља да се грађани Србије оптерете једном додатном финансијском обавезом, једном додатном заврзламом, која има велику, велику штету.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 16. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, министарка, даме и господо народни посланици, сличан је као претходни амандман. Министарка ништа није одговорила мом претходнику.

Мислим да сте лепо дефинисали у члану 3. да породична кућа може да се састоји од два стана, а да стамбена зграда има три или више станова. Зашто сада у овом члану дајете обавезу тамо где постоје само два стана? Дакле, породична кућа, може то да буде последица тога што су наследили брат и сестра, могу да буду власници муж једног стана, жена другог стана... Зашто уводите стамбену заједницу и скупштину стамбене заједнице тамо где имамо два власника? Мислим да је то превише и да би требало то да коригујете. Бесмислено је да муж и жена седе у стамбеној заједници и бирају међу собом управника итд.

Било би добро да уважите ове аргументе. Као што знате, ми смо се потрудили да поправимо овај закон; прихваћено нам је 16 амандмана, размислите и о овим другим амандманима, да их прихватите.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 16. амандман, са исправком, поднела је народна посланица Соња Павловић.

Да ли неко жели реч? Да.

Реч има народна посланица Соња Павловић. Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Што се тиче овог амандмана, члан 16 став 3, молим предлагача да још једном размисли о томе, јер заиста не могу да верујем да није омашка ово што је урађено овде. Да ли сматрате исправним да у јавноправним односима и поступцима у којима је прописано да се власник зграде појављује као странка својство странке у тим поступцима има стамбена заједница? Ми сматрамо да исправка треба да гласи – има и стамбена заједница, чиме се власнику зграде не ускраћује право учешћа и заштите својих права у наведеним јавноправним односима и поступцима.

Да ли сматрате да је исправно да треба да има само стамбена заједница, или треба да има власник зграде и стамбена заједница? Волела бих да ми појасните чиме сте били руковођени када сте овакав став члана 16. дефинисали.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 16. амандман је поднео народни посланик Душан Павловић.

Да ли неко жели реч? Да.

Реч има народни посланик Душан Павловић. Изволите.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Захваљујем. Даме и господо, поштовани грађани, предложио да се овде додају два става по којима се стамбене заједнице у потпуности ослобађају плаћања пореза. Наиме, према Закону о порезу на добит правних лица, недобитне организације опорезују се уколико превазиђу ниво од 400.000 динара годишње. Предложио сам да се и то у потпуности избрише због тога што се цео приход који стамбена заједница има троши за одржавање зграде. Дакле, стамбена заједница није профитна организација, не постоје дивиденде које се исплаћују њеним власницима, те отуда нема потребе да... Чак и ако пређе, ако има неки простор који се изнајмљује, па пређе приход од 400.000 динара, боље је да стамбена заједница искористи сав тај новац за инвестирање.

Нејасно је поводом овог члана, замолио бих за образложење: пошто се каже да су зграде претходници стамбених заједница (у члану 137), да ће стамбене заједнице наследити правно стамбене зграде, да ли се сада стамбена зграда губи као појам из закона и постаје правно лице које ће бити подложно како Закону о рачуноводству и ревизији, тако и закону о порезу на имовину правних лица? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министарка др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Пре свега, постоји појмовник где тачно стоји стамбена зграда и све.

Говорили сте о ослобађању од пореза. Ми смо објаснили, на ваш амандман смо дали образложење – нисмо желели да на тај начин тражимо од станара и власника станова; њихов новац је у питању, њихово је право да тај новац користе како они желе. Ви сте написали – инвестиционо одржавање, али то не мора да буде. Дакле, њихов новац, њихово право.

У том смислу, ми не можемо да предложимо да се изузму од плаћања пореза када, рецимо, изнајмљују просторије, или шта већ раде.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

По амандману, народни посланик Душан Павловић. Изволите.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Ја бих само да прочитам образложење пошто ми је то такође спорно. У образложењу пише: „Амандман се не прихвата, с обзиром да одлуку о ослобађању плаћања пореза може донети

једино орган надлежан за послове утврђивања пореске обавезе у складу са законом...“. Па ми смо тај орган. Ми смо Скупштина која доноси законе и може да одреди да неко или плаћа или не плаћа порез.

Дакле, мој предлог је био да се стамбена заједница или зграда, како год хоћете да је зовете, ослободи плаћања пореза с обзиром на то да се та средства највише троше на одржавање зграда. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, реч има народни посланик Маријан Ристичевић. Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господо народни посланици, ја бих био рад да гласам за овај амандман, али, боже мој, како да гласаш за амандман људи који окрену леђа и неће да слушају друге говорнике. Демократија није само да кажеш шта хоћеш, него да нешто и слушаш.

С овим у вези иде и сет пореских закона. Ми овим законом не можемо да дерогирамо друге законе. Дакле, Пореска управа поступа по пореским законима, а не по овом закону.

Уколико цењени колега, који је избегао да разменимо мишљење, неко би рекао – побегао, уподоби то с неким пореским законима, ја ћу свакако гласати за ово, али је немогуће да пореских давања ослободиш обвезника на основу овог закона зато што су порески закони на основу којих Пореска управа поступа далеко старији и довели би у колизију два закона. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Народни посланици Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић поднели су амандман којим предлажу да се после члана 16. дода назив члана и нови члан 16а.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 17. и члан 17. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Рубрум члана 17. каже: „Правила о међусобним односима власника посебних делова у стамбеној заједници“. Малопређашњи дијалог – два власника у стамбеној заједници, па скупштина станара, па стамбена заједница – може лако да доведе у ситуацију да имамо нови израз у оним чувеним реченицама „Растају се од стола, постеље и стамбене заједнице“, тако да би требало да размислите о томе да за само два станара не буде решења.

Овај члан 17. је увод у каснији члан о регистру стамбених заједница. Оно што је бољка закона уопште, због чега сматрам да не треба да ступи на снагу ни у каквом облику, чак ни у амандмански промењеном,

јесте да имате ставова као што су три последња става у овом члану 17. који кажу овако: „Сваки власник посебног дела зграде може покренути иницијативу за доношење правила власника. Увид у садржину правила власника може извршити свако заинтересовано лице. Правила власника региструју се и објављују у регистру стамбене заједнице у складу са овим законом.“ Притом, саставни део правила власника је евиденција посебних и заједничких делова зграде.

Дакле, кад напишете овако ставове, доћи ћемо у ситуацију, када се буде установљавао регистар стамбених заједница и када будемо покушали по овом закону да уведемо реда, да ћемо имати гору реакцију него што је била када смо уводили е-управу па смо онда још пуних седам година имали људе који траже фотокопију личне карте која има чип. Ово је још горе зато што оставља још више простора за тумачења. Као што члан 4. у Закону о рачуноводству има стамбене зграде, овај има стамбене заједнице. Сви ми који смо ходали по управи знамо шта говоримо. Немојте то тако оставити.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 17. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, министарка, даме и господо народни посланици, мислим да сте чланом 17. урушили цео концепт овог закона.

Подржавам да се у ову област уведе ред. Ови закони су концептуално бољи него што су стари, прастари Закон о становању и Закон о одржавању стамбених зграда, али ви сте чланом 17. омогућили власницима стамбених зграда да у потпуности измене овај закон. Омогућаваате да они могу да направе међу собом правила, правила власника станова, и да тим правилима промене надлежност стамбене заједнице, да промене начин одлучивања о свим битним питањима.

Није тачно да мора да буде апсолутна већина код надзиђивања или доградње. Не мора да буде више ни пола, могу се договорити власници станова да ту одлуку доносе простом већином. Могу се договорити колики ће бити кворум. Могу се договорити о свему. Могу се договорити да кредитно задуживање донесу мањински, а не већинском одлуком.

Дакле, ви сте овим чланом дерогирали цео закон. Доводите до ситуације да ће свака зграда у Србији имати другачија правила. Па ко је способан да прати правила сваке зграде, која су другачија од правила која важе за неку другу зграду? Нема сврхе да доносимо овај закон ако свако може да одреди своја правила како хоће. Немате минимум. Ми тражимо овим амандманом да постоји минимум, а да преко тога они могу да одлучују сами како хоће.

Дакле, ви сте довели лаике, а грађани су лаици, до тога да свако мора да узме адвоката да би могао да учествује у изради правила. Ја се као адвокат бавим овим пословима; грађанима то није јасно. Будите сигурни да ће један који је мало виспрен у стамбеној згради да каже – морају да се донесу правила, морају једногласно да се донесу правила, ево, ми смо припремили све у складу са законом, одлучује се већином. Грађани не разликују просту већину, квалификовану већину, двотрећинску већину, трочетвртинску већину.

Потпуно сте сами себе дерогирали. Нема сврхе да доносимо овај закон ако не прихватите наш амандман.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Правила власника се доносе једногласно. То је врло важно, зато што сва правила која се буду донела у стамбеним заједницама морају бити донета једногласно. У исто време, доношењем таквих правила морају да се поштују обавезе које су прописане законом. То пише, између осталог, у овом члану 11. Дакле, односи се и на одржавање, а односи се, исто тако, и на штету нанету трећим лицима.

Суштина је да овде не идемо на већину или на кворум, него управо код правила, зато што су врло важна, мора да буде једногласна одлука, морају сви власници да се сложе с оним што се буде стављало у правила.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Ненад Константиновић, по амандману. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Министарка, у најбољој намери вас молим да ово разумете. Мислим да ви не познајете Србију и да се очигледно не крећете по Србији. Да ли знате да грађани не разумеју ову тему, да они не знају шта у законима пише? Они су лаици. Ви, ако сте у згради, пошто сте ви писали закон, можете да наведете све у вашој згради, да им кажете – морамо да донесемо правила по закону, правила се доносе једногласно, ево, мој адвокат је написао правила, тако треба. Људи не разумеју шта ту пише. Немојте терати све грађане у овој земљи да узимају адвоката да би могли да дођу до правила.

Ви омогућавате да се на превару дође до тога да већина може да буде проста, да не мора да буде две трећине, што сте сами прописали законом, за надзиђивање, да за кредитно задуживање не мора да буде квалификована већина. Они ће се тако договорити, неко ће им подметнути текст.

Ко може ово да разуме и да прочита? Зашто то радите? Чему служи закон? Зашто онда не напишете у једној реченици – свака стамбена заједница треба да донесе правила. Па нек људи донесу правила каква хоће и нек раде како хоће. Ево, нек једногласно донесу правила.

Зашто сте све ово прецизирали? Зашто овде имамо сто страна закона ако сто страна закона може да се промени правилима које доносе сами власници? А онда још кажете – пошто је то обиман текст, не треба да се објави на огласној табли. Не треба да се објави. То је проблем, да постоје правила објављена на огласној табли, да сви у згради знају шта у тим правилима пише.

Мислим да ово нема смисла. Немојте просто тврдоглаво сад држати став зато што сте тако написали. Ова скупштина служи да се чујемо и да можемо да уважимо аргументе друге стране. Просто, ово што предлагемо је разумно. Нека правило буде две трећине минимум; они могу да поопштре. Нека правила буду онаква каква су по закону; могу сами да их поопштре, а не да их дерогирају у потпуности. Значи, нема императивне норме.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Мислим да не треба да потцењујете, прво, ни грађане ни грађанке ове земље. Исто тако сте говорили кад смо уводили електронску грађевинску дозволу, да то нико живи у Србији неће разумети и нико неће моћи уопште да узме електронску грађевинску дозволу – не знате ви како изгледа Србија. Да вам кажем нешто...

(Ненад Константиновић: Није тачно.)

Дакле, тако сте говорили и за електронску грађевинску дозволу, па ми сада имамо 2016. годину као најбољу годину у издавању електронских грађевинских дозвола, на пример.

Такође, говорите да неко хоће нешто на превару. Врло је занимљиво да сви наводно подржавате увођење реда у све оно где није уведен претходних десет-двадесет година, а када ред треба да се uvede, е онда ништа не ваља. Неке ствари морају да се прецизирају. То је учињено управо овим законом.

Све што говорите, говорите речи „превара“ и све остало, заиста не стоји. На крају крајева, примена закона ће то показати. Пред парламентом и пред одборима говорићемо како изгледају ефекти овог закона, па ћемо тада имати прилике да говоримо да ли је тако као што ви говорите, или ће се закон примењивати. Као што смо пружали помоћ и вршили обуку за све претходне законе, радићемо и за ово, само у циљу да коначно имамо уређене стамбене објекте онако како је то, рекла бих, свуда у свету, а нажалост код нас још увек није.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Заиста не видим разлог зашто не бисмо изашли у сусрет и прецизирали када правила власника не би могла да се примењују, односно оно што закон прописује као неки обавезни минимум, као што је узимање кредитне обавезе за стамбену заједницу или располагање

заједничком својином. Сматрам да заиста нема разлога да се не прихвате амандмани које је поднела ова посланичка група. С тим у вези, имамо и ми неке сличне амандмане касније у даљем тексту закона.

Али овде је код правила власника једна друга ствар занимљива. Ви дајете слободу стамбеној заједници, што је изузетно похвално, да међусобно уређује своје односе унутар закона и законског оквира. То поздрављамо, међутим, опет бих вас вратио на члан 15, о којем смо раније водили дијалог и упорно избегавате да ми дате одговор. Удружења грађана оснивају се слободном вољом, а ви овде намећете стамбену заједницу законом. Како можете да примењујете прописе о удружењу грађана на стамбену заједницу када је овде намећете законом? Удружења грађана се оснивају слободном вољом. Поздрављам то што већ два члана касније поново афирмишете ту слободну вољу, али су вам све те норме, морам признати, у колизији.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 18. и члан 18. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Још један члан, са рубрумом „Регистар стамбених заједница“, којег не би требало да буде. Дакле, у два кратка става овај члан каже: „Јединица локалне самоуправе води регистар стамбених заједница (у даљем тексту: регистар) и организује рад регистра према својој територијалној надлежности и у складу са својим овлашћењима. Надлежна општинска, односно градска управа одређује запослено лице које ће водити регистар (у даљем тексту: регистратор).“

Јуче сам говорила о нормативном оптимизму и моје учешће у дискусији односиће се само на то да докажем колико је нормативни оптимизам штетан.

Када ставите у став закона да ће локална самоуправа водити регистар, али мораће га водити у складу са својим овлашћењима... Са чијим него са својим? С тим што она тренутно у овлашћењима нема да води регистар стамбених заједница; има регистар стамбених зграда, има форму за коју није установљена животна примена.

Дакле, локална самоуправа треба да зна да свака локална самоуправа мора да има организован регистар стамбених заједница. Други став каже – надлежна општинска, односно градска управа одређује запослено лице које ће водити регистар. То је тај нормативни вишак језика у законима.

Шта хоћемо овим законом? Хоћете да коначно знамо колико има стамбених заједница, колико има скупштина станара у Србији, пошто сад то не знамо. Рок за ово, ја знам подзаконске акте, начин на који ће се ово радити, ко ће то да ради.

Казали сте, организујете обуку. Ко ће да ради обуку? Ко ме радите обуку? Људима у локалним самоуправама или онима који се бар

повремено баве у стамбеним заједницама? Неће бити примењиво овако како пише. То је једини разлог зашто нећу да уопште пише, ако не може да се примени.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: По Закону о локалној самоуправи стамбена питања су у надлежности локалних самоуправа. Друго, локалне самоуправе ће водити регистар, а јединствено, што се види у каснијим члановима, дакле обједињавање свега тога ради Републички геодетски завод. У прелазним и завршним одредбама имамо рок од 12 месеци.

Мислим да сте у начелној расправи управо ви питали – а колико имамо тих скупштина станара итд. Сада ћемо коначно знати шта у ствари у Србији имамо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 18. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 18. амандман су заједно поднели народни посланици Горан Ћирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Реч има народни посланик Горан Ћирић. Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Да, наш је предлог да се у члану 18. став 1. после речи „јединица локалне самоуправе“ дода: „односно градска општина“.

Ево, говорили смо о обимном послу у којем треба да се направи регистар, по процени, заиста великог броја скупштина станара. Мислили смо да је сасвим логично унети ту и градске општине (седамнаест њих у Граду Београду, Нови Сад, Ниш такође са градским општинама), оне су организоване управо због тога да би се функција градских општина приближила грађанима. Ово је посао који ће, сигуран сам, управо те јединице у највећим градовима обављати. Мислим да није логично да за свих седамнаест градских општина у Београду то ради Градска управа. Сигурно ће дислоцирати те одговорности ка градским општинама. Због тога смо дали овај предлог и мислимо да је сасвим логичан.

Не знам због чега предлагач то није прихватио у одговору, подразумевајући да ће пренети надлежности, али мислим да није било разлога да се у овај члан не унесе управо чињеница да у ова три највећа града постоје градске општине које ће тај посао најефикасније обавити.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 18. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланица Бранка Стаменковић. Изволите.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Хвала. Овим амандманом на поменути члан 18, којим се прописује да јединица локалне самоуправе води регистар стамбених заједница, хтела сам да предложим да се тај регистар након заштите посебно осетљивих података о личности, као што је јединствени матични број грађана, објављују на интернет презентацији јединица локалне самоуправе.

Амандман је одбијен уз образложење да се не прихвата зато што је надлежност за јавну доступност података законом поверена Републичком геодетском заводу.

Молим вас, не можете ви надлежност за доступност података поверити никоме. Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја каже да било који грађанин од било ког органа власти може да захтева било који папир и документ који он поседује. Значи, не може јединица локалне самоуправе која неки папир поседује рећи „знате шта, поседујемо, али тражите ипак од другог органа зато што и они поседују“, него је дужна да то изда.

Не видим разлог зашто се регистар не би могао истовремено објављивати и на веб-презентацији Републичког геодетског завода, али и на веб-презентацији јединице локалне самоуправе зато што ће ту бити прегледнији. Када ви тражите податке о свом месту на сајту Републичког геодетског завода, он ће бити сахрањен у мору и маси других података и много ћете га теже наћи. Природно је да сваки грађанин у потрази за неким податком о некој стамбеној заједници у потрагу крене прво од интернет презентације своје јединице локалне самоуправе. У супротном, може се погубити у тражењу надлежности, јер нису сви потковани у томе ко је надлежан за шта.

У том смислу, разочарана сам што ово није препознато као потреба. Замолила бих још једном да се размисли и да се овај амандман ипак прихвати, јер не видим да постоји неки страشان разлог зашто се то не би урадило. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 19. и члан 19. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 19. амандман је поднела народна посланица др Ана Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланица Ана Стевановић. Изволите.

АНА СТЕВАНОВИЋ: Хвала вам, председавајући. Заправо, нисам сигурна да је предлагач уопште прочитао мој амандман, а ево због чега то тврдим. У првој реченици предлога за измену става 2. члана 19. који

је предложен амандманом експлицитно је наведено да се у поступку регистрације регистратор бави искључиво испитивањем формалних услова за упис с тим што су амандманом прецизније дефинисани исти, формални услови.

Предлагач у образложењу наводи да се „амандман не прихвата из разлога што се у поступку регистрације не утврђују права и обавезе, већ само испуњеност формалних услова“, о чему је управо и било речи у амандману који сам предложила.

Да ли је ово неки типски одговор који се даје када Влада по налогу одбија амандмане или је предлагач просто помешао образложење овог амандмана са неким другим? Ја бих вам се унапред захвалила на одговору и додатном појашњењу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 19. амандман су заједно поднели народни посланици Ненад Чанак, мр Горан Чабради, Мариника Тепић, Нада Лазић и Олена Папуга.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 19. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Душан Павловић и одвојено народна посланица Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Душан Павловић. Изволите.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Поднео сам амандман који укида таксе за регистрацију стамбене зграде као стамбене заједнице, и то из веома простог разлога – због тога што је ово имовинско питање, а грађани већ плаћају порез на имовину, тако да су сви државни послови, сви послови јавне администрације који се односе на питање имовине већ плаћени тим порезом. Не видим ниједан разлог због чега би сада грађани поново морали да плаћају некакву надокнаду у виду такси за нешто што већ плаћају кроз порез на имовину.

У образложењу Владе којим је одбила овај амандман каже се: „Амандман се не прихвата из разлога што предвиђене таксе не представљају значајан трошак чланова стамбених заједница.“ Значи, сада Влада зна и шта је значајан трошак за чланове стамбених заједница, а шта није. Ово је доста неозбиљно пошто за разне људе трошак може бити различит иако се ради о истој суми. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Колегинице Стаменковић, пре него што вам дам реч, само да разјаснимо: колега Павловић је искористио време као предлагач амандмана; ви, наравно, можете говорити по амандману и користити време посланичке групе. Изволите.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Само бих додала, ради се о две врсте такса: једна иде локалној самоуправи, а друга иде Републичком геодетском заводу.

У образложењу се каже да је реч о накнади реалних трошкова вођења регистра. Моје питање за министарку гласи, и молим да не игнорише, него да одговори – какви су то реални трошкови вођења тих регистара? Да бисте водили регистар, треба вам компјутер и запослени радник (то већ имамо) који ће да укуца податке. Онда ће тако укуцан регистар да се пошаље Републичком геодетском заводу, где такође већ постоји компјутер и запослени радник који све то обједињује.

Молим, о каквим се трошковима вођења регистра ради, који иначе нису покривени платом оних који треба да их воде? Хвала унапред на одговору.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 20. и члан 20. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 20. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланица Бранка Стаменковић. Изволите.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Од ова 33 амандмана која сам поднела, можда ће ме бар на један министарка удостојити неког одговора. У супротном, помислићу да ме не воли.

Члан 20. Поново се ради о транспарентности, о садржини регистра, где сам предложила да се подаци који се прикупљају и евидентирају објављују, али да притом буду заштићени осетљиви лични подаци, као што су ЈМБГ и број путне исправе када је реч о страним држављанима.

Амандман је одбијен уз потпуно нетачно образложење, које каже да то што је предложено законом није у супротности са одредбама члана 14. Закона о заштити података о личности. То је тачно, али јесте у супротности са чланом 14. једног другог закона, а то је Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја, који у ставу 1. каже да се не може објављивати ЈМБГ јер би се тиме повредило право на приватност.

Мислим да постоји неразумевање у Влади генерално, не само када је реч о овом министарству, када је реч о ова два закона, Закону о заштити података о личности и Закону о слободном приступу информацијама од јавног значаја. Они су међусобно условљени и никада се не могу читати појединачно, него се мора обратити пажња у којим случајевима које право претеже – право на приватност или право на доступност информација од јавног значаја.

Регистар и јавна евиденција су у овом закону дефинисани као јавни и такви морају бити. Јако сам незадовољна што није прихваћен овај амандман.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам јако задовољна што је овај закон био годину дана у јавној расправи, што је 27 институција дало позитивно мишљење, што нас је Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, који води рачуна и о једном и о другом закону, обавестио 7. новембра да са становишта надлежности Повереника нема примедбе на достављени текст Нацрта закона.

Дакле, сад ћу вам дати пуну информацију: 27. октобра Повереник је добио комплетан Нацрт закона, дао је своје мишљење; ми смо прихватили све сугестије које је Повереник дао, обавестили га о томе 2. новембра, а он нам је одговорио 7. новембра да са становишта надлежности Повереника нема примедба на достављени текст Нацрта закона. А ви знате како Повереник води рачуна о таквим стварима. Према томе, један од разлога зашто ваш амандман, између осталог, није прихваћен.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. По амандману, реч има народни посланик Маријан Ристичевић. Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господо народни посланици, мислим да не треба прихватити амандман.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Ристичевићу.

На члан 20. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Пре него што пређемо на амандман на члан 20, тражили сте повреду Пословника.

Повреда Пословника, народни посланик Маријан Ристичевић. Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, ја упорно данима покушавам да вас упозорим на члан 106. став 3: „За време говора народних посланика или других учесника у претресу није дозвољено добацавање односно ометање говорника на други начин, као и сваки други поступак који угрожава слободу говора.“

Слобода говора је Уставом зајамчена. Ови који су окренули леђа требало би да знају да је то демократска тековина, слобода збора и говора. Дакле, уколико не желе да слушају оно што други говоре, макар немају право да ме ометају у том мом праву које ми је Уставом загарантовано, зајамчено. Мислим да они мени могу да окрену леђа слободно, ја никога нисам пљунуо, никога нисам опсовао, никога нисам послао да не кажем где. Све оно што су они урадили мени, ја њима нисам урадио и не пада ми на памет да им то урадим.

Да ли се они стиде својих поступака, ја то не могу знати, па ми из тог разлога окрећу леђа и на такав начин ометају моју слободу говора. Али, ево, мене је срамота што њих ништа није срамота. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Ристичевићу, да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника? (Не.)

Још једном ћу поновити, на члан 20. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 20. амандман су заједно поднели народни посланици Горан Ђирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, мр Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић и Верољуб Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 20. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Реч има народна посланица Марија Јањушевић. Изволите.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Захваљујем. Ми смо тражили брисање речи „и организатору професионалног управљања“. Дакле, ми немамо ништа против професионалног управника, али као физичког лица. Увођење организације професионалног управљања нема економског оправдања, и то зато што се увођењем такве организације, а не потписивањем уговора директно са професионалним управником, повећавају трошкови. Тако се, у ствари, обезбеђују радна места страначким кадровима и са њима повезаним лицима. На тај начин се, заправо, о трошку грађана паразитски, партијски систем ухлебљује, а све у служби богаћења партијских кадрова и „нестраначког“ кадра ангажованог преко кумовских и рођачких веза. Било би заиста занимљиво направити једно истраживање о томе на које су све начине упошљавани партијски кадрови, како сте се све довијали с обзиром на то да је још на снази забрана запошљавања у јавном сектору.

Такође, у образложењу лепо пише да је „предвиђено да професионални управници остварују свој радни ангажман преко организатора професионалног управљања“. Дакле, и сами признајете. С обзиром на то да наш амандман није прихваћен, једино са чим ипак морам на крају да се сложим јесте да би „прихватањем амандмана био изостављен битан податак о ангажовању професионалног управника“, односно битан податак ко све још скида кајмак и дере кожу с леђа грађана. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 20. амандман је поднела народна посланица Соња Павловић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланика Соња Павловић. Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Па, ево, скоро до малочас нисам имала намеру да коментаришем овај амандман, међутим, сада видим да можда треба. Значи, тих 27 институција код којих је био Предлог закона, које су контролисале овај предлог закона, изгледа то баш нису помно контролисале, ни довољно детаљно, јер грешка типа копи-пејст, односно реч „иностранству“, које ни у каквом контексту овог става не може бити, не би могла да им прође.

Тако да ја желим да се обратим и грађанима Србије и да кажем да су прихваћени, ни десет посто закона... То изгледа много, али добар део њих су правописне грешке и копи-пејст грешке. Лично, такве амандмане више нећу подносити, јер тако имамо илузију да је прихваћено много амандмана и саучествујемо са Владом у доношењу лоших закона. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 21. и члан 21. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 21. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Чланом 21. уводите обавезу Републичком геодетском заводу да води јединствену централну јавну електронску базу података у којој су обједињени подаци о стамбеним заједницама из свих регистара на територији Републике Србије. Предвиђате да ће се размена података, докумената и поднесака између јединица локалних самоуправа и Завода обављати електронским путем.

Сада ја вас питам, како мислите да то у пракси заживи? Само Министарство, када је била уводна расправа у начелу о закону, рекло је да нема податке колико има скупштина станара, формираних, до сада у Србији.

Републички геодетски завод је већ преоптерећен. Добро знате да РГЗ има још увек нерешене предмете из 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015. и 2016. године, а за решавање свих тих обавеза узет је кредит од Светске банке ради ангажовања лица на привременим и повременим пословима.

Заиста не видим како мислите да Републички геодетски завод, који не може да одради оно што му је до сада било у текућем опису посла, за шта је узео кредит од Светске банке да би ангажовао додатна лица у РГЗ, може сада да испуни ову додатну обавезу.

Та додатна обавеза, значи, вођење овог јединственог регистра, ићи ће на терет грађана Србије, односно преко буџета ће се плаћати. Не видим како ћете другачије подмити, јер мораћете сигурно да ангажујете огроман број нових лица која би то радила у РГЗ. Или ћете имати, тек тако, једно мртво слово на папиру. Значи, донесите закон свесни да се то никада неће примењивати.

Волео бих да чујем одговор како сте замислили да ће Републички геодетски завод, који је, понављам, већ сада преоптерећен и не може да испуни оно што је његова обавеза (иако је узео кредит за испуњење, од 2007. до 2016. године има нерешене предмете), бити у стању да спроведе ову нову обавезу. Заиста мислим да то није могуће. Надам се да не планирате да се додатно задужите да бисте ово спровели у дело, односно да би опет остало мртво слово на папиру – ви дигнете кредит, а ефекта нема.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министарка др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Разумем да је много тога за вас немогуће, то је тачно, али ми смо до сада све што смо рекли, везано за грађевинарство (од дозвола итд.), урадили.

Када говоримо о РГЗ-у, већ сада постоји адресни регистар, прави се регистар објеката. Јесте, та омражена организација, по вама, Светска банка, и Влада Републике Србије склопиле су један аранжман; то је Пројекат унапређења земљишне администрације, унутар кога се налази и реформисање РГЗ-а и регистра објеката. Износ јесте 40 милиона долара и кредит се користи управо по динамици која је планирана, не касни се ниједан дан. У том смислу, биће направљен регистар објеката. Мислим да је крајње време да то имамо, то је нешто што нам је заиста недостајало.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. По амандману, народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Значи, само да констатујемо, ми смо повукли 40 милиона долара од Светске банке и, ево, имамо већ десет година нерешене предмете РГЗ-а. Значи, то што смо повукли и што смо кренули да радимо није се реализовало, а сада мислимо да ћемо моћи да додамо још једну обавезу Републичком геодетском заводу и да ће се она реализовати.

Није спорно шта је урадило или шта није урадило ово министарство, овде је конкретно питање Републичког геодетског завода, да ли код њих постоје нерешени предмети за последњих десет година или не постоје, односно шта сте урадили са тих 40 милиона долара.

Сами констатујете да чим постоје ти нерешени предмети, овај кредит до сада није дао резултате и ефекте. Реците ми, како мислите да ће Републички геодетски завод бити у стању да изврши и изнесе додатну обавезу. Ја заиста не верујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 21. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, представници Министарства, ми сматрамо да је боље да евиденцију стамбених заједница води Агенција за привредне регистре зато што Агенција за привредне регистре води евиденцију не само правних лица из области привреде и предузетника, већ и евиденцију удружења грађана. Они имају софтвер који идентичну евиденцију води. Ако би то било у Републичком геодетском заводу, постоји потреба да се прави нови софтвер, то су нови трошкови.

Дакле, Агенција за привредне регистре има искуство у вођењу оваквих евиденција, има софтвер, раде то добро; имамо једно проверено решење и људе који знају тај посао да обављају. Зато смо предложили да Агенција за привредне регистре води евиденцију, а не Републички геодетски завод.

Ви сте нам, наравно, одговорили да то није добро зато што Републички геодетски завод такође води сложене базе података. Слажем се да воде. Не слажем се да то раде на најбољи могући начин. Сви грађани имају проблеме са катастром у овој земљи, познати су ти проблеми. То би требало уредити и средити, али софтвер постоји у АПР-у и нема потребе правити нове трошкове.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 21. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Реч има народна посланица Бранка Стаменковић. Изволите.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Хвала. Пре свега, да се захвалим министарки што се укључила у дијалог и дала одговор на претходни амандман који сам образлагала.

Овај амандман је сличан. Такође се тиче транспарентности и такође је одбијен уз исто образложење. Мени ће сад послужити као пример да објасним где се ми, изгледа, не разумемо.

Наравно да Повереник није имао никакве примедбе на Нацрт закона који је дошао код нас. Ни ја нисам имала примедбе на то како су неке ствари које се тичу његових ингеренција ту формулисане. Рецимо, ту се каже – право на приступ информацијама од јавног значаја остварује се у складу са законом којим се уређује приступ информацијама од јавног значаја. То значи да ја могу да пишем захтев и тражим информацију и да је добијем. Међутим, моји амандмани желе ово да унапреде, да рад свих институција по основу ових закона буде транспарентнији и доступнији грађанима. Предлажем да се објављују регистри, тако да се на клик мишем може доћи до информације, а не да морам да пишем захтев по основу закона и чекам 15 дана да добијем информацију.

У том смислу, ваша образложења којима се одбијају моји амандмани нису у складу са ова два закона. Уверена сам да би вам и Повереник рекао исто, када је реч о образложењима због којих одбијате моје амандмане, а не што се целог закона тиче. Надам се да се сад мало боље разумемо што се овога тиче. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, реч има народни посланик Маријан Ристичевић. Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господо народни посланици, можда бих ја и прихватио овај предлог групе „Доста се пило“ – само да изађу – али има један недостатак. Дакле, они који су осетљиви, наводно, на употребу туђих података, данима врте мој ЈМБГ и данима моје личне податке пласирају и траже обавештење о мени од тужилаштва, судова итд., и потписују се потписом посланичка група „Доста се пило“.

Зато не разумем да сте, с једне стране, осетљиви на податке, а с друге стране, без обзира на то што нисте ни правно ни физичко лице, тражите одговарајуће потврде.

Да се убудуће не муче, могу да дођу овде, ја ћу им тај податак дати; не морају некажњено да врте мој матични број. Ево, овде је оно што су тражили, ја сам извадио јер ја имам право то да добијем, они немају. Па, нека ови из посланичке групе „Никад им није доста“ дођу и сами се увере да нема потребе да злоупотребљавају моје податке.

Зашто Повереник, кога ја називам, због тога што је некажњено допустио да се употребљавају моји подаци, завереник, камуфлирани политички неистомисљеник и активиста, није реаговао, то је питање за њега. Али, уколико желе податке о мени, ја ћу им ове потврде свакако уступити. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

(Саша Радуловић: Реплика.)

Немате основа за реплику. Можете добити реч по амандману.

(Саша Радуловић: Поменута посланичка група.)

Господин Ристичевић је говорио о својим разлозима за неприхватање.

(Саша Радуловић: Поменута је посланичка група.)

Изволите.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала. Изнесен је низ неистина па морам да се обратим тим поводом. Значи, Посланичка група ДЈБ никада ни за кога не објављује матичне бројеве, нити ћемо то икада радити, тако да не разумем зашто је ово потребно. Али, очигледно је да је потребно пошто уз ове неистине иду и неистине о томе да је неко из посланичке групе било кога у Скупштини пљувао, да је било кога псовао. Те неистине се стално понављају, али понављањем неће постати истина. Једноставно, такве ствари не радимо, нити ћемо икада радити.

Позивам све посланике да се такође држе ових правила и да не објављују туђе матичне бројеве, да не објављују неистине о људима, да не лажу грађане Србије да их је било ко пљувао, псовао итд. То тако не би смело да прође.

Међутим, без обзира на то, очигледно је жеља да побегнемо од суштине, питања транспарентности, разговора о овом закону и да сад трошимо време на расправе о стварима које никакве везе с овим о чему данас треба да расправљамо немају. А суштина је катастрофално лош закон о становању, који треба буквално да разори целу Србију, да утиче на сваког грађанина и да наметне неке обавезе које су крајње непримерене, на један врло паушалан и непримерен начин. О томе говоримо и наставићемо о томе да говоримо, а ова подметања и неистине које се нон-стоп пласирају грађанима Србије, на њих ћемо одговарати. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Право на реплику, народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господа народни посланици, право на реплику сам остварио на исти начин као што је претходни говорник остварио право на своју.

Ја њему нисам окренуо леђа, пажљиво сам слушао, ако сам имао шта да чујем. А чуо сам да негира да је употребио моје личне податке, ЈМБГ и да је код тужилаштва тражио податке о мени. То је за мене новина. Ја ћу тај документ свакако прибавити, копију тог документа и донети га у Народну скупштину, све са његовим потписом.

Питам се да ли ће онај који је сада негирао да је починио оно што јесте починио у том случају поднети оставку. Верујем да неће. Ако је потребно, он ће рећи да никада није чуо за фирму за е-бизнис, е-маркет, е-капитал. Он ће рећи да никада није био стечајни управник у 15 фирми у исто време, на 15 различитих дестинација, један човек управља са 15 фирми. Ако буде потребно, он ће рећи да је регистровао политичку странку, иако није, иако ради као удружење грађана. Он је спреман да уради буквално све да би се поново домогао власти и фотеле, у којој ја, за разлику од њега, никада нисам био.

Поменутом господину понудио сам ТВ дуел, да објаснимо разлику између његове виртуелне економије и моје реалне и да гледаоцима покушамо у ТВ дуелу да предочимо разлику између онога што може бити и онога што никада не може бити, што је виртуелно. За разлику од њега, ја се бавим реалном економијом. Не бавим се економијом типа убацим у пролеће чварке, па онда у мају кренем да наберем прасића, а у јесен идем да наберем шунки. Такву врсту економије ја не водим, нити ћу водити. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

(Саша Радуловић: Реплика.)

Очигледно је да смо се удаљили од теме.

(Саша Радуловић: Реплика. То је требало пре него што сте му дали реч.)

Не могу ни вама а ни господину Ристичевићу да дозволим даљу расправу на ову тему коју сте водили. Мислим да је важно да се вратимо на расправу по амандманима.

Сада ћу, сходно члану 112, дати паузу од пет минута. Захваљујем.

(После паузе.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Настављамо са радом.

На назив изнад члана 22. и члан 22. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Реч има народна посланица Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Члан 22, за који предлажем да се брише, има рубрум „Покретање поступка регистрације“. Врло је кратак и снажно је илустративан за нормативни оптимизам и за то како закон неће бити примењен, а гласи: „Поступак регистрације покреће се подношењем пријаве регистру од стране управника или другог законом овлашћеног лица, а може да се покрене и по службеној дужности.“

То пише у члану 22, који говори о покретању поступка регистрације након што смо, надам се, објаснили да се региструје у органу локалне самоуправе, да локална самоуправа одређује лице које је регистратор. Овај члан у једном ставу... Дакле, када управник подноси пријаву регистру, дотле је у реду. Ко је законом овлашћено лице? Ако је принудни управник, он је исто управник. Значи, нормативни оптимизам прве врсте.

А тек, ко покреће поступак по службеној дужности? Ко је то лице? Службена дужност се појављује још у чл. 24, 35, а да се у закону не види ко је тај који може да покрене по службеној дужности пријаву за поступак регистрације стамбене заједнице, односно скупштине станара. Ко је то лице? То је моје питање за члан 22, пошто га ја у закону не видим. Било би добро да нам одговорите како сте дефинисали ко покреће по службеној дужности пријаву за поступак регистрације.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 22. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Такође предлажемо брисање члана 22. Идентично као и остали народни посланици, питамо се ко је то лице које по службеној дужности покреће поступак регистрације. Министарка би могла да нас удостоји одговора с обзиром на то да је више посланика из различитих опозиционих група постављало идентично питање.

Понављамо још једном и тврдимо да је овај закон штетан, да је противан интересима грађана Србије, да ће последице овога закона осећати скоро сви грађани Србије и да је то додатно оптерећење за поприлично истрошене буџете које има свака породица, сваки појединац у Србији.

Молим вас још једном, немојте додатне намете наметати грађанима. Ово не може да се издржи, ни акцизе на струју, ни порези на имовину, ни разне друге ситне дажбине које масовно повећавате. Притом, смањујете плате, смањујете пензије. На крају, те ваше успешне реформе нико неће моћи да преживи.

Овим уводите додатни намет, оптерећујете и подношење пријаве за регистрацију по службеној дужности, значи, постојаће једна такса. Терате стамбену заједницу да се организује као удружење грађана, што је супротно самој сврси удружења грађана. Удружења грађана оснивају се слободном вољом, а ви овде оснивате стамбену заједницу овим законом и на њу примењујете правила која се односе на удружења, што мислим да је спорно. Поврх свега, намећете неку принудну обавезу, регистрацију по службеној дужности.

Да сте хтели да уредите ове односе, али да сте оставили ипак једну већу дозу слободе грађанима да сами могу да покрену поступак, а да их подстичете неким подстицајима да они буду подносиоци, да имају интерес, да имају иницијативу да поднесу одговарајућу пријаву, да се региструју на такав начин, то би било у реду. Али, тако рестриктивно тумачење закона, толике императивне норме којима се уређује озбиљна сфера приватности – не заборавите, стамбена заједница је место становања, то је наша последња оаза и брана приватности – мислим да је то недопустиво.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 23. и члан 23. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Реч има народна посланица Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Члан 23. наставља разрађивање поступка регистрације и детаљно описује покретање поступка подношењем пријаве. У првом ставу пише шта треба да буде садржај пријаве која се подноси за регистрацију скупштине од стране управника, законом овлашћеног лица (за које не знамо ко би то могао бити) и по службеној дужности. Онда, у последњем ставу каже: „Надлежна општинска, односно градска управа која води поступак регистрације дужна је да документа из става 2. овог члана прибавља по службеној дужности у складу са законом којим се уређује општи управни поступак, односно да од подносиоца пријаве може да захтева само оне податке који су неопходни за њену идентификацију и документе који потврђују чињенице о којима се не води службена евиденција.“

Дакле, у овом ставу се, невезано са члановима 22, 24. и касније 35, помиње прибављање по службеној дужности, с обзиром на то да је 8.

јуна ове године, срећом, ступио на снагу Закон о општем управном поступку који пред све из државне управе, локалне самоуправе, где год да су, ставља обавезу да се грађани не малтретирају подношењем докумената изнова, него су органи државе дужни да их између себе размеђују.

Браћам се на члан 22. Да ли је то исто службено лице, по службеној дужности из члана 22? Јер, члан 22. не говори о томе да државни органи међу собом по службеној дужности размеђује податке. Члан 22, који претходи овоме, каже да се поступак регистрације покреће подношењем пријаве регистру од стране управника, законом овлашћеног лица, а може да се покрене и по службеној дужности. Ко ради покретање пријаве по службеној дужности?

У члану 23. ово се односи на размену докумената које су локална самоуправа и сваки орган управе коме се грађанин обрати дужни, по Закону о управном поступку од јуна ове године, да размеђују између себе, а не да се грађани малтретирају. Не изгледа исто. Ако је исто, не ваља. Ако није исто, морате ми рећи ко покреће по службеној дужности пријаву за регистрацију скупштине станара.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 23. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 23. амандман су заједно поднели народни посланици Бошко Обрадовић, Срђан Ного, мр Иван Костић, проф. др Миладин Шеварлић, Марија Јањушевић, Зоран Радојичић и др Драган Весовић.

Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Мислим да је предлагач закона пропустио да дефинише овај став закона на ваљан начин, јер документација коју усвоји скупштина станара на својој седници не може бити оверена ни пред јавним бележником ни пред другим органом који се бави овером потписа. Како они могу да предају оверену документацију? То би подразумевало да за оно што су усвојили на скупштини станара сва лица која су била присутна на седници стамбене заједнице оду заједно до неког нотара или у општину и тамо оверавају потписе, па да се то преда.

Мислим да је овде направљена омашка и волео бих да се то исправи.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 23. амандман је поднела народна посланица Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланица Бранка Стаменковић. Изволите.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Хвала. Ово је још један члан у коме се спомињу ове две административне таксе за вођење регистра: једна

која би требало да се уплаћује на рачун јединица локалне самоуправе, а друга као накнада за вођење јединствене евиденције Републичког геодетског завода.

Као и у претходним случајевима, и у овом случају мој амандман предлаже брисање ове две таксе, тј. прописа којим би се стамбене заједнице обавезале да уопште плаћају ове таксе. Предлагач је одбио амандман уз образложење да се ради само о накнади реалних трошкова вођења регистра и јединствене евиденције. Ја сам већ поставила питање и упутила молбу министарки да ми објасни који су то реални трошкови вођења регистра и јединствене евиденције који превазилазе плату запосленог у јединици локалне самоуправе који ће бити одређен да води регистар и превазилази плату запосленог у Геодетском заводу који ће водити ову јединствену евиденцију. Реално, вођење регистра се своди на – добијем податке које треба да укуцам на компјутеру у неку ексел табелу и онда је пошаљем Републичком геодетском заводу, који има још мање посла, треба само да скуп регистре свих локалних самоуправа и стави их на исто место.

Иначе, овај закон страшно трошковно оптерећује станаре, и о томе у наредној прилици више речи.

Молим за одговор, да ми се појасни, није ми јасно који су то реални трошкови вођења регистра. Хвала унапред.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. По амандману, реч има народни посланик Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Интересује ме да нам предлагач каже колико стамбених заједница очекује, да бисмо могли некако да направимо обрачун о томе колико такси очекују. Значи, јесте ли правили неку анализу када сте писали закон, правили ове таксе и остало? Колико у ствари стамбених заједница очекујете да ће бити регистровано? Некако ми се чини да би то било природно кад пишете закон и кад дате образложење да те таксе неће бити неко велико оптерећење, да бисмо могли неки мали обрачун да направимо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, реч има народни посланик Маријан Ристичевић. Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици... Мислим, овај осмех на овај начин све говори. Дакле, члан 23. говори и о подацима ЈМБГ. То је оно чега није било. То је оно што су рекли да је лаж. Ево пише – траже да се доставе подаци, Маријан Ристичевић, рођен тад и тад, ЈМБГ 0103958... даље нећу, подаци за још једну особу, ова је од општинског јавног тужилаштва, канцеларија 4, из ове Народне скупштине, потпис онога ко се онако насмејао, врло ружно. Те податке сам вољан да уступим уколико особа жели да их преузме. Међутим, не може да ми каже да лажем, то ми вређа достојанство. Из тих разлога, не желим да прихватим ову врсту амандмана. Хвала.

(Саша Радуловић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не можете добити реплику, нисте поменути ниједног тренутка. Господин Ристичевић говори о разлозима зашто не прихвата амандман...

(Саша Радуловић: Говорио је о мени лично. Реч о амандману није рекао.)

Не, није о вама. Можда сте се ви препознали.

(Саша Радуловић: Нисам се препознао. Говорио је о мени.)

Повреда Пословника, народни посланик Срђан Ного.

Изволите.

СРЂАН НОГО: Поштовани председавајући, мислим да су повређени чланови 104. и 106. Наиме, члан 106. каже да говорник може да говори само о тачки дневног реда о којој се води претрес, а члан 104. указује на право на реплику. Мислим да је претходни говорник изврдио јављање по амандману и наставио расправу која је започета пре него што смо имали прекид седнице, што је супротно и вашој намери да избегнете даљу расправу, зато сте и одредили прекид. Мислим да се без потребе враћамо на ту тему, али, свакако, пошто га нисте опоменули и вратили на амандман о коме је било речи, мислим да сте прекршили Пословник.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Мислим да нисам прекршио Пословник, него да је господин Ристичевић у ширем контексту сагледавао и говорио о разлозима за неприхватање амандмана.

Када говорите о праву на реплику, члан 104. став 3: „О коришћењу права из ст. 1. и 2. овог члана одлучује председник Народне скупштине“, односно у конкретном случају председавајући.

Господине Радуловићу, желите реч по амандману? Изволите.

САША РАДУЛОВИЋ: Пошто неосновано нисте дали реплику, морам да искористим амандман. Да, ја сам против господина поднео кривичну пријаву и кривичне тужбе. И да, тражимо информације, али то не значи да било где објављујемо било какве приватне информације, то је оно о чему сам говорио.

Него, да се вратим на ово питање што се тиче амандмана. Интересује ме, што се министарке тиче, да нам каже колико стамбених заједница очекују. Кад су писали закон, сигурно су негде обрачунали колико стамбених заједница треба да се креира. Па да видимо отприлике колико то грађана Србије треба да погоди и колике ће ове таксе бити. Пошто ћемо множити једно с другим, да видимо колике трошкове мисле да натоваре на терет грађана Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Господине Ного, малочас сам пропустио да вас питам да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника? (Не.) Захваљујем.

Повреда Пословника, народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, прецизности ради, уколико је рекламирана повреда Пословника на основу мог излагања у вези са амандманом и разлога због чега ја нисам хтео да прихватим амандман, сада је говорник... Нису ово питалице...

(Саша Радуловић: Који члан?)

Претходни говорник, члан 106...

Мислим да је ово добацавање мало неукусно, али то говори о њему, не о мени.

(Председавајући: Господине Ристичевићу, изволите, наставите да образлажете повреду Пословника.)

Образлажем да говорник може да говори само о тачки дневног реда о којој се води претрес, то је члан 106. став 1. Ја свакако нећу пропустити прилику да наведем који члан је повређен, али ово нису питалице. Говорник већ други пут, уместо образлагања амандмана и дискусије о амандману, говори – да те питам знаш ли колико ће бити стамбених заједница итд. То није саставни део приче о амандману. Они на такав начин злоупотребљавају право да говоре о амандману.

Никад им то не бих замерио да мени није замерено. Допуштам да председавајући буде толерантан и да опозиција има право да изнесе примедбе, па чак и примедбу како су запостављени на телевизији, у директном ТВ преносу итд., свашта смо се овде наслушали, али, господине председавајући, убудуће, када неко буде рекламирао повреду Пословника и имао двострука мерила, ви према мени или неком другом примените члан 103. ст. 7. и 8.

Поштујем то што сте либерални према овима који су нам окренули леђа, будите и даље. Они могу да окрену леђа мени, ја њима не смем, јер могу да доживим оно што сам већ доживео. Они нека окрећу својој држави, својим гласачима, ја ћу да чувам достојанство својих бирача. Уколико не желе да чувају достојанство својих бирача, ја ћу им чувати достојанство с обзиром да они то очигледно не умеју.

Не тражим да се о овоме гласа у дану за гласање, желим само да имамо уравнотежен однос. Према томе, оно што траже за себе, то је ваљда дозвољено и мени. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Ристичевићу. Дакле, не желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника.

Мислим да је вама потпуно јасно и да је потпуно евидентно да као председавајући покушавам да будем толерантан и да немам двоструке аршине према представницима позиције и опозиције.

Господине Радуловићу, ви сте се јавили. Основ вашег јављања?

(Саша Радуловић: По амандману.)

Изволите.

САША РАДУЛОВИЋ: Овде сте дозволили реплику у оквиру Пословника, али шта да радимо, то је тако.

Него, поновио бих питање које министарка упорно избегава, а то је – пошто се овим чланом уводе неке таксе које треба да плате грађани Србије, интересује ме да нам министарка каже, када су писали закон и прописивали ове таксе, колико стамбених заједница мисле да ће бити формирано у Републици Србији, да бисмо видели отприлике колики су додатни намет наметнули грађанима Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 24. и члан 24. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Рубрум је „Покретање поступка по службеној дужности“. Члан је врло кратак и гласи: „Поступак регистрације покреће се по службеној дужности, ако је таква регистрација предвиђена овим законом.“

Наравно, предлажем да се ово брише због тога што је цео закон такав да не би требало да ступи на снагу никада. Важно је, јер је у вези са чл. 23. и 22. У члану 22. казали сте да се поступак регистрације покреће подношењем пријаве регистру од стране управника или другог законом овлашћеног лица – моје питање је које је то друго законом овлашћено лице – а може да се покрене и по службеној дужности. Члан 24. каже да се покреће ако је таква регистрација предвиђена овим законом. Ко по службеној дужности? Ко је то лице које по службеној дужности покреће пријаву за регистрацију стамбене јединице? То је важно, јер ја то у члановима касније не видим.

У члану 23, који претходи овом, по службеној дужности помињу се само органи државне управе и локалне самоуправе, који су у обавези да пруже добру услугу грађанима, не малтретирају их да доносе сву документацију неколико пута, него су од јуна месеца (то је била добра вест за грађане и надам се да ће остати) у обавези да сами прибављају документе.

Пријава за регистрацију не спада у такве документе. Она не постоји нигде. Нигде у управи не постоји ни пријава ни документација, јер је то почетак којим стамбена заједница која је изабрала управника, или стамбена заједница која није успела да изабере управника па је добила принудног управника, покреће пријаву регистрације. Ко то ради по службеној дужности?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 24. амандман је поднела народна посланица Александра Чабраја.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланица Александра Чабраја. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЧАБРАЈА: Захваљујем. Ево, изгледа да већ неколико колега, а и ја се придружујем, упорно покушава да добије одговор на нека питања која нису разјашњена у овом предлогу закона. Мислим да је ова тишина којом нам се одговара веома громогласна. Исто тако, веома жалим због пустоши овде у сали данас када се дискутује о закону који се тиче апсолутно сваког грађанина Србије, и то се веома тиче сваког грађанина, који ће веома оптеретити на разне начине грађане Србије, али добро.

Колегиница Чомић је већ прочитала члан 24. Ја ћу га поновити: „Поступак регистрације покреће се по службеној дужности, ако је таква регистрација предвиђена овим законом.“ Поновићу оно што је већ речено више пута данас, а то је да нисте предвидели ко ово чини. Предложила сам амандман са ставом 2. који гласи: „Поступак регистрације по службеној дужности покреће јединица локалне самоуправе преко овлашћеног лица које ће водити регистар, тј. регистратора“. Наиме, с обзиром на овлашћења локалне самоуправе која се помињу у члану 18. и овлашћења регистратора предвиђена у члану 19. овог предлога закона, ово би можда било примерено.

Међутим, мени је јако интересантно образложење којим је одбијен овај мој амандман, а то је: „Амандман се не прихвата из разлога правно-техничке непрецизности.“ Молим вас, ми овде питамо не знам ни ја колико пута – ко врши ово покретање поступка по службеној дужности? Пре бих рекла да је закон у овом погледу непрецизан, него да је мој амандман био непрецизан. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, реч има народни посланик Срето Перић. Изволите.

СРЕТО ПЕРИЋ: Госпођо министар, не бих уопште улазио у сумњу да би кроз овај закон требало да нађу посао одређени ботови или слично, и нећу да сумњам да сте имали добру намеру. Рекао бих, упоредио бих то – као да сте желели да Србија изгледа као Кнез Милошева улица пред Нову годину. Нажалост, нисте ни близу тога. Како идемо од једног до другог члана, примећујемо велике проблеме. Чини ми се да ће поједини чланови међу собом и да зарате док се буде стигло до краја.

Добар доказ за то је и члан 24. Сада, имајући у виду предлог, имамо још две варијанте: једна варијанта је да се овај члан допуни једним ставом, а друга варијанта амандманске интервенције била је да се члан 24. брише потпуно. Вероватно би најбоље решење за овај члан било да се брише. Овде ћемо имати проблем јер не знамо ни ко подноси, односно покреће поступак по службеној дужности, ни када, ни зашто, ни коме ће га поднети.

Слична је ситуација, да се вратим мало уназад, и са чланом 12. Предлога закона где је речено да ималац посебног дела у згради, уколико нико не буде интервенисао по службеној дужности сад да кажемо, а прети

непосредна опасност његовој посебној стамбеној јединици или прети опасност по животе других грађана, може сам да отклони те неправилности (односно, да изврши одређену грађевинску интервенцију, рекао бих). Па зар не видите да ту постоји могућност злоупотреба? Ако ћемо имати професионалног управника, ако имамо органе стамбене заједнице, откуд сад могућност да неко други интервенише? Ви полако тако, из члана у члан, остављате и неке друге могућности.

Да сте потпуно сигурни да је ово добро, као што сте ви рекли, видите Србију лепих зграда, лепих станова... Када сам вас питао у расправи у начелу када мислите да ће овај закон дати ефекте, ви сте рекли – па чим га усвојимо, он ступа на снагу. Знам ја кад он ступа на снагу, али када ви видите лепе зграде, офарбане зграде, са новим фасадама и остало?

Заиста, недвосмислено произилази, ишчитавањем свих одредаба овог закона, да је неколико главних мотива било. Ви претпостављате да велики број грађана у Србији нема решено стамбено питање и користи стамбени простор у закуп. Наравно, то треба опорезовати, од тога нико не бежи, порез се мора плаћати. Порез није добровољна категорија, порез је нешто што је обавезно. То је с једне стране. С друге стране, ту су ове таксе – биће велики број професионалних управника који ће радити, па регистрација код Привредне коморе, па лиценца и остало; то су све нови, додатни трошкови које ћемо плаћати и ви и ја и сви други грађани Србије из својих средстава.

Никад нисте размишљали на који начин да се смањи, ако има могућности, порез на додату вредност или нешто друго, него размишљате на који начин можете још средстава од грађана Србије да захватите.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 25. и члан 25. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Рубрум члана је „Забележба“, а члан гласи: „Упис забележбе врши се на основу пријаве или по службеној дужности, ако регистратор дође до сазнања о чињеницама и документима који су од значаја за стамбене односе.“

Ако се врши на основу пријаве, онда није регистратор дошао до сазнања, него му је дата пријава од стране управника или законом овлашћеног лица. Ако је по службеној дужности, онда овај члан каже да тај који по службеној дужности поступа није регистратор, него неко други, али не пише ко.

Дакле, забележба представља чињеницу, проверљив податак који је у вези са документима који су од значаја за стамбене односе. Може да буде било шта, наравно. Онај ко води стамбену заједницу, скупштину станара, каже, направи забележбу и шаље. И у члану 35. ће се поновити. Непотребно се направила нејасноћа. Као што се непотребно није довољно

промислило о решењима која се предлажу овим законом, а то ћу вам аргументовати на следећем члану. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 26. и члан 26. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Члан 26. има рубрум „Начин подношења пријаве“ и у своја три кратка става говори о томе – пријаву подносите у папирној, електронској форми и какав је ... Позивате се на закон о електронском документу и електронском потпису.

Зашто је закон неутемељен? Зато што нисте рачунали колико времена треба да се ово уради. Један радни месец је 168, 165 сати. То је десет хиљада минута месечно. Колико цените да вам треба минута за обраду поднесене пријаве, електронски, папирно, како год хоћете? Можемо да говоримо о 15 минута, ако је папир, да дође, отвори коверат; ако је електронски, да се пријави, погледа ко је итд. Значи, десет хиљада минута радних има локална самоуправа, десет хиљада. Да регистратор троши само на то, то је шест стотина пријава месечно. Значи, у једној локалној самоуправи, хипотетички, да свих десет хиљада минута које регистратор проводи у локалној самоуправи у равномерним размацима троши 15 минута на по једну пријаву, он не може да уради више од шестсто месечно, односно 7.200 годишње. Ко ће да уради остале, и када?

Сличну расправу сам водила када су била бесконачна продужавања важења пасоша. Једна изванредна жена из Министарства унутрашњих послова, која је изванредно водила своје послове... Ја сам је питала – колико вам треба минута за један пасош; немојте да стављамо у закон рок од годину дана ако имате 200.000 пасоша, морате да потрошите неко време на 200.000 пасоша. Тако овде морате да потрошите неко време на пријаву.

Све што вас молим, односно на шта упозоравам ставом да бришем све чланове, јесте да ако имате дефинисано како се подносе пријаве, морате да имате пре тога измерено колико времена трошимо на те пријаве, колико ће бити пријављених. Сто хиљада заједница, колико? Три милиона стамбених јединица има у Србији, два и по милиона је настањено. Колико ће бити? Сто хиљада? Ако један може 7.200, онда вам је јасно колико вам времена треба, како год подносили пријаву, писмено, електронски, комуницирали како год желите.

Дакле, када вас питам ко ради службену дужност, ја то питам зато што ће то да пита нека друга, која се не зове као ја, која ће доћи у локалну самоуправу. Када вас питам колико ће времена свима нама требати да региструјемо тако што израчунам да једна локална самоуправа може десет хиљада минута месечно да ради, то је идеалан случај, да свих десет

хиљада минута ради само пријаве које долазе поштом или електронски, то је оно што вас молим од почетка начелне расправе – не можете мењати оно што не меримо. Да бисте могли да мењате, морамо да измеримо колико нам времена треба за промену коју хоћемо да уведемо законом о становању.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Захваљујем. Реч има министар Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Па, тако слушам то – прво свуда напишете „брише се“, а онда учествујете у расправи у којој дајете одређене критике и предлоге. Сада ми није јасно, ако ми усвојимо те ваше предлоге, да ли то онда значи да сте ви сагласни са законом?

Није никакав проблем, можемо пет дана да расправљамо о свему овоме. Мени је потпуно јасно да је то, каже се, демократски, легитиман начин политичке борбе, да се пише „брише се“. Само нисам сигурна да се онима који гласају за вас допада да неко напише у амандману „брише се“, али добро.

Када већ помињете пријаву у папирној форми итд., пре свега, врло је важно знати да немају сви грађани могућност да имају електронски потпис, и то је окренуто пре свега ка њима. Може у папирној форми, може електронски. Дакле, овај члан 26. тиче се пре свега оних којима треба дати могућност да дају и у папирној форми своју пријаву.

Сви су подзаконски акти и рокови тачно одређени. Мислим да знате да ово министарство ни у једном свом подзаконском акту није каснило.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, народни посланик Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Десет хиљада минута има регистратор на располагању месечно. Не знам како ближе да вам објасним колики је то проблем. Ја сам илустровала са изванредном госпођом из Министарства, која ме је разумела, каже – чекај, мени треба за пасош сликање, па не могу да стигнем 200.000 за годину дана.

Десет хиљада минута имате на располагању, укупног радног времена. Уопште не говорим о томе да усвојите било шта од оног што причам, али вас питам како ћете да искористите то време. Да ли има 100.000 предвиђених скупштина да се региструје? Знате ли колико је то минута да се уради? То се тако ради. Како да вам кажем, не можемо напамет. Треба регистровати 100.000 пријава у неки регистратор. Оно троши неко време, тако знате колико вам треба времена. То је једини необновљив ресурс.

Не причам ја о томе ко ће за кога да гласа, нек гласа за кога год хоће, не марим, ја вам причам о томе да сте донели закон који је непримењив јер изостају елементарни одговори на одредбе које мењају животе људи и рад локалних самоуправа. То је све што везујем за члан о начину подношења пријава.

Можемо ми да разговарамо једно шумом, друго друмом, није то проблем, али то неће донети резервне минуте локалним самоуправама. Обавеза да се мери пре него што се одлучи сведена је на то колико радних минута имаш месечно, све да их потрошиш на то да региструјеш.

Чак, иако сам потпуно против овог закона јер мислим да је непримењив, ја вама желим да успе у Србији. Нека сам ја против ваше стратегије, али желим, ако је то нешто добро, нека успе у Србији.

Питам вас врло једноставно питање, а добијам фолклор.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Катарина Ракић.

КАТАРИНА РАКИЋ: Захваљујем. Ја се и даље нисам јављала, мада и даље имам проблем да слушам овакву врсту расправе. Ево, десет хиљада минута, како год да је то израчунато, на који год начин, свакако је мање од десет, дванаест година, када смо имали чак три закона која су покушала ову област да регулишу па нису успела.

Заиста не знам зашто да слушамо овакве примедбе. Овакве примедбе слушали смо и о Закону о планирању и изградњи; то је проблем који је решаван годинама уназад, а гледајте шта смо успели да урадимо за само годину-две од примене овог закона.

Сада слушамо опет исте критике од оних који су овај проблем покушавали да реше десет, дванаест година. Па, свака вам част што уопште имате храбрости да ставите једну овакву примедбу! Хајде да кренемо, ја сам увек за то, да радимо па да исправимо у ходу нешто што не ваља. Али, ви сада нама дајете примедбе на нешто што нисте могли да урадите дванаест година. И то какву примедбу – кажете „брише се“ и не напишете ништа даље. Ми тако нећемо. И нећемо прихватити да се овако нешто брише, него хоћемо да радимо, па свих тих десет хиљада минута, пута година колико год треба, али урадићемо нешто, а не десет година да бришемо и да не урадимо ништа. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 26. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Ненад Константиновић.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, наша Посланичка група СДС поднела је амандман за који стварно не могу да схватим зашто није прихваћен с обзиром на то да се и у Закону о општем управном поступку, и према парничном поступку и према кривичном поступку, зна да када се поштом подноси неки документ, као датум пријема се узима дан када је предат пошти тај захтев. Ви омогућавате да се поштом поднесе пријава, али нећете да прихватите да је датум када је пошти предата та пријава датум пријема, него када је пошта уручи органу који треба да региструје.

Не може грађанин да одговара за то да ли ће пошта два, три, пет или седам дана да доставља тај документ. Рок за промену и рок за подношење пријаве је 15 дана. Ако се у року од 15 дана не поднесе пријава, она ће као неблаговремена бити одбачена закључком. Зашто онемогућавате да пријаве буду поднете поштом на време и у складу са законима који постоје у овој земљи? Какав је ово поступак који излази из оквира управног поступка? Имате потпуно различиту норму у односу на Закон о општем управном поступку.

С друге стране, мислим да, као министарка у Влади, понижавате посланике и грађане Србије. Понижавате, зато што вам сат времена посланици из других посланичких група упорно постављају нека питања а ви не желите да одговорите ни на једно питање. Разумем да нећете да коментаришете сваки амандман, има их пуно, али да нећете да одговорите на конкретно постављено питање...

(Председавајући: По амандману, колега Константиновићу.)

Па ово је о амандману.

(Председавајући: Не, не.)

Надам се да ће министарка одговорити и на ово. На шта личи да ми сат времена причамо једно, а с друге стране имамо осам представника Министарства, и то ресорног министарства, без иједног одговора? Значи, нема расправе у овој скупштини. Зашто смо дошли да расправљамо? Ако ће друга страна све време да ћути, нема сврхе да водимо ову расправу. Не водимо ми ову расправу због себе, водимо је због грађана и да бисмо успели да убедимо другу страну да прихвати амандман.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Константиновићу, ја сам мало истолерисао.

Реч има народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући. Опет врло кратко. Морам само да приметим да је велика штета што предлагач амандмана није казао шта је предложио и није прочитао образложење са којим се закључује зашто ово не треба да буде прихваћено.

Уједно, то је и разлог зашто прича о неким питањима на која се не одговара. Ако су сва питања квалитета овог излагања малопре и ако је смисао исти, онда мислим да на то стварно не треба трошити време. Ово не може да се прихвати и пише зашто. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Ненад Константиновић, по амандману.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Ја нисам, министарка, хтео да читам ово образложење јер је оно срамотно. Не знам зашто колега из Српске напредне странке прозива мене да то прочитам. Ви сте одговорили на то: „Амандман се не прихвата јер се у члану 26. Предлога закона прави разлика између папирног (аналогног) и електронског (дигиталног) облика пријаве...“. Папирни облик пријаве је аналогна пријава? Па где сте нашли

израз „аналогна пријава која се подноси у папиру“?! Зато не читам, претпостављам да је неко погрешно. Нема смисла да брукамо Владу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 26. амандман су поднели народни посланици Посланичке групе Двери.

Да ли неко жели реч? Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Да се надовежем на ову расправу која је трајала по претходном амандману, заиста бих волео да сазнам каква је то папирна односно аналогна форма, односно облик пријаве. Српско право и српски правни поредак познаје писану пријаву, а не познаје папирну пријаву. Папир као средство је једна ствар, али зна се каква може бити пријава. До сада је у српском правном поретку, пред свим органима искључиво постојала писана форма. Папирна може бити марамница, папирне могу бити новине итд., али зна се да је форма писана.

Да се надовежем на целокупну расправу – очигледно је да ни представници власти не читају ове амандмане; просто ми је несхватљива малопређашња опаска, како је могао да захтева да се прочита једно овакво образложење, јер је заиста било потребно сачувати углед и достојанство Министарства.

Оно што је јако занимљиво јесте да представници Министарства немају одговор ни на једно питање. Мени је жао колега из опозиције који упорно понављају питања (нажалост, ја сам један од њих) и указују на лоше ствари овога закона иако смо свесни да нам Министарство неће ништа одговорити. Зашто? Зато што не постоји аргументација да би нам одговорили.

Овај закон је лош. У оним деловима у којима није лош, овај закон је нестручно написан. Најбоље би било да се повуче зато што се, на жалост неких посланика владајуће већине, не може поправити иако смо се ми трудили да предложимо одређене амандмане. Можда јесте било најпааметније написати на све чланове „брише се“, јер овакав закон је на штету грађана Србије и ово грађани Србије не могу да испрате.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Ниједан члан овог закона није на штету грађана Србије. А у образложењу јасно пише, сада ћу ја да га прочитам пошто ви део образложења читате и користите, део не користите: „Амандман се не прихвата јер се у члану 26. Предлога закона прави разлика између папирног (аналогног) и електронског (дигиталног) облика пријаве, а оба облика су писана.“ Тако лепо стоји. Сваки амандман је врло детаљно образложен.

Оно што мора да се зна – због грађана Србије, не због вас, зато што је потпуно јасно да вам је потребно време и да то време налазите на овај начин, у реду, ваша ствар – нити је закон лош, нити уноси додатне обавезе, нити уноси обавезу професионалног управника, него само у

ситуацији када не могу станари да се договоре итд. Нити овај закон једног јединог тренутка задире у оно што је право власништва, односно право својине власника станова.

Према томе, то је оно што ћу ја све време од сада да понављам, сваки пут, на сваки ваш амандман, везано за закон о становању и одржавању зграда, зато што мислим да је важно због грађана, зато што неистине које говорите и које пласирате просто морају да се објасне, да нису такве, јер закон је врло јасан.

Све време говорите о свему што није предмет закона, и то је један од разлога због чега сматрам да некада просто нема сврхе да вам одговорим. А сада ћу вам одговорати управо са ове две реченице.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право на реплику, можете по амандману, господине Ного.

СРЂАН НОГО: Ако министарка каже да говорим неистине и да не говорим о Предлогу закона, ја мислим да имам право да на основу реплике одговорим на такве квалификације, али добро.

Да вам докажем да ви не говорите истину, госпођо министарка, узећемо један баналан пример, управо пример овога члана где кажете да као време подношења пријаве узимате датум и време пријема пријаве у регистру.

У целокупном законодавству српском, у свим другим поступцима, пред другим државним органима, моменат предаје на пошту и завођења деловног броја узима се као моменат слања пријаве, али ви у овом случају узимате време пријема у регистар.

С друге стране, дајете врло кратке рокове, рецимо, рок од 15 дана да се пријави свака промена. Касније, у казним одредбама уводите врло високе казне од 5.000 до 150.000, односно од 50.000 до два милиона за стамбену заједницу, прописујете високе казне зато што или желите да избијете казнама новац из џепа грађана или желите да их натерате да узму професионалне управнике, јер који човек ће да се бави свим тим ако има тако кратке рокове, неповољне услове, а прети му велика казна.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала још једном.

Још једном кратко. Позивам, такође, да се не прихвати из разлога који су прецизно наведени у образложењу. Нисам, нажалост, у прилици да прихватим усмено образложење предлагача који каже да не зна шта је то захтев достављен на папиру.

Мала помоћ с моје стране, папир је ово. А све оно што смо чули, пошто је било или-или, то је било или зато што нема шта да се каже о амандману или ... Па, зато што нема шта да се каже о амандману. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Ово је питање за колегу Орлића: да ли је ово његово обраћање било аналогно или дигитално?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Владимир Орлић. Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Организоваћемо консултације одмах након ове седнице и ставићемо то на гласање. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 26. амандман је поднела народни посланик Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч?

Реч има Бранка Стаменковић. Изволите.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Хвала. Члан 26. је још један члан у коме се спомињу ове административне таксе. Самим тим, поднела сам амандман да се њихов траг у овом закону свуда брише и затре у потпуности. Ово је још једна прилика да поставим питање министарки, ваљда по четврти пут, у нади да ћу добити одговор. Овај пута сам устала, можда ме до сада није видела, ваљда ће ме сада видети. Значи, моја два питања гласе: под број један, који су то реални трошкови вођења регистра и јединствене евиденције за које је потребно платити ову таксу? Друго питање је већ постављао шеф моје посланичке групе, колега Радуловић, а тиче се процене предлагача закона о ком броју стамбених заједница се ради. До које сте процене дошли при писању овог закона и која је процена да ће бити прилив од ових административних такси, што јединицама локалне самоуправе, што Републичком геодетском заводу?

Понављам још једном питање, мени је јако важно – који су то реални трошкови вођења регистра и јединствене евиденције који треба да оправдају постојање ових такси? Хвала унапред на одговору.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Саша Радуловић. Изволите.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала. Као што смо очекивали, министарка није одговорила, па ћу да поновим питање – пошто се поново ради о таксама, да нам министарка каже, када су припремали закон, колико стамбених заједница је мислила да ће бити у Србији? Ово ће бити питање запошљавања, сигуран сам, јер ће ови управници, како каже министарка, на крају бити професионални пошто нико није луд да се прихвати обавезе управника у згради и да има толике обавезе и трошкове с тим и да то ради за „ц“. Оно што очекујемо је да свака зграда добије једног СНС управника. Ово је један закон за запошљавање Чворовића, који би требало, изгледа, да дојављују информације о томе шта се дешава са грађанима Србије.

(Председавајући: По амандману, господине Радуловићу, молим вас.)

Значи, интересује нас у колико стамбених заједница ће по један такав Чворовић бити запослен да бисмо могли да предвидимо до каквог ће раста запошљавања доћи.

Молим вас, ово је време председника посланичке групе. Хвала.
ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Све што поменуто посланичка група говори везано за закон о становању јесте заиста потпуна неистина и потпуно подметање, пре свега грађанима Србије. И, ово је због грађана Србије. Нити ће им бити наметнуте обавезе, нити постоји политичко запошљавање код професионалних управника.

Још једном да поновимо, професионални управници нису обавеза. Да грађани Србије такође знају – све оно што је неистина од овога што говори посланичка група, никада неће бити истина. Толико.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, народни посланик Саша Радуловић. Изволите.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала. Коначно добисмо одговор на оно што нисмо питали.

Значи, да поновим још једном, о колико стамбених заједница се ради у којима неће бити истина оно што сам рекао...(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Радуловићу, молим вас да говорите по амандману.

(Саша Радуловић: О амандману говорим.)

Да прочитам амандман: „У Предлогу закона о становању и одржавању зграда у члану 26. у ставу 2. речи 'и доказа о уплати административне таксе за регистрацију и накнаде за услуге евиденције' бришу се.“

(Саша Радуловић: О амандману говорим, господине председавајући.)

Да ли још неко жели реч по овом амандману?

(Саша Радуловић: Говорим о амандману, дајте ми реч.)

Немојте да вичете на мене.

(Саша Радуловић: Имам право да говорим, дајте ми реч.)

Имате право да говорите о амандману, а не о чему год желите.

(Саша Радуловић: Дајте ми реч, господине председавајући.)

САША РАДУЛОВИЋ: О амандману. Пошто амандман говори, господине председавајући, о таксама које ће бити уведене за све грађане Србије, интересује нас, господине председавајући, да нам министарка одговори колико стамбених заједница ће бити формирано. Ваљда су радили анализу закона, господине председавајући.

И хвала вам што нас аналогно обавештавате о томе да за једне важи једно правило, а за друге друго, па нам аналогно говорите да оно што може владајућа већина да говори, не може опозиција. Пустите ме да користим време своје посланичке групе.

Значи, поново за министарку – колико стамбених заједница сте планирали?

Ово је време представника посланичке групе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Најлепше вас молим, председавајући парламента, да ме заштитите, јер такву буку не могу да чујем и не могу да размишљам, у тој ситуацији не могу да дам одговор.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Он само виче, безопасан је.

По амандману, народни посланик Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Још једном за министарку питање – колико стамбених заједница ће бити формирано, шта је била њихова процена када су радили закон? Сигурно су радили процену, пошто они сигурно озбиљно приступају оваквим стварима. Колико, министарка?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 27. и члан 27. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Рубрум изнад члана 27. је „Рок за подношење пријаве“. У једном ставу каже: „Подносилац пријаве је дужан да регистру поднесе пријаву у року од 15 дана од дана настанка промене, односно података који су предмет регистрације.“

Мора да се слути да се ово односи на пријаву која је већ поднета за регистрацију а у међувремену је дошло до промене, јер то овде не пише, може само да се слути.

Због тога што поштујемо овај дом и због тога што мислимо да се ради о закону који је изузетно важан, нисмо употребљавали образложења која сте нам писали. Али, написати да може подносити пријаву, сада или у року од 15 дана, папирно, па у загради написати – аналогно, или електронски, па у загради – дигитално... Знате, има нас овде који знамо и шта је аналогни сигнал и шта је дигитални сигнал. Папир није ниједно од та два. Сматрајући да се ради о грешци, дешава се, ми смо то прећутали. Нећу да читам образложења где видим јасно да је неко погрешно. Можеш мислити, људи смо, дешава се.

А онда устанете да нас прозивате што не читамо образложења. У том смислу ћемо аналогно да читамо све. Заиста, како да вам кажем, ми овде треба да разговарамо о људима који од јануара треба да почну да региструју, да подносе пријаве, о локалним самоуправама које треба да организују регистраторе. Ви мени у образложењу напишете – папирно (аналогно) или електронски (дигитално). Телевизија је онда била папирна, док није постала дигитална.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Прво, то је образложење једног од амандмана.

У праву сте, треба да разговарамо о људима, односно о свима нама, будући да смо сви ми станари, сви ћемо овај закон да примењујемо. Али не знам заиста како можемо да разговарамо када су сви ваши амандмани „брише се“. Сад је одједанпут нека читава прича око тога. Тако да нисам уопште разумела, у ствари, шта је ваш став коначно о закону.

Опет понављам због грађана Србије... А ви можете да користите разне начине да имате одређено време у којем ћете говорити, углавном и најчешће односи се на вашу посланичку групу и још неке посланичке групе, заиста све оно што не стоји у закону. Дакле, да поновимо, професионални управник није обавеза. Закон није против интереса грађана Србије.

Друга ствар, обавеза сваке стамбене јединице, односно стамбене зграде јесте да има свог управника, који јесте у ствари неко од станара. Али, оно што није обавеза – није обавеза да бира професионалног управника, осим ако то сами не желе. Нема никаквих накнадних трошкова итд. о којима ви причате. Нема онога што се зове да тај закон неће бити примењив.

Дакле, овај закон је прошао за годину и по дана разговоре по целој Србији. Према томе, чини ми се да начин на који покушавате да, употребићу грубљи израз, опструишете рад, што није моје право да кажем јер сам члан Владе и дошла сам овде да браним закон, ту сте потпуно у праву... Али није никакав проблем, седећемо колико год треба и сваки пут ћемо пред грађанима Србије рећи да овај закон уводи ред, оно што нисмо имали претходних петнаест и више година, оно што нико пре нас није урадио.

Разумем бојазан, разумем бригу, разумем све, али, дозволите, објаснили смо неколико пута, направили смо образложења. Након три месеца доћи ћемо на одбор у парламенту па ћемо причати о ефектима закона.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате више времена, колегинице Чомић.

(Гордана Чомић: Имам амандмане.)

Немате. Два минута сте говорили, потрошили сте.

(Гордана Чомић: Следећи.)

А следећи?

Реч има народни посланик Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Само да објасним мало, видим да овде има забуне са тим – аналогно, папирно, електронски и све то што иде. Верујте ми, већ две године 28.000 лиценцираних инжењера Инжењерске коморе није могло ову тајну да открије, откако је тај нови Закон о планирању и изградњи изашао, откако је изашао нови Закон о озакоњењу

објеката и ова нова процедура. Људи однесу на крају све, све што имају: и папирне, и непапирне, и електронске, и *PDF* формате, и *CAD* формате, све могуће, јер ту тајну нико није могао до сада да открије, шта је то што заиста треба да се однесе, а у секретаријатима који обрађују ту документацију то нико није умео да нам објасни.

Само мали допринос да схватимо да смо на почетку свега.

Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Михајловић, немате сада право, потрошили сте два минута.

На члан 27. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Двери.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Драган Весовић.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Хвала, господине председавајући. Дакле, амандман је на члан 27. који гласи: „Подносилац пријаве је дужан да регистру поднесе пријаву у року од 15 дана од дана настанка промене, односно података који су предмет регистрације.“

Наш амандман је био у смислу да се тај рок продужи са 15 на 90 дана. Зашто смо то предложили? Нисмо имали намеру, како рече малопре госпођа министарка у једном моменту, да потцењујемо грађане Србије, али имамо убеђење да су то правно неуки људи. Ако не успеју то да ураде у року од 15 дана, у завршном делу закона предвиђене су прилично велике новчане казне, тако да не могу да останем у убеђењу да не постоји могућност да се дају новци.

С друге стране, уколико зграда има обичног управника, оног кога су изабрали станари те стамбене јединице, шта ћемо ако тај човек не зна да треба да пријави у року од 15 дана, не пријави, па буде кажњен?

Дакле, отићи ће новац ту, натераћемо посредно грађане да бирају професионалне управнике, ту ћемо им узети новац јер ће бити професионални управници.

Мало смо узели новац од плата и пензија и, како бих ја рекао – мало казна, мало управник, мало плате и пензије, свако нешто, не остаде ништа. Од чега ће грађани живети? То ће бити тема другог поглавља. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Да ли још неко жели реч? (Не.)

На члан 27. амандман је поднео народни посланик Душан Павловић.

Реч има народни посланик Душан Павловић.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Даме и господо, поштовани грађани, желим да кажем исту ствар као и мој претходник. Додуше, нисам предложио тако дугачак рок, већ да се са 15 дана продужи на 21 дан. Разлог је прост: ако управници зграда буду волонтери, односно људи који већ живе у тим зградама, они, пошто неће бити плаћени, имају много других

обавеза, других послова. Дакле, замолио бих, ако може, да их не пожуримо да у овако кратком року пријављују стамбену заједницу, као и било какве промене у њој. Можда не мора да буде ово што сам ја предложио, али молио бих да им се продужи рок да би људи имали довољно времена да на миру ураде оно што је неопходно, уместо да ризикују да им се прописују казне за овако тривијалне ствари.

Такође, није ми јасно какве се казне прописују, да ли се прописују ове драконске казне које се налазе у задњем делу закона или неке друге. Молио бих, ако неко може да протумачи из Министарства, има вас доста овде, ако неко може да каже да ли је ово норма која је санкционисана новчано или на неки други начин, или је просто нека оквирна норма која можда и не мора да се поштује? Ако је ово друго, онда могу и да одустанем од овог амандмана. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив изнад члана 28. и члан 28. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Рубрум је „Потврда о примљеној пријави“. Сваки пут када говорим, говорим о разлозима зашто тражим да се брише сваки члан и да овај закон, у оваквом облику, не ступи на снагу. У три става је. Први став: „Потврда о примљеној пријави издаје се, на захтев подносиоца пријаве, приликом непосредног подношења пријаве регистру.“ Дочим други став каже: „Потврда о примљеној електронској пријави доставља се на електронску адресу наведену у пријави.“ Зашто овај који шаље електронски не мора да има захтев, а овај који шаље поштом мора да има захтев? То је питање, како да вам кажем, чак и дискриминације, при чему сте с правом увели равноправно три вида комуникације: папирни, да не понављам, аналогни и електронски.

Трећи став каже: „Потврда о примљеној пријави нарочито садржи број под којим је пријава заведена, датум и време пријема пријаве, врсту пријаве (упис, промена или брисање података и докумената), идентификационе податке о подносиоцу пријаве из члана 23. став 1. тачка 3) овог закона, као и списак приложених докумената.“

Значи, ако онај ко подноси пријаву, када има непосредно подношење пријаве регистру, не поднесе захтев, неће добити потврду која садржи све ово. Немојте, молим вас.

На питање о чему – о ставовима у члану 28. Први став каже: „Потврда о примљеној пријави издаје се, на захтев подносиоца пријаве, приликом непосредног подношења пријаве регистру.“ Други став каже – када електронски подносите, онда се доставља на електронску адресу наведену у пријави.

Знате, ја читам законе. Ако постоји нешто што поштујем, то је ова кућа. Моја најава да ћу користити само део свог права на говор стоји,

али вас молим да онда водите рачуна о томе како одговарате на постављена питања.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Ево, због грађана Србије – поштовани грађани Србије, посланица Демократске странке је на све чланове закона о становању написала „брише се“. У члану 28, који говори о потврди о примљеној пријави, сматра се да у ствари мора да се доставља потврда, а у закону јасно стоји да је то право онога ко подноси да тражи да ли жели или не жели потврду о примљеној пријави. Наше је мишљење да треба да пустимо подносиоцу захтева право да бира да ли жели да добије потврду или не жели да добије потврду. Посланица Демократске странке сматра – не, и ту се нисмо сложили.

Нисмо могли да напишемо образложење зато што нисмо знали шта је у ствари проблем у овом члану пошто пише „брише се“, али, ево, сад смо дошли до тога да чујемо да у ствари постоји проблем око те потврде. Да ли треба или не треба, то нисам схватила, али, свакако, наш став је да то треба да буде право подносиоца пријаве.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 28. амандман су заједно поднели народни посланици Милена Бићанин, Мехо Омеровић и др Муамер Бачевац.

Реч има народни посланик Иван Бауер.

ИВАН БАУЕР: Захваљујем, председавајући. Користићу време посланичке групе.

Ми смо поднели амандман на члан 28. став 1. а у вези са ставом 2. овог члана. Прочитаћу ова два става. Став 1. каже: „Потврда о примљеној пријави издаје се, на захтев подносиоца пријаве, приликом непосредног подношења пријаве регистру.“ Став 2. каже: „Потврда о примљеној електронској пријави доставља се на електронску адресу наведену у пријави.“

Сматрали смо да онај ко је поднео електронску пријаву на изванредан начин јесте привилегован. У смислу начела равноправности, тражили смо да се брише овај део који се налази између зареза, то је: „на захтев подносиоца пријаве“, односно да и они који пријаву подносе непосредно такође могу да истовремено аутоматски добију потврду о примљеној пријави, исто као и они који пријаву подносе електронски.

Морам признати, очекивали смо да ћете да прихватите овај амандман, мада, истини за вољу, ви сте амандман који је нешто другачије написан, али у крајњем исходишту финални текст овог члана постаје идентичан, прихватили. Оно што је најважније јесте да смо, чини ми се, отклонили ову недоумицу везану за став 1. у члану 28. тиме што сте прихватили амандман једне друге посланичке групе. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 28. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланици Душан Павловић и заједно народни посланици Посланичке групе Двери.

Реч има народни посланик Душан Павловић.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Захваљујем. Ја сам такође предложио да се брише овај део који гласи: „на захтев подносиоца пријаве“. Надам се да нећу да будем оптужен због тога што сам поднео такав амандман.

Имам образложење због чега сам то поднео. Мислим да уопште не треба да се препушта на вољу било коме ко подноси овакву пријаву да ли хоће или неће да добије извештај о томе да ли ју је поднео, већ да администрација има обавезу да му поднесе извештај о томе да је пријава уредно предата, да би имао некакав доказ о томе. То треба да буде обавеза јавне администрације, да после не би било нејасноћа о томе да ли је пријава поднета или не. Ако се обрише овај део „на захтев подносиоца пријаве“, јавна администрација, тј. јавни службеник је дужан да изда обавештење о томе да је пријава уредно поднета. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Марија Јањушевић.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Захваљујем. Такође смо тражили да се брише: „на захтев подносиоца пријаве“. Сматрамо да се на овај начин дискриминише подносилац пријаве директно на шалтеру надлежног органа у односу на подносиоца пријаве у електронској форми.

Иначе, бојим се за неуке грађане, који су у великој опасности. Разумејте моју забринутост за грађане. Ако госпођа министарка пише један закон, а Марко Чадеж лиценцира те управнике који ће доћи у зграду где су добронамерне старије госпође, баке, које чак и за смањење пензија сматрају да је позитивно и добро, могу само да замислим шта такве наше грађане чека у будућности. Веома ми је мала утеха, заправо никаква, што ће грађани, када осете ефекте овог закона, казнити предлагача на изборима. Веома је висока цена тога, веома висока. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Када помињете бригу о бакама и декама, управо због тога и постоји овај закон – да уведе ред. Када помињете Марка Чадежа и Привредну комору Србије, па, ваљда је потребно да имамо јасне критеријуме како ће неко уопште да добије лиценцу да би био професионални управник.

Понављам још једном, за баке, деке и све друге, професионални управник није обавеза по закону. У неким другим државама око нас јесте, али професионални управник у предлогу овог закона није обавеза. Оно што јесте обавеза, то је да зграда има управника, који сада може да буде, рекли смо, ставили смо аналогију са председником кућног савета. Само ако станари желе, они могу да ангажују професионалног

управника, који, сложићемо се сви, већ постоје у неким градовима, али није одређено нити да има лиценцу, нити се води рачуна о школи коју има, нити да има обуку, нити да полаже одређени испит, нити да је прошао целу кривичну евиденцију итд.

Значи, уводи се ред управо због тога да баке и деке и сви други у својим зградама не би имали проблеме које стално имају, а ви, ја и сви ми овде знамо какве проблеме имамо у нашим стамбеним зградама.

Реагујем у тренутку када мислим да људи, грађани Србије ово гледају, јер говорите неистине и ствари које просто уливају неку врсту страха људима. Ја то не желим, не могу да дозволим и зато реагујем, зато вам одговарам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Само полако. Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Поштована госпођо министарка, апсолутно је нетачно да ви ово доносите због бака и дека, јер да заиста доносите због људи који су правно неуке странке, који једва састављају крај с крајем због смањења пензија и због врло тешких околности за живот, ви им не бисте наметали обавезе које намећете овим законом. Значи, обавезу да имају књиговодство, да подносе завршни рачун...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Ного, молим вас, о амандману. Прочитаћу амандман: „У члану 28. став 1. бришу се речи 'на захтев подносиоца пријаве'“. То нема никакве везе ни са професионалним управницима, ни са председницима кућних савета, ни са пензијама, ни са бакама, ни са декама.

Реч има народни посланик Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Нећу ни о бакама, ни о декама, ни о професионалним управницима, мене само интересује да ми предлагач каже да ли је урађена нека економска анализа, као и социјалних ефеката овог закона. Значи, као што имамо претходне студије оправданости...

(Председавајући: Молим вас, и ви колегинице, као што сам опоменуо колегу...)

Да не бисмо помињали баке и деке, дајте нам бројке.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Да ли још неко жели реч по овом амандману? (Не.)

На члан 28. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Реч има народни посланик Ненад Константиновић.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Захваљујем се, у сваком случају, што је прихваћен амандман, јер је очигледно било заборављено да се потврда о пријему пријаве, када се подноси аналогним путем, односно непосредно преко шалтера, да онеме ко је пријаву поднео. То је свакако у реду.

Мислим да није коректно да спочитавате посланицима да подносе амандмане да би опструисали. Не знам зашто сте онда усвојили 16 амандмана Посланичке групе Социјалдемократска странка, Народни покрет Србије ако сматрате да ми опструишемо тиме што подносимо амандмане. Свакако мислим да су сви ови амандмани имали за циљ да поправе закон, пробали смо да вас убедимо у то, али, нажалост, ви нисте прихватили наше аргументе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 29. и члан 29. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Реч има народни посланик Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Рубрум је „Имена и одустанак од пријаве“. Вратићу се на овај члан када буде у питању члан 35. и другачија одредба. У три става у овом члану, за који предлажем да се брише, као и овај претходни, где сам исто тражила да се брише и образложила зашто, јер сте прихватили амандман... Добро је што сте прихватили било чији, није важно, да ли ове или оне групе, бар нешто да поправите. Дакле, у три става каже: „Подносилац пријаве може да измени пријаву или да од ње одустане до доношења одлуке регистратора о пријави.“ У другом ставу: „Ако подносилац пријаве одустане од пријаве, регистратор доноси решење којим се поступак обуставља.“ То су та два става.

Дакле, у првом ставу, када он може да одустане пре него што је регистратор донео одлуку, зашто је потребно да пишете да се о томе доноси решење? То је тај нормативни оптимизам. Значи, ви у овај закон, који је неприменљив из других разлога, уносите поступке које нема потребе уносити, зато што не знамо, члан 35. ће то потврдити, ко је службено лице. Имали смо и различит приступ ако подносиш пријаву лично регистратору и ако је подносиш електронски.

Овде каже: „Подносилац пријаве може да измени пријаву...“. Он може да измени пријаву кад год хоће, његова је пријава; може да одустане од ње кад хоће, његова је пријава – Закон о управном поступку. Ви посебна два става стављате непотребно. Због тога тражим да се брише.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Неђо Јовановић.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем, председавајући. Када се говори о овом амандману, овде се морамо позвати на остале процесне законе. Ако се овај закон примењује сходно примени одредаба Закона о управном поступку, који је такође процесни закон, онда морамо имати у

виду и оне законе који су такође процесног карактера као што су Законик о кривичном поступку или Закон о парничном поступку.

Предлагач амандмана сматра да нема потребе да се доноси решење којим се поступак обуставља уколико подносилац пријаве одустане од пријаве. Морам да подсетим да, сходно одредбама Законика о кривичном поступку, уколико тужилац одустане од кривичног гоњења, доноси се решење о обустави кривичног поступка. Због чега бисмо онда овде уопште дали могућност да се другачије поступа када се ради о процесној одлуци, о процесном решењу? И по Закону о парничном поступку, у случају повлачења тужбе или одрицања од тужбеног захтева, такође се доноси адекватно решење којим се поступак окончава у процесном смислу. Дакле, нема разлога да, сходно одредбама тих процесних закона, у овој ситуацији нормирамо другачија процесна решења, јер су она у принципу универзалног карактера. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 30. и члан 30. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Реч има народни посланик Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Ево члана на основу којег сам вас питала да ли смо израчунали колико нам времена треба да примимо пријаву и издамо решења, јер и време је ограничен ресурс, и необновљив ресурс нама, свим живим бићима. Када радите процесне и било какве ствари, рачунате колико вам времена треба. Зато говорим о десет хиљада минута месечно у идеалним случајевима, јер тако се ради, на једног регистратора.

У члану 30. практично се прави ток времена. Каже се у првом ставу шта регистратор ради на пријему пријаве, шта проверава. У ставу два каже се да подаци који су предмет објављивања не подлежу провери испуњености формалних услова, уписују се у регистар. То је опет време које вам треба. И, на крају, у трећем ставу – регистратор одлучује о пријави доношењем решења о регистрацији или закључка о одбацивању пријаве у року од пет дана. Ту имате чак и рок у коме ће он поново комуницирати са странком.

Питала сам вас да ли је за ово довољно петнаест минута по пријави. Колико треба времена? Пола сата?

Једно морамо да научимо: ако хоћемо да применимо закон, морамо да имамо добре одредбе, морамо да имамо управљање временом потребним да се те одредбе примене у пракси и морамо да имамо унапред процене о томе ко ће то да ради, са чим, колико то кошта и ко ће то да плати. Ја не сумњам да ви ... Сви ми то имамо као идеју, али то се овде не види. Због тога питам. Десет хиљада минута месечно, пуних 168 радних сати, само то да ради један, не може више од шестсто. Ако екстраполирате, пошто има и других послова, пошто је 15 минута са моје стране напамет речено, онда добијете мањи број. Онда ћете да видите како завршавамо 2017. годину, са колико скупштина станара.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 30. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Двери.

Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Овај амандман није прихваћен и оно што је најзанимљивије јесте образложење. Е, пазите сад, цитирам образложење: „Амандман се не прихвата“, па на крају каже – зато што се не доноси посебна одлука о формирању стамбене заједнице, већ се стамбена заједница формира *ex lege*, значи, самим овим законом.

Ми овде упорно понављамо и тврдимо – овај закон је лош, овај закон уводи бројне обавезе, и материјалне али и процедуралне, за грађане Србије. Министарка на то или ћути или игнорише зато што нема аргументацију, или понавља да то није тачно.

Погледајте сада, ви сами кажете да се по сили закона формира стамбена заједница, а претходно у закону кажете да ће се на стамбену заједницу применити правила о удружењима. Понављам да се удружења оснивају слободном вољом. Онда Закон о рачуноводству и ревизији, став 2, јасно показује да уводите додатну обавезу вођења књига и подношења завршног рачуна. Ево, само на једном малом примеру, показатеља да се уведе додатне обавезе. Значи, стамбена заједница ће сама по себи бити додатна обавеза; само компликује живот грађанима Србије и даје додатне намете.

Ми смо овде покушали да добијемо одговор на једноставно питање колико очекујете да ће се формирати стамбених заједница. Не знате да нам кажете. Ја мислим да не желите да нам кажете. Јер, колико има непокретности у Србији, рачунајте да у великој већини њих минимум два лица имају власнички удео, па то вам је број стамбених заједница које ће бити формиране, па пута такса за регистрацију, па пута колико професионалних управника, па пута запрећене казне...

Професионални управници, можете да одмахујете руком, заиста ће бити зато што нико нормалан неће хтети да се прихвати управљања зградом по овом закону. Опет вам кажем, ово су све правно неуке странке. Да нисам народни посланик, не бих се бавио овим законом, не бих га читао и баш би ме било брига. Значи, морате да схватите коме се обраћате. Грађани ово сигурно неће добро проанализирати.

ПРЕДСЕДНИК: Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈОВИЋ: Толико пута сам вас слушала, толико сте нетачних ствари рекли. Нисам правник, али постоје људи око мене који то јесу и то раде; с друге стране, ви јесте правник па је просто невероватно како неке ствари тумачите, да ли то радите с намером или не знате. Можда зато што немате искуства па је потребно неко искуство да то научите.

Значи, пословне зграде се једино региструју као удружења. Неколико пута сте изrekli нешто што апсолутно није тачно.

Друго, у члану 16. вам лепо стоји: „Стамбена заједница...“ Морате да читате, али када читате, прочитајте од почетка до краја, немојте да читате један део, јер заиста почињем да мислим да имате намеру да овде пред грађанима Србије кажете нешто што није тачно. Разумем да не знате, то схватам, потребно је време да се стекне одређено искуство, које ви за сада у том смислу немате. „Стамбена заједница има статус правног лица, који стиче тренутком када најмање два лица постану власници два посебна дела“. Понављам још једном, пословне зграде се региструју као удружења, а не стамбене.

(Срђан Ного: Право на реплику.)

ПРЕДСЕДНИК: Не.

(Срђан Ного: Директно ми се обратила министарка.)

И ви сте њој, и тако више пута.

Баш је духовит, мени баш ништа није смешно.

Више пута сте разменили, докле да слушамо то?

На члан 30. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштована председнице парламента, даме и господо народни посланици, наша посланичка група сматра да није довољно пет радних дана да локална самоуправа одради пријаве. То ће бити стотине хиљада пријава које ће у првом тренутку доћи код разних органа локалне самоуправе. Зато смо предложили рок од 15 дана. Ако се пријава у року од пет дана не размотри, а можемо очекивати да локалне самоуправе неће бити у стању да у року од пет дана размотре све те пријаве, сматра се да је пријава усвојена и биће неопходно, по закону, да се због ћутања администрације донесе решење којим је пријава усвојена. После тога ће морати да врше измену, што имају право у складу са законом, ако је на основу неког погрешног податка та регистрациона пријава усвојена. Доводимо до новог поступка.

Мислим да је разумно да им продужимо рок да би им било лакше да све те пријаве обраде, дакле, да не буде рок пет радних дана, него 15 дана. Мислим да у том року објективно могу да стигну да промене.

Слажем се да треба да терамо администрацију да ради брже, подносио сам амандмане у том правцу да убрзамо рад локалних самоуправа, али немојте да им наметнемо нешто што не могу да испуне.

ПРЕДСЕДНИК: Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Слажем се с колегом. Рок од пет радних дана би можда био довољан да је урађена анализа колико се стамбених заједница очекује да ће бити. Пошто то није урађено, заиста мислим да је то недовољно, и да је и 15 дана минимални рок за локалну самоуправу да одговори по пријавама. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На назив изнад члана 31. и члан 31. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 31. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

Реч има Александра Јерков.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Овде се ради о жалби на одлуку о регистрацији. Прво, сматрамо да се овде ради о управном поступку и због тога нам је нејасно због чега је другостепени орган општинско или градско веће, које је именовало истог тог регистратора на чију се одлуку жалимо. Предлажемо да то буде министарство. Нејасно је због чега не желите да прихватите тај амандман. Сматрамо да је ово заиста, како сте направили – кадија те тужи, кадија ти суди. Мислимо да би било корисније да грађанима дамо могућност да се жале другом органу, а не органу који је именовао онога који је донео одлуку на коју се грађани жале.

С друге стране, опет имамо тај стални проблем да се од грађана који се волонтерски баве неким послом, који су председници скупштина станара у овом моменту, будући управници зграда, који ће волонтерски бити управници зграда, очекује да обављају изузетно компликоване радње, да подлежу разним санкцијама.

Сматрамо да ће епилог овога што сада радите бити то да ћете натерати све зграде да имају професионалне управнике, јер нико од волонтера који тренутно воде скупштине станара неће хтети да се прихвати или ће бити ретки они који ће хтети да се прихвате да бесплатно раде посао за који ће неко други бити плаћен. Заправо, епилог ће бити да ће зграде имати професионалне управнике, чак и оне зграде које имају скупштине станара које данас функционишу. Знамо ко ће бити професионални управници, о томе смо говорили. Верујемо да ће епилог овога бити да ће у свакој згради бити некакав члан Српске напредне странке који ће, како касније у закону видимо, имати овлашћења која му ни Устав ни важећи закони не дозвољавају.

ПРЕДСЕДНИК: На назив изнад члана 32. и члан 32. амандман је поднела посланица Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 32. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има Александра Јерков. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Исто предлажемо да се промени орган коме се може уложити жалба на одлуку регистратора. Сматрамо да је неправедно, да није исправно да о жалби одлучује исти орган који је именовао особу на чију се одлуку улаже жалба. Могли сте поједноставити, па рећи да се истој тој особи улаже жалба, па би онда било сасвим јасно

шта намеравате. Овако, ви практично намеравате да се те одлуке не могу исправити, да се жалбе неће уважити, јер би тиме локалне самоуправе признале грешку коју су направиле.

Мислим да не би било страшно да прихватите овај амандман – није од оних амандмана „брише се“ који вам толико сметају – али очигледно вама не одговара да водимо дијалог ни када имамо амандмане „брише се“, а ни када амандманима нешто конкретно предлажемо. Једанпут вам је изговор за то што не разговарамо то што су амандмани „брише се“, а други пут не знам шта вам је изговор, тек не разговарамо, тако да се просто стиче утисак да о овом закону не желите ни да разговарате.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: И у претходном и у овом члану то што ви тражите супротно је Закону о локалној самоуправи. То је разлог зашто Министарство не може да решава те ствари које сте ви тражили, што врло јасно пише у образложењу, али, ево, поновићу.

Занимљива ми је идеја да ви врло добро знате ко ће бити професионални управници, а још увек нису регистровани, нити је урађена обука, нити се било ко пријавио, нити постоји било какав конкурс, тако да, стварно, свака част на вашој видовитости. Ја нисам тако видовита, знам да постоје правила и да ћемо та правила поштовати, знам да ће имена, презимена и услови да неко буде професионални управник бити потпуно јавни; биће јавни критеријуми и лиценце које ће добијати, које ћемо и ви и ја и било ко други моћи да проверимо и погледамо. Али добро, ако ви то знате, стварно, дивим вам се.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Неђо Јовановић. Изволите.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем, председнице. Амандман би имао смисао када не би био у супротности са одредбама Закона о локалној самоуправи. Наиме, у члану 46. у ставу 5. Закона о локалној самоуправи недвосмислено јасно стоји шта је надлежност општинског, односно градског већа, а та надлежност подразумева да у управном поступку у другом степену решава по жалбама грађана, органа, институција и тела које је под надлежношћу општинског или градског већа.

Шта то значи? То значи да ни у ком случају овде не може у другом степену одлучивати Министарство, јер би дошло до директне повреде одредаба Закона о локалној самоуправи. Онда бисмо морали да мењамо члан 46. Закона о локалној самоуправи, да на другачији начин регулишемо надлежност општинског, односно градског већа, па тек онда да устројимо могућност да то буде Министарство или неко други. Треба прочитати Закон о локалној самоуправи и биће јасно.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. На члан 32. амандман је поднела Бранка Стаменковић.

Да ли неко жели реч? (Да.) Реч има Бранка Стаменковић. Изволите.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Хвала. Члан 32. Предложеним изменама овог члана опет се избегава увођење нових финансијских намета који би пали на терет чланова стамбених заједница. Тачније, опет се враћамо на оне две врсте административних такси које се намећу стамбеним заједницама, а за које ја доследно, из амандмана у амандман, инсистирам да се бришу.

Ово је још једна прилика да министарки поставим питање, које сам поставила ваљда шест пута до сада, а још увек нисам добила одговор, а то је – који су то оправдани трошкови вођења регистра и вођења јединствене евиденције који захтевају да стамбене заједнице плаћају ове две врсте таксе и о којим стамбеним заједницама уопште причамо?

Претпостављам да се приликом осмишљавања закона ипак процењивало, не може се знати тачан број, али, отприлике, о ком броју стамбених заједница причамо? И, имамо ли представу коју количину новца ће преко ових административних такси генерисати стамбене заједнице за локалну самоуправу и за Републички геодетски завод? Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има министар. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Ово ми је јако занимљиво пошто све време говорите о таксама које ће да плаћају подносиоци локалној самоуправи и Републичком геодетском заводу и врло сте против тога јер то сматрате додатним наметом итд. А сада у члану 32, где ми кажемо да када поднесу усаглашену пријаву неће плаћати поново административну таксу и накнаду, кажете да се то брише. Не знам да ли сте за то или нисте за то.

Што се тиче пројекција, броја итд., да, у праву сте, врло смо добро изанализирали, имамо те податке.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Соња Павловић. Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Ми само хоћемо да чујемо те податке. Зашто кријете од нас? Ваљда сарађујемо за грађане Србије заједнички?

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Реч има Бранка Стаменковић. Изволите.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Знате, али нећете да нам кажете. Зашто нећете да нам кажете? Не волите ме? Не заслужујем да знам? Као народни посланик нисам достојна тога да сазнам такав један податак? Морам да напишем захтев по Закону о слободном приступу информацијама од јавног значаја, па да то затражим, пошто није транспарентно објављено на презентацији и интернет презентацији? Да ли сам вас увредила нечим? Зашто? Збуњена сам.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има министар. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Све време вас слушам и све време се питам како је могуће да једна посланичка група која толико води рачуна о свему, о свим подацима, све зна, свима нам је објаснила да ми све што радимо, радимо против интереса грађана итд. једну најобичнију ствар није урадила – није прочитала образложење закона. У образложењу овог закона

стоји сваки податак за који сте ме питали. Све време чекам да ли ће неко од ваших колега да се сети и да каже – чекај, стани, имаш у образложењу закона. Али зашто бисте ви то читали када се ви бавите неким другим анализама.

У сваком случају, у образложењу закона који је толико важан за све грађане, о којем причате све време да је веома важан за све грађане... Ево, драги грађани, нису се удостојили ни да прочитају тих десет страна где тачно пишу сви подаци и пројекције колико је објекта итд.

Можда у следећем јављању да вам кажем и страну, или ћете ипак да пронађете сами? Не, пронађите.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Бранка Стаменковић. Изволите.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Хвала најлепше на упутству. Ево, у име грађана Србије, молим вас да ви прочитате тај податак – не мени, него грађанима Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Има на сајту Скупштине Предлог закона, па ће прочитати грађани.

(Бранка Стаменковић: Зашто се мешате?)

Зашто се мешам? Да изађем? Предлажете да изађем?

(Бранка Стаменковић: Да.)

Па нема потпредседника овде. Једино ако ће Чомићка да дође да ме замени, а ја да изађем, пошто сте ме истерали. Шта да радим?

Што бисте ви рекли, је л' ви мене не волите?

Реч има Соња Павловић. Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Ништа нисмо нашли у образложењу што би нам рекло који је број јединица, када смо читали закон. То су статистички подаци из 2002. године.

Замолила бих министарку да саслуша и покуша да нам објасни.

Госпођо Михајловић, то су статистички подаци из 2002. године о броју стамбених јединица, који су се у међувремену битно променили. Значи, за последњих четрнаест година број стамбених јединица се битно променио у односу на 2002. годину, од када су статистички подаци који су у образложењу овог закона, тако да нам нисте дали одговор. Ако можете, појасните.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На назив изнад члана 33. и члан 33. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

На назив изнад члана 34. и члан 34. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

На назив изнад члана 35. и члан 35. амандман је поднела народна посланица Гордана Чомић.

Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Рубрум члана 35. је „Повраћај у пређашње стање“. У једном ставу каже: „У поступку регистрације није дозвољен повраћај у пређашње стање“. Као и за све остале чланове, предложила сам да се брише јер сматрам да овај закон овакав какав је предложен, чак и са амандманима (добро је што сте прихватили амандмане), не треба да ступи на снагу.

Дакле, у које пређашње стање у поступку регистрације? Да ли у сваком од случајева предвиђених претходним члановима, које сам цитирала, када је у поступку регистрације подносилац управник у име скупштине станара, законом овлашћено лице или по службеној дужности? Овај члан закона имаће утицај, последице на људе који су странке у поступку: с једне стране регистратор, с друге стране ко год од ово троје био, при чему не знам ко ће по службеној дужности да подноси пријаву или ко је законом овлашћено лице. Онда они њему дају решење, закључак, шта год хоћете, и пише на основу члана 35 – није дозвољен повраћај у пређашње стање.

Зашто бришем? Зато што мислим да ће то да направи проблем. Зашто образлажем зашто бришем? Зато што вама дајем шансу да објасните шта ово значи било којој локалној самоуправи, са било ким кога сте дефинисали у претходним члановима да може да уђе у поступак регистрације. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Министар, изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Признаћете да када се нешто убаци у регистар и објавите то (управо то пише и у образложењу), повредићете права трећих лица ако хоћете да се вратите на нешто што није било.

На крају крајева, све електронске базе имају то правило, и у АПР-у или било где. Тако да или можда нисте, што не личи на вас, разумели шта пише тачно у члану 35, или можда ово образложење које смо дали није право. Али не можете повратити податак, него идете на неку измену итд., како је то већ регулисано законом.

Помислила сам да нисте разумели онда када сте говорили о неком од претходних чланова, када сте рекли да ћете се везати за 31. То није исто. Не можете да повратите податке, него можете да идете на нову измену, јер би то заиста било угрожавање неке треће стране која је прочитала, видела податак и мисли да је тај податак ...

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. На члан 35. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Двери.

Реч има Марија Јањушевић.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Ми смо на овај члан дали свој предлог који гласи: „У поступку регистрације повраћај у пређашње стање дозвољен је у складу са одредбама закона којим се уређује општи управни поступак.“ Дакле, нисмо ми измислили општи управни поступак.

У образложењу зашто се не прихвата стоји да је „Предлогом закона предвиђен посебан поступак регистрације стамбених заједница на који начин је могуће искључити поједине одредбе општег управног поступка из разлога целисходности и ефикасности вођења поступка“.

Поставља се питање за кога је и у чију корист овај поступак ефикасан. Сматрамо да формулацијом која је предложена у овом предлогу закона заправо обесправљујемо неуке странке, о којима сам мало пре причала. Ја себе сматрам информисаном особом, али сам често била у ситуацији да платим неку казну, глобу зато што нисам добро познавала закон. Навели сте да мој колега правник не познаје добро. Шта ће тек бити са неким странкама, које ће страдати од оне јасне реченице да вас непознавање закона не амнестира од примене истог? Поново су грађани угрожени.

Морам да признам да нисам била толико забринута на самом почетку ове расправе, али што дуже слушах образложења наше министарке, моја забринутост расте. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Неђо Јовановић.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем, председнице. Пре свега, институт повраћаја у пређашње стање јесте процесноправни институт. Овде бих једино, уважена министарко, замолио да размислите, имајући у виду да процесне последице враћања у пређашње стање подразумевају да онај који је учинио неблаговремену радњу, а постоје објективни разлози који су га онемогућили да то благовремено учини, стиче право да у одређеном року који је законом прописан ту исту радњу понови како би своје право у поступку могао да оснажи.

У конкретном случају треба имати у виду члан 27. Члан 27. каже да је подносилац пријаве дужан да у одговарајућем року поднесе пријаву. Ако је не поднесе, он је фактички дошао у преклузију, јер не може је сада поново поднети ако нема могућности да се изврши повраћај у пређашње стање.

Ако никако другачије, молим вас да пре него што дођемо у ситуацију да гласамо за овај закон, вратимо барем Одбору, да Одбор амандманом интервенише у односу на овај члан. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. На члан 35. амандман је поднела посланица Александра Чабраја.

АЛЕКСАНДРА ЧАБРАЈА: Дакле, члан 35, о којем дискутујемо већ извесно време са приличним степеном сагласности, рекла бих, чак за мене помало неочекиваним, каже овако: „У поступку регистрације није дозвољен повраћај у пређашње стање.“

Морам да вас питам – зашто? Наиме, вероватно знате да би требало да постоји правна конзистентност између закона који постоје, закона који се већ примењују, закона који се доносе. И у свим другим законима који ће се примењивати у судским поступцима, везано за овај

закон, постоји правни институт повраћај у пређашње стање, као што су, рецимо, Закон о парничном поступку, Закон о општем управном поступку (који су већ неке колеге спомињале). Не могу да разумем, а ни образложење ми није најјасније, због чега овде не постоји повраћај у пређашње стање.

Причамо овде о томе да ли ће грађани разумети шта треба да раде, да ли неће разумети итд., па су и неки од нас прозвани да нису довољно добро разумели чланове закона, образложења итд. Ако ми то нисмо довољно добро разумели, сложићете се да неће баш сваки грађанин разумети баш најбоље о чему је овде реч.

Молила бих вас да ово размотрите и, на крају крајева, да нам објасните због чега овде није дозвољен повраћај у пређашње стање. Ево, дискутујемо о томе и мислим да се сви слажемо у томе да би требало да постоји. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Министар, изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Да поновим, како пише и у образложењу – пре свега због заштите трећих лица.

Када сте већ споменули правну конзистентност, имате Закон о поступку регистрације у АПР, члан 21, који такође врло јасно и искључиво говори: „У поступку регистрације није дозвољен повраћај у пређашње стање“. То су, иначе, специфични регистри и воде се управо на основу оваквог једног члана.

Да ли ће грађани да разумеју? И те како, пошто ћемо правити упутства и правила, као што смо радили и за све претходне законе управо да бисмо помогли грађанима.

Ако ви нисте... Кажете: „Ако ми нисмо разумели, како ће грађани?“ Могу само да разумем да мислите да сте нешто изнад грађана, па ћете ви сада, као, то разумети, али ипак нисте, а грађани тек неће.

Не, грађанима управо треба ред. Ми смо овај закон направили баш због тога што је долазило јако пуно примедба, јако пуно коментара да је потребно уредити област становања и одржавања зграда и да постоје озбиљни проблеми у три закона која постоје, управо од грађана, не од вас, него од неких других грађана за које говорите како су неуки итд. Одмах да вам кажем, исти ти грађани су применили Закон о планирању и изградњи и ми смо у првих десет у свету због тога.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Александра Чабраја.

АЛЕКСАНДРА ЧАБРАЈА: Госпођо Михајловић, мислим да сте ви намерно сада погрешно протумачили моје речи. Наравно да нисам хтела да кажем да су грађани неуки, хтела сам само да кажем да ви тврдите... А ми знамо најбоље да смо се трудили да у овим условима, боље да кажем неусловима, прочитамо, протумачимо закон, напишемо амандмане итд. Знате, помало се осећам као неки ђак, рецимо, који би добио за домаћи задатак да за један или два дана прочита и „Рат и мир“, и „Фауста“ и „Дон Кихота“ и уради анализу свих ликова у тим делима и кад

покуша да уради тај домаћи задатак, онда му професор каже – није ти то добро.

Дакле, наравно да није реч о томе да грађани слабије разумеју од нас. Мислим да сте схватили да је реч о томе да смо се ми посебно потрудили да ово разумемо, а да се ипак показало да многи од нас овде не да нису разумели него, просто, имамо примедбе на које ви нећете да одговорите. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Неђо Јовановић.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем, председнице. Наравно да стоји подршка за заштиту трећих лица када је у питању примена процесноправног института повраћај у пређашње стање, али се поставља питање како да се заштити подносилац пријаве. У члану 27. стоји да је „подносилац пријаве дужан да регистру поднесе пријаву у року од 15 дана од дана настанка промене, односно података који су предмет регистрације“.

Хајде да узмемо пример који не би требало да буде тривијалан, али може да се деси у фактичкој некој ситуацији: ја сам управитељ или управник, наступи промена. У моменту када наступа промена, ја сам здравствено онемогућен, на било који начин, да предузимам било коју радњу, па и радњу која се подразумева везано за члан 27. На крају крајева, по Закону о парничном поступку, када пропустим жалбу, ја поднесем, уз предлог за враћање у пређашње стање, медицинску документацију која ми оправдава да нисам могао ту радњу да предузнем. Зашто то не би могао управитељ овде? Нема разлога да полемишемо око тога, то је заиста нешто што је императивно у процесноправном смислу.

Подносилац пријаве је онда оштећен, јер ће да плати казну, која неће да буде мала, биће велика, а неће моћи да се користи процесноправним институтом враћања у пређашње стање зато што је прекорачио рок од 15 дана, без своје воље или због објективних околности које су га онемогућиле да ту пријаву поднесе у року који је прописан.

ПРЕДСЕДНИК: На назив изнад члана 36. и члан 36. амандман је поднела Гордана Чомић.

Да ли желите реч? (Не.)

На члан 36. амандман су заједно поднели посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић и Ненад Константиновић.

Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштована председнице парламента, даме и господо народни посланици, овим амандманом тражио сам да се бришу речи „коначног одобравања“. Не постоји никакво коначно одобравање пријаве. Не постоји. Објашњено је у закону како се пријава подноси, зна се ко поступа по пријави и нема коначног одобравања. Молим вас да избаците тај термин из овог члана. Ништа се неће променити ако избаците тај термин из члана, који и иначе не постоји.

Разумемо сви да у централни информациони систем морају да се убаце сви подаци; ако се не убаце сви подаци, пријава неће проћи. То није спорно. И није спорно да централни информациони систем то ради. Али, то сам разумео после много читања и тумачења овог члана. Коначно одобравање не постоји. Када овако напишете члан, то имплицира да после регистратора неко други још треба коначно да одобри. Нема тог неког другог који било шта коначно одобрава. Молим вас, исправите ово, нема разлога да не прихватите овај амандман.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На назив изнад члана 37. и члан 37. амандман је поднела посланица Гордана Чомић.

Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Рубрум је „Исправка грешке“. У два става члан покушава да дефинише ситуацију шта ако је током регистрације начињена каква грешка. Ја мислим да је цео закон грешка и зато тражим да се бришу све одредбе.

Дакле, први став каже: „Ако је приликом регистрације начињена грешка у писању, рачунању или друга очигледна грешка, регистратор ће у року од пет дана од дана сазнања за грешку или од дана подношења захтева за исправку извршити исправку грешке у регистру и о томе донети закључак“. Како је он сазнао за грешку без захтева? Тако му је досадно па гледа поново документацију? Како је сазнао за грешку? Значи, или му је поднет захтев, или шта? Да ли постоји нека институција која ради контролу, поређење података или само ради контролу документације? Како је он дошао до сазнања да је нека грешка начињена?

У другом ставу се каже: „Ако регистратор, одлучујући о захтеву за исправку грешке, утврди да грешка није начињена, доноси решење којим се захтев одбија као неоснован“.

Значи, имате у два става читав поступак који мења садржај документације, а да смо оставили потпуно нејасно како се то дешава. Ако је подносилац пријаве дао захтев да се грешка исправи, мора да постоји поступак за то. У крајњој линији, мора да постоји неко одговоран за то. Ако није, како долази до сазнања да је сачињена грешка?

Не можемо остављати у оваквим стварима, где је странка у поступку представник стамбене заједнице односно скупштине станара, а с друге стране локална самоуправа, одредбе да он сазна да је дошло до грешке. Као што аргументација коју смо малопре разменили, поређење са АПР-ом, не стоји.

ПРЕДСЕДНИК: Време, захваљујем.

На члан 37. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

На назив изнад члана 38. и члан 38. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

На назив изнад члана 39. и члан 39. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Члан 39. има рубрум „Сходна примена закона“. Значи, ставите да нема повратка у пређашње стање, позивајући се на АПР у претходном члану, укинете могућност благовременог, неблаговременог, ставите рокове, не остављате могућност за жалбу, него иде прекршајна казна. И онда долази члан 39. који каже: „На питања која се односе на поступак регистрације и евидентирања, а која овим законом нису посебно уређена, примењује се закон којим се уређује општи управни поступак“. А на она која су посебно уређена се не примењује? Која су то питања која овим законом нису уређена а да се примени Закон о општем управном поступку? То је тај нормативни оптимизам.

То је разлог зашто тражим да се свака понаособ одредба брише, зашто тражим да другачије приступимо писању овог закона и зашто сматрам да наш дијалог, како год били размењени аргументи, треба да помогне онима који треба да примене овај закон.

Ко ће одлучивати о томе који поступак није уређен овим законом? Кажете – уредили смо и подношење пријаве, и нема повратка у пређашње стање, и рокове и све друго, а онда се одједанпут појављује да се примењује закон којим се уређује општи управни поступак.

Моја намера је само да оставимо ван сваке сумње како ће корисници, који врло брзо треба да почну са пријавама за регистрацију стамбених заједница, и они у локалној самоуправи, који врло брзо треба да почну да раде, сад да знају; једне чека обука, друге нема ко да обучи сем мене и вас, и медија наравно, до детаља. Зато је важно рачунати колико вам минута треба за посао.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Реч има министарка. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Прво, ово је потпуно уобичајена реченица, и члан, али добро. Све оно што није дефинисано овим законом, тј. одређено овим законом, а ви сте питали шта – па, може да буде доказивање, уручивање одређених позива итд. – иде се на ЗУП.

Кажете, између осталог, да сте потпуно за брисање, имате све чланове где пише „брише се“, а ваша посланичка група, богами, даје амандмане. Према томе, ваша посланичка група сматра да ови чланови не треба сви да се бришу, изузев овог једног где су рекли, а то је члан 37, тако да ту, такође ми је занимљиво, постоји разлика.

Значи, још једном да поновим, за све оно што није одређено овим законом, као и у неким другим законима, иде се на ЗУП.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 40. и члан 40. амандман је поднела Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. С добрим разлогом сам подносила амандмане да се бришу. Читање стенограма са овог заседања показује колико добрих разлога сам имала да тражим брисање сваког појединог члана.

Рубрум изнад члана 40. је „Органи стамбене заједнице и њихово формирање“. У укупно шест ставова ви овде објашњавате шта су обавезни органи стамбене заједнице, шта може скупштина стамбене заједнице и шта мора да ради у року од 60 дана, шта ради управник, или пак лице овлашћено одлуком стамбене заједнице да је дужно да поднесе.

Сада, имате овде у том ставу 4: „Управник или лице овлашћено одлуком стамбене заједнице“, а у члановима за које сам вас питала, оне између 23. и 27, укључујући и 35, имате: „законом овлашћено лице“. Питала сам вас ко је то. Да ли је то овај човек из овог става, или није? Дакле, ако имате да је лице овлашћено одлуком стамбене заједнице, онда то може бити неко ко је члан стамбене заједнице, може бити адвокат, може бити – ко? Чак недоследно и у језику. И, дајете рокове.

У последњем ставу кажете: „У случају поверавања управљања професионалном управнику на основу одлуке скупштине стамбене заједнице или правила власника, скупштина може изабрати једно или више лица која ће посредовати у пословима између стамбене заједнице и професионалног управника.“ Како ће посредовати? У чему ће посредовати? Шта ће та лица да раде између стамбене заједнице и професионалног управника? Стављате тај последњи став у члан о органима стамбене заједнице и њиховом формирању. Да ли су та лица органи стамбене заједнице или нису? За све врсте амандмана ...

(Председник: Хвала.)

Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК Хоћете да завршите? Не.

На члан 40. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Демократска странка.

Реч има народни посланик Александра Јерков.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Не само да овде имамо ова силна задужења за евентуалног управника зграде – за кога смо уверени да ће порастати у професионалног управника јер тврдимо да нико волонтерски неће хтети да преузме оволико обавеза, нико неће желети да одговара за оволико ствари, а да су истовремено некакви чланови СНС плаћени за тај исти посао – него уводимо и органе стамбене заједнице, а то су одбори, комисије и друга тела, и одлуком скупштине одређују се њихов састав, задаци и начин рада.

Значи, ви толико посла дајете људима који ће бити управници зграде да је немогуће за било кога ко има посао, обавезе, живот и све друго што људи имају да води рачуна о томе.

Ви се чудите како смо ми видовити зато што знамо ко ће бити професионални управници. Знате, госпођо Михајловић, цела Србија то зна, зато што се зна како пролазе конкурси које ви расписујете, зна се да се само чланови СНС-а запошљавају у јавним предузећима, за које не вреди забрана запошљавања у јавном сектору; зна се на који начин све то регулишете, ко се запослио у општинама, ко се запослио у јавним предузећима. Тако да ћете само наставити праксу па ће и професионални управници зграда бити чланови Српске напредне странке, као што су и сва радна места која су до сада отворена искључиво они попунили.

Резултат овога што сада радите правећи одборе, комисије и друга тела биће то да ће сви грађани морати да плаћају професионалне управнике зграда, а ти професионални управници зграда ће бити чланови Српске напредне странке, као и сви људи који су се запослили откако ви водите Србију. Немојте да грађани Србије финансирају ваше страначке активисте.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Неће, неће.

Реч има министар Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: И до сада је по закону постојала могућност да се формирају разне комисије, сада смо ми написали – одбори. Нигде не пише да је то обавеза, него да је могућност. Дакле, може, а не мора.

Даље вас питам, молим вас, објасните ми који ће то професионални управници из Српске напредне странке да буду професионални управници. Како то знате? Откријте ми тајну, пошто ја не знам како, шта се ту ради, у шта треба да гледам да бих знала који ће то професионални управник да буде.

Само још једна мала напомена, подсетник: за време Демократске странке, Закон о јавним предузећима, који је тачно одредио како се бирају директори и надзорни одбор, није постојао, направила га је Влада у којој је СНС. Дакле, само да направимо ту разлику.

Молим вас, просветлите ме, кажите ми који ће то политички, не знам, чланови СНС бити у зградама и професионални управници, ја стварно не знам, да следећи пут могу то да проценим пре вас, да будем боља од вас ако може.

ПРЕДСЕДНИК: Ево изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Не можете бити бољи, госпођо Михајловић, али могу вам помоћи да разумете на који начин се запошљавају чланови Српске напредне странке. Не треба ја то да вам објашњавам, можете питати било ког грађанина Србије. Ево, када изађете на улицу, зауставите било ког пролазника и питајте га да ли зна из свог окружења, комшилука, породице, међу пријатељима било кога да се у претходне четири године запослио, а да се није запослио у неком јавном предузећу и да није члан Српске напредне странке.

Е, зато сте донели закон о забрани запошљавања у јавном сектору, који се односи на све, али се не односи на јавна предузећа него на лекаре, учитеље итд. На јавна предузећа се не односи, ни на она републичка, ни на она на локалном нивоу.

Сами сте критиковали, госпођо Михајловић, разна предузећа – додуше, она која воде ваши коалициони партнери а не она која воде ваше страначке колеге – да запошљавају људе по партијској основи итд. То је било док сте били министарка, а не док сте били у опозицији. Мада, ви сте већину времена и били у власти, заправо, и када су неки други били на власти. Тако да не треба ја да вам објашњавам да се у Србији запошљавају чланови Српске напредне странке. То знају сви грађани Републике Србије, свако зна барем некога из Српске напредне странке ко је преко странке дошао до посла. Можете ви причати до сутра да није тако, али грађани врло добро знају како је.

Немојте ми причати – пре 2012. године... Ми смо за то платили политичку цену. Али, не можете убеђивати грађане да се то више не дешава, јер сви грађани знају да се чланови Српске напредне странке запошљавају на све могуће начине. Професионални управници ће бити један од начина да се то уради.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вам. Реч има Крсто Јањушевић. Изволите.

КРСТО ЈАЊУШЕВИЋ: Поштована председавајућа, поштована потпредседнице Владе, поштована министарко, даме и господо народни посланици, везано за инсистирање на овој причи о професионалним управницима, да ће они бити из Српске напредне странке, без иједног аргумента, без иједне чињенице како је то могуће, остаје нам само да поверујемо да они који то говоре и на томе инсистирају полазе од себе.

Што се тиче запошљавања, никада нећу заборавити један штанд 2012. године, уочи оних избора, када смо смењивали ту њихову власт, када ми је пришао један човек и казао – Крсто, ови обећаше куле и градове, а код мене у кући од пет чланова породице једино ради струјомер. Тако су они запошљавали.

Када већ каже како је питала нешто случајне пролазнике, имам једно искуство везано за ову тему професионалних управника. Сматрам да су они професионални власници зграда. Како? Па, ја сам једном на Врачару тражио неку адресу; нисам из Београда па ми је требала помоћ случајног пролазник, и тај ми случајни пролазник каже овако – идете право, дођете до оног парка, скренете лево, па прођете зграду Драгана Шутановца, још мало право и то је та адреса. И стварно је био у праву. Не, био је веома коректан случајни пролазник, добро ми је објаснио. Тако да, ето, велика је разлика између професионалних власника зграда и професионалних управника. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вам.

Реч има посланик Радуловић. Изволите.

САША РАДУЛОВИЋ: Пошто се овде говори о обавезним органима стамбене заједнице, да поново питам министарку колико тих стамбених заједница очекујемо, пошто сте малопре обманули грађане тиме што сте им рекли да у образложењу пише. Не пише у образложењу, пише само број станова.

Него, кажите, министарка, колико стамбених заједница очекујете, пошто ћемо на основу тога моћи да проценимо колике трошкове намеравате да навалите на грађане Србије и да добијемо још мало партијског запошљавања, да знамо о ком броју се ради, па, можда ће нам и запосленост скочити на тај начин. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има министар.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Па, треба да питате вашу колегиницу којој сам то објаснила, а пошто она сада није ту, шта да вам радим. Прочитајте и ви образложење закона.

А то – да навалимо трошкове, ја не знам да смо ми навалили трошкове, али можда су они који помешају стечајног управника са професионалним управником заиста навалили трошкове на све нас.

Према томе, прочитајте образложење за број станова 2011, а не 2002. године како каже ваша колегиница.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Саша Радуловић. Изволите.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала, министарка, али неће моћи тако вицкасто. Пошто у вашем образложењу имате само број станова, министарка, а говоримо о стамбеним заједницама, уместо да обмањујете грађане Србије, кажите нам колико стамбених заједница, сигурно сте радили процену, и немојте да говорите нешто што није истина.

Понављам, у образложењу вам пише број станова, не стамбених заједница. Колико стамбених заједница очекујете, да бисмо могли да проценимо колико запошљавања управника очекујете по овом вашем закону? Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић. Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, поштовани гледаоци, ови неартикулисани крици припадају „Пинк Пантеру“, који ми је окренуо леђа. Да објасним, „Пинк Пантер“ је група која је склона пљачки.

Овај амандман треба одбити. Зашто неког толико интересује ко ће управљати стамбеним заједницама када сам није нигде учествовао? Човек који је приходовао 49 милиона у својој имовинској карти написао је да нема ништа, значи, нема никаквог стана. Не знам о чему он води бригу и колико се то њега тиче када човек у животу, упркос приходима из Канаде,

Америке, Немачке, упркос енормним приходима које је стекао овде када је постао амерички порески бегунац, готово нема ништа.

Колико је Ал Капоне одговарао за 200.000 долара, а неко за милион долара није одговарао, ја повлачим паралелу да је Ал Капоне ситна риба плуцкавица за овог нашег и мислим да би га овај наш одерао и гурнуо у стечај. Хвала.

(Саша Радуловић: Реплика.)

ПРЕДСЕДНИК: Нема реплике, нисте ту били.

(Саша Радуловић: Нисам се мрдноу одавде.)

Откуд ви знате кад сте читали и гледали напред?

(Саша Радуловић: Реплика.)

Не може.

(Саша Радуловић: По амандману.)

По ком амандману тачно?

(Саша Радуловић: Ја знам који је, али нећу да вам одговорим.)

Не може тако.

На члан 40. амандман су заједно поднели посланици

Посланичке групе Двери.

Не могу да дам реч...

(Саша Радуловић: Толика странка, чега се бојите?)

Ево га, опет почиње перформанс. Желите...?

(Саша Радуловић: ... дате реч. Онда нема ничега.)

Дођите, опалите ми и шамар, да завршимо са том вашом агресијом. Лакше је када ме ударите, онда то мало спласне.

(Саша Радуловић: Страх вас је и реч да дате.)

Хоћете ли омогућити посланицима из Двери?

(Саша Радуловић: Поштујте правила и дајте реч.)

Тако је. Сада ћу вас казнити. Имате опомену.

Има сјајан филм у 20.30 часова, даћу вам своје карте, тамо можете да вичете „браво“ и тапшете, на почетку и на крају филма, између није дозвољено.

Да ли посланици Посланичке групе Двери желе реч?

Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Захваљујем. Члан 40, ја бих се сконцентрисао овде на став 4. Мало пре смо започели тај дијалог па бих се надовезао. Рок од 15 дана у којем морају да се доставе регистру све промене које наступе изузетно је кратак. Предложили смо да се замени роком од 90 дана.

Наравно, ви нама у одговору кажете да је тај рок сасвим довољан. Међутим, подсетио бих вас да смо пре пар сати имали идентичну ситуацију и расправу о року, када је било у питању доношење одређених подзаконских аката, где професионална лица у Министарству захтевају 90 дана рока, не прихватају мањи рок. Овде имамо нека лица која су лаици, неуке странке, неуке у смислу правног поретка. Када дођете на суд а нисте

правник, ви сте неука странка. Мисли се на правно неуке странке које не познају законске норме и не познају овај закон.

Човек који је, рецимо, изабран за управника.... Нису желели да плаћају професионалног управника, желели су да редукују трошкове у згради па се неко лице прихватило да буде управник. Има својих обавеза, има породичне обавезе, пословне обавезе и евентуално је закаснило и пропустило тај рок од 15 дана. Не видим шта би променило и шта би било толико битно за законодавца уколико би оставио три месеца, односно 90 дана рок за регистрацију било какве промене. Поготово, враћам се на вођење тог регистра и на РГЗ који десет година није у стању да обави оно што до сада ради. Када имате толику загушеност – и посланица Чомић вам је указала колико би вам времена требало да обрадите све те пријаве – не видим зашто инсистирате на кратким роковима, а, понављам, имате касније у закону врло високе казне. Мислим да то није у реду и не говори о доброј намери.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 40. амандман су заједно поднели посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштована председнице, даме и господо народни посланици, не мислим да треба да постоји посредник између скупштине стамбене заједнице и професионалног управника. Тај однос се иначе регулише уговором. Оно што треба да ради професионални управник регулисано је законом.

Образложење да је лакши такав начин комуникације, да не би скупштина стамбене заједнице морала да се састаје, могу да разумем, али мислим да нисте у праву. Професионални управник треба да полаже рачуне пред скупштином стамбене заједнице што чешће; сви власници станова треба да буду упознати с тим шта и како он ради. Ако дате овакву могућност, то ће се у пракси претворити у то да, олако верујући, власници станова кажу – па нек буде председник скупштине станара тај који ће једини да комуницира. И, они ће бити изопштени из те комуникације. То није добро.

Оваква решења постоје на разним местима, нарочито у привредним друштвима, где можете да дате неко овлашћење итд. Мислим да то у овом случају није добро и не треба да само један човек комуницира у име скупштине стамбене заједнице са професионалним управником. Зато предлажем да усвојите овај амандман.

ПРЕДСЕДНИК: На назив изнад члана 41. и члан 41. амандман је поднела Гордана Чомић.

Реч има народни посланик Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Рубрум је „Скупштина стамбене заједнице“. Занимљива су прва два става овог члана 41. Првим се ставом дефинише: „Чланови скупштине стамбене заједнице су сви власници посебних делова.“ Други став каже: „Када је власник посебног дела правно лице, у раду скупштине учествује његов законски заступник или лице које он овласти.“

Рекла сам вам, када сам питала за финансијске извештаје, да ћу се после члана 35. вратити са питањем пошто је образложење да скупштина станара има ПИБ, матични број и, наравно, уписана је у АПР-у, али не подноси финансијске извештаје, јер члан закона о рачуноводству каже да стамбене зграде... и да ће се онда подразумевати да су стамбене заједнице и скупштине исто што и стамбене зграде.

Шта ће бити са стамбеним зградама где је половина, трећина, како где, у великим градовима поготово, пословни простор? Шта се дешава, како одређујете шта ће бити са финансијским извештајима? Како он ради уплате? Зашто он то ради?

Како да вам кажем, није питање само да ми кажете – то има у Закону о рачуноводству, јер нема, пошто у Закону о рачуноводству нема ни стамбених заједница ни скупштина, али је важно питање због тога што ћете имати разлику од случаја до случаја и имаћете тумачења.

Зато што ћете имати тумачења, тражим да се бришу, јер сваким чланом који суштински задире у права, без обзира на то да ли је у питању подносилац пријаве, односно управник или неко од станара, овим законом стављате у интерпретацију њихова права. То није добро ни по кога. Зато тражим да се тако дефинисане одредбе бришу, као и цео закон.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има министар.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Нема забуне, иако ви кажете да можда има. Члан 16, понављам, каже: „Стамбену заједницу чине сви власници посебних делова стамбене, односно стамбено-пословне зграде“, када већ причате о пословном простору унутар стамбене зграде. А потпуно друго су пословне зграде, које се региструју као удружења и даље дају извештаје. Ове не дају финансијске извештаје.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. На члан 41. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Двери.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Наравно, задовољни смо што је прихваћен овај амандман. Задовољни смо што је прихваћен један леп број, да се тако изразим, амандмана опозиције, али то не умањује чињеницу да је овај закон лош, да је на штету грађана Србије, да ће им наметнути додатне обавезе и да треба гласати против њега. Зато позивам све посланике у Народној скупштини да учинимо оно што је наша дужност као заступника грађана и да у интересу грађана одбацимо један овакав закон.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 41. амандман су заједно поднели Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Ненад Константиновић.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштована председнице парламента, даме и господо народни посланици, ово је важан члан. Суштински, законодавац предлаже да власник стана мора да пријави управнику или професионалном управнику коме је издао стан у закуп и да да његове податке.

Сматрам да власник стана не треба да пријављује управнику коме је издао стан у закуп. Ако власник стана жели да задржи своје право управљања и ако учествује у трошковима одржавања зграде, онда се он појављује и на седницама скупштине стамбене заједнице и нема никакве потребе да даје управнику те податке. Дакле, немојте терати грађане Србије да на неки начин потказују, а управници ће да потказују ко је коме дао стан у закуп. То није њихов посао. Постоје закони којима је регулисано пријављивање. Ако сте хтели да утерате порез на закуп, постоји закон који се бави порезима на закуп по коме су власници обавезни да то пријаве, и постоје начини да се то утврди.

Предложили смо овим амандманом да уколико у уговору о закупу стана пише да ће закупопримац да учествује у управљању зградом и у трошковима одржавања, онда ће се, наравно, такав уговор и такав податак пријавити управнику, зато што онда купац може да дође и учествује на скупштини стамбене заједнице.

Немојте радити ово. Нема разлога да правите Чворовиће од управника стамбених зграда.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Значи, спорна одредба овог члана гласи: „Власник посебног дела дужан је да у року од 30 дана од дана закључења уговора о закупу са трећим лицем достави управнику податке о закупцу и обавештење да ли ће купац уместо власника посебног дела учествовати у раду скупштине...“. То је чворовићевски део овог закона, који не би смео да буде ту, значи, да се неком управнику дојављују овакве ствари.

Чули смо у данашњој расправи, пошто су обавезе тих управника толико велике, а немају никакву накнаду за то, да ће вероватно

бити професионални управници; онда отварамо врата за једну чворовићевску државу у којој сви треба управницима све да пријављују. А они ће добијати лиценце, наравно, партијском линијом, тако да добијамо СНС управнике целе Србије и свих стамбених улаза у Србији.

Значи, ово не би смело да буде у закону, ово би требало избацити, као и обавезу управника такође. Подржавамо амандман којим се ово брише. Ово је неприхватљиво.

Да подсетим министарку, још није одговорила колико стамбених заједница очекујемо и колико ће управника на крају бити. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, предлажем да се овај амандман одбије, јер управник има право да сазна ко је закупац стана. Можда неко ко је окренуо леђа, можда припадник групе „Пинк Пантер“, можда неки одбегли порески обвезник, можда неки помахнитали стечајни управник.

Свакако да подаци које власник стана доставља о закупцу могу да помогну управнику да тачно зна ко се налази у том стану; то може да буде и неки терориста, неки пљачкаш, неки сецикеса. С тим у вези, управник те податке може да да на увид службеним лицима, надлежним органима, уколико су заинтересовани да знају где је то лице, одбегли порески обвезник итд., односно то може да резултира лакшим проналажењем особа.

Изгледа, тетка није донела лек. Рекао сам две шарене, не три зелене.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 41. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

Реч има народни посланик Александра Јерков.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Ово је један од најспорнијих чланова овог закона зато што обавезује власнике станова да дају уговоре које су склопили са евентуалним подстанаром активистима Српске напредне странке, који су на ту позицију професионалног управника дошли онако како се данас у Србији долази на све позиције, а то је кроз чланство у СНС.

Госпођо Михајловић, шта ће управнику подаци из уговора о особама које изнајмљују станове? Шта ће он да ради са тим подацима? Зашто му треба уговор на увид да би знао да ли ће у раду скупштине станара учествовати власник стана или евентуални подстанар? Најважније, где овде у закону пише да он неће злоупотребити те податке?

Питате ме где да гледате да бисте видели да ће ти управници бити чланови Српске напредне странке. Гледајте у јавна предузећа. Гледајте у све који су добили послове по тзв. услугама по уговору. Гледајте у нотаре, гледајте у извршитеље. Гледајте у било коју позицију која постоји

у Србији, а на коју су дошли искључиво чланови СНС и онда ми поново реците да немамо разлога да верујемо да ће професионални управници, а сви управници ће бити професионални, бити чланови Српске напредне странке.

Ви терате грађане да уговоре са врло осетљивим подацима о личности дају члановима и активистима Српске напредне странке на увид или да их користе за ко зна какве све намене, јер у закону апсолутно не пише зашто су тим људима потребни уговори о закупу станова. Ако је разлог томе да се зна ко ће учествовати у раду скупштине станара, постоје други начини да се то утврди: довољно је да им да само обавештење о томе или, у крајњем, тај управник ће ваљда видети ко се појављује на скупштинама станара. Постоје други начини да они сазнају ко ће у том раду учествовати, а никако да им се достављају уговори, јер ти уговори садрже податке које они не смеју да имају.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Милија Милетић.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: Захваљујем. Позвао бих колеге посланике да не подрже овај амандман зато што имамо нпр. овакву ситуацију: постоји зграда где је савет станара склопио уговор са неком мрежом мобилне телефоније, где плаћају по 15.000 евра месечно. Са оваквим амандманом ми не можемо видети који су то станари, и они између себе, појединци, деле те паре. На овај начин имамо могућност да видимо све који су у стану, да видимо уговор, ко је то, како ради, где ради и на који начин ради, чији је стан; на овај начин имамо све евидентно. Имамо случај у Нишу, једна зграда потписала је уговор са неким оператером, где добијају средства између 10.000 и 15.000 евра месечно, а ту се појављује само један станар који је корисник тих средстава.

Мислим да имамо могућност да овим законом све те ствари анулирамо, да све буде како треба. Мислим да овај амандман треба да одбацимо и овај закон безрезервно подржимо, јер је закон добар, одличан, зато што овим законом дајемо могућност свима да могу да знају ко је, где је, како ради и чији је стан.

ПРЕДСЕДНИК: Само мала интервенција.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Добро. Било је потребно време да се консултујем, јер сам слушала вас, господине Константиновићу, када сте говорили о члану 41. Овом приликом, консултовала сам се и са председником Скупштине, прихватићемо ваш амандман на став 4. где пише – власник посебног дела итд. дужан је да обавести управника зграде да ће купац учествовати у трошковима одржавања и управљања зградом. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Срђан Ного, на овај амандман. Изволите.

СРЂАН НОГО: Морам да проверим да ли сам добро разумео претходног говорника, који каже да постоје одређени случајеви где се дели одређени новац по зградама, а да Српска напредна странка није укључена у ту поделу па нам зато треба један овакав закон.

ПРЕДСЕДНИК: Да се вратимо на амандмане, боље.

На члан 41. амандман је поднела Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Члан 41. став 4, то је спорни став, о коме смо до малопре расправљали. Сада ћемо видети да ли ће министарка прихватити и мој амандман.

„Власник посебног дела дужан је да у року од 30 дана од дана закључења уговора о закупу са трећим лицем достави управнику податке о закупцу...“. Мислим да ово треба брисати, нема потребе наметати ову обавезу власницима посебног дела, јер уколико се обавештење не достави, власник свакако задржава право на учешће у раду скупштине, и свакако задржава обавезу учешћа у трошковима која се у предложеном ставу регулише. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 41. амандман је поднео Душан Павловић.

Желите реч? Реч има народни посланик Душан Павловић.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Захваљујем. Поштовани грађани, поднео сам такође једно решење које може да се искористи уместо овог става, које каже: „Ако власник посебног дела не достави податке о закупцу и обавештење да ли ће купац уместо власника посебног дела учествовати у раду скупштине, сматра се да власник жели да настави да учествује у одлучивању скупштине и да је спреман да сам сноси трошкове одржавања и инвестирања.“

Дакле, дозвољава се могућност да власник стамбене јединице једноставно без икаквог обавештавања било кога, без достављања података, уговора, продужи да ради оно што је радио и до сада. Мислим да би било добро да се ово решење као алтернативно укључи уместо овога које сте управо прихватили. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На назив изнад члана 42. и члан 42. амандман је поднела Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 42. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе ДС.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 42. амандман је поднела посланица Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Члан 42. став 1. тачка 4) – стамбена заједница доноси одлуку о узимању кредита. Веома важан члан и веома важан став. С обзиром на то да би се одлуке скупштине стамбене заједнице могле донети и без сагласности појединих власника посебних делова, с обзиром на члан 43. овога закона који предвиђа већинско одлучивање, чиме

се предвиђа солидарна одговорност чланом 47, може се десити да обавезе отплаћивања кредита падну на терет власника који нису сагласни са узимањем тог кредита.

То су веома озбиљне ствари, не би требало људе стављати, власнике посебних стамбених јединица, у ситуацију да отплаћују кредите које заиста нису хтели, уколико стамбена заједница не може да их отплати. А како ће их стамбена заједница отплатити? Она треба да има само средства за одржавање, није профитна организација. Тако да постоји веома велика могућност злоупотребе у отплати тих кредита. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 42. амандман су заједно поднели Марко Ђуришић и Ненад Константиновић.

Реч има народни посланик Ненад Константиновић.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштована председнице, уважена министарко, даме и господо народни посланици. Постоји различита пракса од општине до општине и дан-данас, по старом закону, када се ради о изјавама власника станова који, на пример, дају сагласност за надзиђивање, за неку доградњу, односно за пренамену заједничких делова зграде.

Различита пракса је у томе што неко тражи да те изјаве буду оверене, а неко не тражи да изјаве буду оверене. Када се та одлука доноси на седници скупштине стамбене заједнице и кад се сви потпишу на тој одлуци или записнику, тај записник или одлука се оверавају печатом стамбене заједнице. То је у реду; онда је то оверено и за то гарантује онај ко је лупио печат.

Ако те изјаве иду на посебним папирима, што је овај случај који предвиђате, да постоји могућност да се и ван седнице донесе одлука, то значи да се на посебном папиру сваки власник потписује и даје сагласност за то и то. То мора да буде оверено да би се избегле злоупотребе.

Ваши сарадници, то поуздано знам, врло добро знају колико стотина и хиљада злоупотреба смо имали код давања сагласности, где су били фалсификовани потписи; онда се ти спорови воде пред судом годинама и годинама, и не могу да се разреше. То вам причам из искуства, као адвокат који заступа у тим споровима.

Предлажем да постоји могућност овере, да буде оверена изјава која се даје појединачно, за било коју од ових одлука. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На назив изнад члана 43. и члан 43. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 43. амандман, са исправком, поднео је народни посланик Александар Стевановић.

Реч има народни посланик Александар Стевановић.

АЛЕКСАНДАР СТЕВАНОВИЋ: Даме и господо, поштовани грађани Србије, имамо један члан који има једну велику специфичност, а то је у начину како се гласа. У овом моменту многи власници стамбених јединица, за које отприлике знамо колико их имамо у Србији, и потпуно неутврдив број власника стамбених заједница пита се какав је то начин гласања.

Замислимо једно друштво са ограниченом одговорношћу: имате пет ортака, односно пет чланова, нису то ортаци, један има 50% удела, други има 20% удела, трећи има 10% удела, и четврти и пети имају по 5% удела. Неко пропише и каже – власник сваког удела има један глас, дакле има пет гласова, независно од тога колики је ваш удео у фирми. Зграде су пар екселанс сличне таквом облику организовања, а не народној демократији. Потпуно је нелогично, ако желите да заступате принципе који постоје свугде у свету када се уређује становање, да неко ко има, рецимо, 50% власништва над зградом у својој стамбеној јединици има један глас, а да неко ко има 5 или 10% власништва у својој стамбеној јединици, али има одвојену стамбену јединицу, такође има један глас.

То је лоше из многих других разлога: на пример, тиме што уводите такав начин где дискриминишете људе који имају веће станове у просеку ви ћете њих дестимулисати да више улажу. Зашто би они више улагали када их могу надгласати? Такав принцип је прилично погубан.

И, ако бих желео да ово представим на један пластичнији начин, ево, замислимо листу која је победила на изборима, „Александар Вучић, Србија побеђује“ – да ли би сада ико пристао да се одлуке, када је реч о владајућој већини, доносе простом већином шефова посланичких група које су настале из те групе? Верујем да на то не бисте пристали ни у ком моменту, јер зна се ко је већи, ко је старији, чија реч има већу тежину.

Стога мислим да и код стамбених зграда треба применити тај принцип, па да у складу са тим колика је површина стана у укупној површини зграде, толико власник стамбене јединица има гласова.

ПРЕДСЕДНИК: Министар.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: То што ви предлагате, поред овог образложења које сте добили, да додам још једну ствар, то је апсолутно противуставно. Дакле, одлука Уставног суда каже да то није могуће одредити према површини стана. А и у пракси, ако бисмо сада то разрађивали, мислим да је потпуно логично.

Шта то значи? Ако неко има стан од 500 квадрата, а неко други од двадесет-тридесет квадрата, тај нема право или има један глас, а овај који има 500 квадрата има не знам колико гласова? Одлука Уставног суда каже да то није могуће.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 43 ...

А, ви? Изволите.

АЛЕКСАНДАР СТЕВАНОВИЋ: Извините, како је овај амандман могао проћи Одбор за уставна питања? Морамо поставити то питање.

ПРЕДСЕДНИК: Маријан Ристичевић, изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, амандман је прошао Одбор зато што је поднет у складу са уставном процедуром. Али, односи који су предложени између самих станара нису у складу са Уставом. Неки професори који су овде окренули леђа то је свакако требало да знају, уколико нису из дизајна ускочили у економију.

Још нешто, ја ћу гласати за овај амандман јер ми ова група с леђа изгледа мало паметније. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 43. амандман са исправком поднела је Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: „Обавештење о одржавању седнице скупштине мора се истаћи најмање три дана пре дана одржавања скупштине, осим у хитним случајевима у којима се обавештење може истаћи и на дан одржавања скупштине.“ То је члан 43. став 6.

Сматрамо да се одређивањем овако кратких рокова (то је, практично, петак за понедељак) за заказивање скупштине, а посебно могућношћу заказивања скупштине без рока, обесмишљава право власника посебних делова да учествују у раду скупштине.

С обзиром на надлежности скупштине, као и чињеницу да постоји управник зграде као оперативни орган који може да предузме најхитније мере и који се може и принудно именовати, сматрамо да не постоји у раду скупштине степен хитности који би оправдавао сазивање седнице на исти дан. Значи, то су седнице где могу да се веома важна питања решавају и нема разлога да то буде по хитном поступку. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Овај амандман треба читати у складу са ставом који је пре тога; значи, говорим о хитном заказивању седнице. А став 4. члана 43. каже – ако се власник не одазове три пута ...

ПРЕДСЕДНИК: Потрошили сте време групе. Хвала вам. Нисте ви овлашћени, него Соња Павловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Говорио сам као овлашћени, а нисте ми рачунали време како треба.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 43. амандман су заједно поднели посланици Посланичке групе Демократска странка.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Амандман решава само део проблема који постоје у овом члану; највећи проблем остаје, а то је да сте члановима 4. и 5. предвидели да поједине људе искључујете из кворума, поједине власнике станова тако ускраћујете за право да одлучују шта ће са зградом бити, а начином на који сте дефинисали сазивање скупштине станара заправо сте омогућили да се то врло лако деси.

Кажете – ако је неко три пута недоступан. Не знам како доказујемо да је он недоступан. Шта радимо у ситуацијама ако, рецимо, неко три пута одлази намерно код њега у стан у време када зна да није тамо? Како се уопште то доказује?

Сама чињеница да скупштина станара може да се закаже на дан одржавања отвара могућност да се скупштина станара заказује баш у оне дане када ти станари које неко жели да искључи из одлучивања не могу да дођу.

Ово је јако опасно када је у питању, рецимо, надзиђивање. У теорији, неко може да сазове скупштину станара истог дана када ће она бити одржана и да то уради на начин да нико од станара који живе на последњим спратовима не може да присуствује. Они на тај начин људе који живе на последњим спратовима могу апсолутно да искључе из доношења одлуке о надзиђивању, или о дизању кредита.

Просто, начин на који сте дефинисали да скупштина станара може бити заказана истог дана када се одржава, а да онај ко не дође три пута губи право да буде део кворума и учествује у одлучивању, говори нам да ви имате намеру да на такав начин неке људе искључујете из гласања. До сада је, рецимо, за надградњу била потребна дозвола сто посто станара. То више неће бити случај и одлуку о надградњи ће моћи да донесе мањина станара ако из кворума искључите оне људе који, рецимо, не могу да се одазову, да дођу на седницу, а седница је сазвана на исти дан када треба да се одржи.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала, време је истекло.

Само да вас обавестим, добила сам допис од РТС-а да од 20.00 часова нису у могућности да преносе заседање Скупштине Србије у директном преносу због преноса уживо такмичења за најбољу технолошку иновацију Србије за 2016. годину под називом „Иновације, корак даље“.

Реч има министар.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Све што сте изговорили заиста није тачно и не стоји ни у једном члану закона. Конкретно, не стоји у члану 43. закона.

Када трећи пут није дошао на седницу, он тог тренутка не може да чини кворум. Оног тренутка када се поново појави, на четвртој, петој итд., онда гласа. То је под један.

Под два, извињавам се, још увек ми нисте објаснили у шта сте то гледали, како сте то пројектовали да ће професионални управници бити сви из Српске напредне странке и да ћемо ми тиме у ствари да контролишемо и упадамо у зграде, пошто сте то причали све време.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 43. амандман су заједно поднели Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Ненад Константиновић.

Реч има Ненад Константиновић.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштована председнице, даме и господо народни посланици... Министарка, мислим да нисте добро предвидели начин позивања власника станова на седницу скупштине стамбене заједнице. Зашто?

Имамо један закон, има више од сто страна, све је детаљно регулисано. Начин позивања власника станова је преко огласне табле, која можда постоји, можда не постоји; није утврђено да то позивање може да буде поштом или мејлом, што смо ми предложили овим амандманом. Практично, нема доказа да ли је неко позван или није позван.

Има људи који не живе у зградама, и не издају станове – просто, стан је празан, живе у иностранству или у некој другој згради. Таквих има много, макар по Београду. Погледајте попис становништва, имате мање људи на попису него бирача у бирачком списку.

Дакле, како ће власник стана који не живи у згради да сазна да је позван на седницу скупштине стамбене зграде ако не долази сваки дан и не обилази огласну таблу и не види да тај позив постоји?

Ми смо предложили да се позив упути мејлом или поштом. Наравно да може и преко огласне табле, али немате доказ да је неко позван. Тај неко не живи ту, није видео, три пута није видео и искључује се из кворума; онда врло мали број људи може да донесе одлуку о кредитном задуживању или надзиђивању те зграде.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. На назив изнад члана 44. и члан 44. амандман је поднела Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем.

„Рад и одлучивање скупштине“. Разлог зашто желим да се брише овај члан јесте став 4, који говори о томе како скупштина ради и одлучује. Он гласи: „Власник посебног дела може гласати и писаним или електронским путем, у ком случају се за потребе израчунавања кворума сматра да тај члан стамбене заједнице присуствује седници.“ Само кад гласа. А о чему гласа ако није био ту? Значи, ви сте увели став да без обзира на то шта је тема састанка стамбене заједнице, ко шта предлаже, шта било, онај ко ће гласати електронским или писаним путем, он је кворум.

Не знам да ли разумете колико илустрација овај закон има у ускраћивању права. Шта значи став? Док сам читала закон, разумела сам да сте имали неке намере, али то овде не пише. Добре намере, евентуалне, у закону не пишу, овде пише да власник може да гласа писаним или

електронским путем и у том случају се за потребе израчунавања кворума сматра да је присутан. Сада ви мени објасните како се то дешава – није био на седници, у расправи и нема појма о чему се ради, али гласа.

Да ли разумете да се ради о три милиона станова, не знам колико ће бити стамбених заједница, неће бити мање од 100.000, да се ради о правима која су написана у Уставу, о осетљивим људским правима? Онда ви ставите – овај може да гласа, нема везе. Не желим ни да замислим како ово може да изгледа у реалности. Зато вас молим да размислите још једном.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Реч има министар.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Само смо олакшали начин да се управља. Између осталог, додатно, ми смо прихватили амандман где се предлаже да се свакако достави дневни ред, пошто сте питали о чему се гласа.

Зашто не би гласали електронским путем? Ево, ја ћу права тако да гласам у својој скупштини станара. Просто, то је начин да се олакша посао управљања зградом.

С друге стране, морам да признам да је овај члан закона произашао највише управо из коментара председника скупштина станара. Заиста јесте. Ми смо га уврстили у закон јер је то пракса. Али, прихватили смо дневни ред, што сте потпуно у праву.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 44. амандман су заједно поднели Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има Ненад Константиновић.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштована председнице парламента, даме и господо народни посланици, тражили смо да се у ставу 1. брише реч „обичном“, зато што се каже – скупштина стамбене заједнице доноси одлуке обичном већином гласова. Не постоји обична већина гласова, као што не постоји ни необична већина гласова. Немојте да стављамо термине који не постоје и не значе ништа. Зна се шта је квалификована већина, зна се шта је проста већина, зна се шта је већина од присутних, односно већина од укупног броја или трочетвртинска од укупног броја итд. Дакле, то „обичном“ не постоји и не значи ништа.

Друга ствар, предлажем да поред ове двотрећинске, квалификоване већине постоји и трочетвртинска када се ради о кредитном задуживању. Кредитно задуживање стамбене зграде и стамбене заједнице на крају доводи до тога да су сви власници станова одговорни за враћање тог кредита, тиме се намеће обавеза свима, па сматрам да треба да буде и већа већина која о томе одлучује.

Мислим да би требало да узмете у обзир ове предлоге зато што сте, као што сам већ рекао, а тај амандман нисте прихватили, релативизовали све ове одредбе тиме што скупштина станара може да се састане и каже – ми ћемо све ове одлуке доносити кворумском већином,

односно већином од броја присутних. На тај начин се дерогирају све ове одредбе. Дакле, у овим следећим ставовима ми и то исправљамо. Размислите још једном о овом предлогу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Захваљујем.

Да ли још неко жели реч? (Не.)

На члан 44. амандман су заједно поднели народни посланици Момо Чолаковић и Мирољуб Станковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 44. амандман су заједно поднели народни посланици Ненад Чанак, Горан Чабради, Мариника Тепић, Нада Лазић и Олена Папуга.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 44. амандман су заједно поднели народни посланици Посланичке групе Двери.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Марија Јањушевић. Изволите.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Дакле, предвидели смо измену става 2. тако да гласи: „О располагању заједничким деловима зграде и поверавању управљања професионалном управнику скупштина стамбене заједнице одлучује већином коју чине две трећине укупног броја станара, док о кредитном задуживању стамбене заједнице скупштина стамбене заједнице одлучује једногласно“.

Прочитаћу још једну важну измену коју смо предложили у ставу 6: „Власник посебног дела може да гласа и преко заступника, односно пуномоћника. Пуномоћје се издаје у писаном облику и чува уз записник о раду скупштине. Пуномоћје које се односи на одлучивање о располагању заједничким деловима зграде мора бити оверено у складу са Законом о промету непокретности“. И оно најважније: „Пуномоћје о кредитном задуживању мора бити оверено код јавног бележника, осим у случају установљавања хипотеке на стамбеној згради када мора бити оверено у форми јавнобележничког записа“.

С обзиром на чињеницу да кредитно задуживање представља намет за све власнике посебних делова зграде, самим тим потребна је сагласност свих ради таквог деловања. У супротном, увело би се правило уговарања обавезе за трећа лица. Такође, не постоји заштита социјално угрожених становника. Сходно томе, сиромашни власници би били у ризику да изгубе стан услед немогућности плаћања отплате таквих кредитних задужења с обзиром на то да нема механизма заштите оваквих лица од презадужености.

У случају да буду донета правила у складу са чланом 17. став 3. овог закона, та правила се не могу примењивати на одредбе које се односе на кредитно задуживање стамбене заједнице, а то из разлога што постоји могућност злоупотребе на тај начин што правно неуке странке

(старија лица, мање образована) могу олако пристати на правила власника која би била на њихову штету.

Надаље, гласање писаним или електронским путем омогућава злоупотребу у случају располагања заједничким деловима зграде и кредитног задуживања стамбене заједнице, те је стога неопходно да власник посебног дела објекта буде непосредно присутан приликом доношења такве одлуке, односно преко пуномоћника чије је пуномоћје оверено у складу са Законом о промету непокретности, Законом о оверавању потписа, рукописа и преписа и Законом о хипотеци.

Заправо, подвлачимо да је кредитно задуживање оно што овде уноси највећи немир и највише може да кошта наше грађане. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли још неко жели реч? (Не.)

На члан 44. амандман је поднео народни посланик Душан Павловић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Душан Павловић.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Захваљујем. Поштовани грађани Србије, поднео сам амандман на члан 44. став 2. да се брише одредба, односно део става 2. који се односи на кредитно задуживање.

Мислим да ова двотрећинска већина, која се односи на један део одлука које треба да се доносе, не треба да се примењује на кредитна задуживања због тога што је то принцип који је, ја мислим, лош, а примењује се иначе и на нивоу Републике Србије – дакле, већина, која је двотрећинска или рецимо натполовична, доноси одредбе које обавезују све грађане.

Ево, да бих то илустровао, да би грађани лакше разумели, пошто се ради о њиховим џеповима у оба случаја, замислите да имате једно јавно предузеће, рецимо „Србијагас“, које неодговорним пословањем направи некакав губитак, дуг, а онда Република Србија двотрећинском већином у Скупштини донесе закон или одлуку да се задужи, да узме кредит на међународном финансијском тржишту да би покрила тај дуг. Ко онда отплаћује тај кредит? Отплаћују сви грађани Србије. Дакле, због неодговорног пословања једног предузећа сви морамо да учествујемо у његовом финансирању.

У овом случају, да не би било сличних ситуација, предлажем да двотрећинска већина не буде она већина којом се одлучује о кредитном задуживању, већ да се за то даје друга врста већине, коју сам предложио у следећем амандману. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господо народни посланици, предлажем да се не усвоји овај амандман. Не зато што ми је професор универзитета, мени пољопривреднику, окренуо леђа; сутра могу да очекујем да ће да одбије доручак, ручак и вечеру зато што смо ми пољопривредници умешани у то, можда окрене тањиру леђа, али, боже мој.... Предлажем да се ово одбије из простог разлога што станари, рецимо, ако хоће да поправе лифт, да ставе неки модернији, имају права да подигну кредит. Уколико бисмо усвојили овај амандман, то право не би имали.

Стога, без обзира на то што је ово предложио уважени професор универзитета, који је окренуо леђа једном пољопривреднику, ја предлажем да се овај амандман одбије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Претходни говорник, који за себе тврди да је пољопривредник – мада не видим да је то тако, сигурно се не бави пољопривредом, јер да се бави, ипак не би могао да седи цели дан у сали овде – износи тезу да овај амандман не треба прихватити, односно да треба да остане законско решење како је формулисано.

Пазите сад, овде је изузетно спорно што две трећине станара могу да обавезу одређена лица да узму неки кредит. Замислите сад ситуацију: зграда у Београду, у центру града, потребно је средити фасаду, потребно је урадити изолацију, потребно је средити улаз зграде, значајне инвестиције; имамо огроман број таквих зграда, међутим, имамо осиромашене власнике станова.

У образложењу закона, на страни 30. образложења, констатујете да имамо случај да је хиперинфлација појела целокупну вредност и обесмислила тада донету стамбену политику и да смо дошли у ситуацију да имамо велики број сиромашних власника. Подсетио сам вас да сте током јавне расправе, представници вашег министарства, изrekli да у Европској унији не постоји право на стан. Да ли ви овим законом желите да нам наметнете обавезе, јер локална самоуправа ће пописивати висине које су потребне за инвестиционо одржавање зграда? Да ли желите да одузмете једину тековину коју имају грађани Србије, а то су управо станови у сопственом власништву?

Да ли желите да нам Европска унија уради исто што је урадила Грчкој? Када су анализирали зашто су Грци у стању да пружају отпор, то је зато што имају велики број некретнина у сопственом власништву. Е, па тако и код грађана Србије, хајде да им узмемо те некретнине тако што намећете да неко подигне кредит да би неко средио лифт! Па, немају сви пара да финансирају тај кредит и да врате те обавезе. Ви некоме намећете кредит на који он не пристаје – то је апсолутно недопустиво.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Пре него што кренем на сам члан 44, ви знате да постоје, ако сте читали закон, а и правник сте, правила власника; у том документу (правила власника) власници могу да се договоре да по одређеним питањима гласају једногласно. У том смислу, на пример, помињање кредита може да буде регулисано на тај начин. Ако није регулисано правилима власника, мора некако бити регулисано, па у том смислу постоји члан 44. где се каже – две трећине. Дакле, правилима власника власници станова ће одредити да ли хоће једногласно да гласају о кредитном задужењу или неће.

Морам да признам да сте ме изненадили пошто видим да се појављују готово заједнички амандмани и неки нови политички савези између вас и, рецимо, Доста је било. Занимљиво.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Соња Павловић. Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Какве везе имају стамбени кредити са политичким савезима, то сад стварно нисам успела да схватим. Али, да се ми вратимо на амандмане, пошто нас је министарка скренула у овим предизборним комбинацијама.

Сматрам да је крајње нефер да било који власник који је противан узимању кредита улази у отплату тог истог кредита, поготово што то може да доведе до великих злоупотреба. Ако је законодавац сматрао да треба сви да доносе одлуке у тој скупштини, зашто онда тако није написао? Зашто је то остављено тако да ми будемо у дилеми да ли ће неко ко није обавештен на време и ко није учествовао у тим одлукама враћати кредит за који уопште није био сагласан да се узме?

У том смислу, невезано од тих предизборних коалиција којима нас сада засипа министарка, сматрам да је господин Ного у праву. Законодавац комплетним овим законом поручује грађанима Србије – немојте глумити више стандард који вам не припада. Ми смо се потрудили да вам тај стандард више не припада, осиромашили смо вас, смањили смо вам плате, смањили смо вам пензије, продајте то што имате и идите у...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Молим вас, по амандману, колегинице.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Па, ето, то је то.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не, није то.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Како није то?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч је о једном најобичнијем управном поступку, а ви спомињете неке...

СОЊА ПАВЛОВИЋ: А предизборне коалиције су у амандману?

Молим вас да поштујете члан 108, председниче, у сваком случају, не само појединачно.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Ја га поштујем, колегинице.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Па, поштујте га и водите ред на седници. Кад будете према свима једнако реаговали, ја ћу поштовати вас, такође.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегиница министар је само рекла да имате сличне амандмане као Посланичка група Двери.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Добро, ви сте вешти у томе, али недовољно. Колегиница је била ту поштенија од вас и рекла шта је хтела. У реду је, хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, рекламирам чл. 106. и 107.

Прво, претходни говорник није говорио о тачки дневног реда, није говорио о амандману више од пола. Као друго, не знам шта је оно тамо, која је то гестикација и да ли ће сутра да одбију храну једног пољопривредника само зато што сматрају да нисам достојан да уопште конзумирају ту храну коју производим.

Дакле, треба да се поштује достојанство Народне скупштине. Овде је речено да смо смањили плате и пензије. Наступа се као да се плате и пензије деле и тиме се нарушава достојанство Народне скупштине имајући у виду да се плате и пензије морају зарађивати. Код њих се, изгледа, то делило. Мислим да је повређен Пословник и нарушено достојанство.

Да бисте пробали слатку воћку, да бисте јели укусну храну, морате засејати пшеницу и морате засадити дрво да бисте уживали у томе. Према томе, и пензије и плате се зарађују. Нарушено је достојанство. Не тражим да се о томе гласа, али убудуће мало да се поведе рачуна. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Најпре да укажем на повреду члана 103. Господин пре мене искористио је јављање по Пословнику да би изнео своје политичке ставове. До сада сте у пракси санкционисали, одузимали време посланичке групе, тако да молим да то буде и убудуће. А касније бих се јавио по амандману.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Мислим да није повређен члан 103, господин Ристичевић је био у теми. Ако желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о повреди Пословника...? Изјасниће се.

Да ли још неко жели реч по овом амандману?

Реч има Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Да брзо покушам да објасним ситуацију са кредитом: замислите, на пример, вашу зграду, четири спрата, желите да уведете панорамски лифт; ви на вишим спратовима сте заинтересовани, али комшије из приземља нису заинтересоване. Нисте се договорили, нисте

направили договор о правилима власника. На овај начин, ви можете да обезбедите двотрећинску већину, да уведете панорамски лифт, подигнете, рецимо, кредит од 20.000 евра, колико би вам требало да се направи тај панорамски лифт и да оптеретите комшије из приземља, а они нису заинтересовани или им не треба панорамски лифт. Једна проблематична ситуација, али, признаћете, врло лако могућа.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар проф. др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Да поновим још једанпут, правила власника треба да постоје и у правилима власника можемо да одредимо да буде једногласно; када треба да гласамо и одлучујемо о тако важним стварима као што јесте узимање кредита, да то буде једногласно. Ако се не направе правила власника, као што ви кажете, онда станари, односно власници станова пристају на члан 44. када говоримо о управљању и одржавању зграде. Или мислите да то никако не треба да буде регулисано и да стално имамо неки вакуум у том делу који је врло важан?

А што се тиче моја четири спрата, јесте, живим у згради од четири спрата. Не знам како ви то знате, али добро.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Али зашто полазите од ситуације да у закону мора да остане та формулација? Ми смо предложили амандман где тражимо сто посто сагласности да би узели кредит, а нека правила власника дозволе да буде, рецимо, мања сагласност. Хајмо да обрнемо ситуацију – да они могу у правилима власника да договоре мању сагласност. Мада, не видим шта је спорно да остане увек сто посто за располагање и за задуживање. Мислим да то не би било никако спорно, нити на штету грађана Србије.

Зашто је вама толико стало да то не буде сто посто? Осим ако немате намеру да наметнете преко свог министарства и локалних самоуправа инвестиционо одржавање, обавезне изолације у зградама, које грађани неће моћи да плате. Слажем се да су потребне, али не можемо да их платимо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић. Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо, сада сам стварно остао без текста. Како правила неке скупштине станара могу да буду старија од закона, аман?! Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар проф. др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Стварно не знам о чему говорите. Дакле, то што говорите можда занимљиво звучи, али није тако.

У члану, мислим, шездесет и неком, даје се могућност како може да се улаже, односно одакле могу да се финансирају радови у згради.

Нико овде ником ништа не намеће, само се уводи ред. Зашто стално полазите од неке теорије завере, ми ћемо сада неке нешто да наметнемо? Па, зар не мислите да треба коначно да средимо те наше зграде, да то заиста буде као у свакој држави на овом свету, а не само код нас да буде на овај начин урађено?

Притом, први пут се законом тачно претпоставља да је могуће да имате и бесповратну помоћ, да локалне самоуправе могу да улажу, да могу, наравно, да узму кредит ако су заинтересовани за тако нешто.

Енергетска ефикасност коју помињете, па, то је за добробит свих нас који живимо у зградама, да ли је тако? Зато што је то могућност да смањимо наше трошкове уколико будемо учинили нешто да нам зграде буду енергетски ефикасне. Има милион начина како то можемо да финансирамо.

Хајде једном прочитајте, покушајте да заборавите да ли вас снимају камере, да ли ћете се појављивати испред грађана, погледајте да ли је добро за грађане да направимо овакав један закон. Или и даље стојите иза тога да то не ваља?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Енергетска ефикасност коју помињете, министарко Михајловић, веома је битна. Међутим, битна је за све објекте. Овде на скупштинској згради је енергетски пасош ове зграде, то је за најгори ниво објеката, значи за ниво G, за јавне објекте. Зашто Скупштина нема довољна средства да замени, по условима Завода за заштиту споменика, прозоре на начин како то треба, да не би имала губитке на овом објекту? Зашто Влада Србије не стави спољашње климатске јединице тако да нису на фасади?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хоћете да се вратите на амандман?

СОЊА ПАВЛОВИЋ А то се тражи од грађана Србије. То је амандман.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Енергетски пасош Народне скупштине? Да вас разочарам, колеге, да вас разочарам...

СОЊА ПАВЛОВИЋ Како можете да тражите од грађана нешто што ни Влада Србије не поштује?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хоћете ли да ми дозволите да завршим? Немојте да причате неистине, Народна скупштина Републике Србије има енергетски пасош.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Има, али недовољан за јавне објекте. То је најгора класификација, G енергетски разред.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Значи, има га.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Стоји вам на зиду испред улаза у зграду.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Значи, говорите неистине, чисто да знамо.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Не говорим неистину, могу и да ...

СРЂАН НОГО: Господине Арсићу, не можете да улазите у полемику. Седите у клупе, па уђите у полемику са народним посланицима.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Нарушено је било достојанство Народне скупштине.

СРЂАН НОГО: Ево овако, хајде да ставимо овако ствари, треба да се среде фасаде, али да ли мислите, госпођо министарка, да грађани Србије не заслужују да имају плате као сав нормалан свет, идентичне приходе и да све остало у држави буде сређено као тај свет на који се ви позивате? А не – јао. Значи, „јао“ је када поменемо приходе грађана, а није „јао“ када говоримо о обавезама грађана. Не може једно „јао“, а друго није „јао“.

Хајмо да кренемо од нечега што је добро за грађане. Ја бих подржао све то и знам да нам то треба, немамо одакле да финансирамо. Да имамо да финансирамо, финансирали бисмо то на школама, болницама, зградама које су у власништву државе, у државној својини, на институцијама државе, а не бисмо то наметали грађанима. Када држава сама то не може да уради, како ће грађани?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господо народни посланици, морам поново да интервенишем.

Плате се зарађују. Наше је да уредимо државу да наш народ може поштено да заради и достојанствено да живи. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Срђан Ного, по амандману.

СРЂАН НОГО: Не можемо ми да зарадимо колико СНС може да наметне намета грађанима Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Ного, управо сте оптужили једну политичку странку да неке нешто отима. Молим вас да се одсад држите теме.

Реч има народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући. Право на реплику, помињање странке.

Неко малопре рече да он или они не могу нешто. Није лоше можда да погледамо шта то неко овде конкретно не може. Не може онај који је ову реплику изазвао, изгледа, да се контролише, па је морао пошто-пото да у амандманској расправи уради оно што је малопре урадио. Зашто? Да би деловао интересантно, сам себи добро звучао, да би нешто колеги са друге стране сале добацио. Да ли је то поштовање Пословника? Да ли је то достојно понашање у складу са оним што треба да представља Народна скупштина и функција народног посланика? Не бих рекао.

Не може да се контролише онај који је иначе покушао данас да се, колико се сећам, насмеје колеги Милији Милетићу, да подсмешљиво говори о излагању свог колеге и не може, нажалост, да примети да је колега Милетић добар посланик и да би могао да се учи од њега и по питању односа према Народној скупштини и по питању тога колико посланику треба да је стало до краја из ког долази и до посла који обавља и до материје којом се ми овде бавимо. Најлакше је ругати се и покушавати да будеш препотентан у сопственим очима. Господин Милетић није то заслужио.

Можда не бих на ово ни морао да подсећам да не видим да неки очигледно нису у стању да контролишу сами себе. Пре него што оду корак даље од онога што би волели, чак и кад погледају све те видео-клипове које снимају и сами се себи сити надиве код куће, да их позовем да се ипак зауставе на време. Ако хоћемо да из ове сале шаљемо онакву слику какву сматрамо да Народна скупштина заслужује, прст на чело, даме и господо, и свако за себе да се запита. Ако сутра грађани не буду ценили Народну скупштину, ти који то раде, никог другог да не криве, сами да знају да су томе допринели. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић, повреда Пословника.

Извињавам се, господине Ристичевићу, нисам знао да је повреда Пословника у питању.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господо народни посланици, сем ове повреде која је у току, члан 106, члан 107, члан 108. Господине председавајући, ви се старате о реду. Моја реченица, која је проузроковала крајње негативни коментар, гласила је да се новац не дели, да се плате зарађују и да ми треба да уређујемо државу, да наш народ ради поштено и од тог рада живи достојанствено.

То је проузроковало излив беса, па је неко рекао (ја нисам СНС) да је Српска напредна странка отимала итд. Ја тај утисак немам и мислим да је повређено достојанство Народне скупштине.

Још нешто, о реду на седници Народне скупштине стара се председник Народне скупштине. Треба да добро поведете рачуна с обзиром на то да припадници те групе имају обичај да уводе крајње радикалне елементе типа Пернар, Бошко Пернар, Иван Пернар, не знам како се зове, крајњи десничар из Хрватске, да проверите увек да ли сам ја безбедан и да ли нешто може да ми се деси иза леђа, не дај боже, зато што се овде уводе крајње сумњиви елементи и да нас убудуће обавештавате кад на седници буду присутни такви радикални елементи. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Ристичевићу, била је изговорена само једна реченица. Нисам успео ни да интервенишем, али сам скренуо пажњу колеги.

Колега Красићу, хоћете ли да дозволите да одговорим колеги посланику Ристичевићу?

(Зоран Красић: Прича о неким радикалним елементима. То су европски елементи.)

За неке посланике Пословник је безнадежна прича, не вреди.

Народни посланик Душан Павловић поднео је амандман којим се предлаже да се после члана 44. дода нови члан 44а.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Душан Павловић.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Захваљујем.

Ево, то нема везе са радикалима.

Поднео сам овај амандман као наставак претходног амандмана. Предлажем да се одлука о кредитном задуживању зграде може донети искључиво консензусом, тј. сагласношћу свих станара и да то буде оверено у складу са Законом о овери потписа, рукописа и преписа.

Хтео бих да објасним једну ствар која је важна за ово да би грађани разумели због чега захтевам ово. Дакле, једно је текуће одржавање зграде за које станари уплаћују неком предузећу које одржава зграду, интервенише када дође до хитних интервенција, поправља лифт итд. То је месечна надокнада коју плаћају станари и обавезна је по закону.

Међутим, узимање кредита је друга ствар. Ви морате да одете у банку и да задужите све станаре у згради. Ако је већина двотрећинска, то значи да можете да задужите и неке људе, да их оптеретите, иако они то не желе, односно иако не могу да плаћају тај кредит. То је погрешно.

Подсетићу вас још једанпут са примером Републике Србије у којој живимо: једно јавно предузеће направи дуг, држава се задужи да би отплатила тај дуг, сви морамо да га враћамо, а не онај ко је направио тај дуг. То је погрешно.

Министарка је рекла – па, нека они одлуче како ће да доносе одлуке, може да буде двотрећинска, може да буде консензус. Па, ако двотрећинска већина то хоће, она ће да одлучи да се двотрећинском већином одлучује о кредитном задуживању. Једна трећина која то не жели нема никаквог начина да то избегне. Једини начин да се то избегне јесте да се прихвати амандман по коме је обавезно да се консензусом доносе овакве одлуке. Онда свако има ту личну одговорност да преузме отплаћивање кредита ако то жели. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Милија Милетић.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: Захваљујем. Прво бих се извинио неким посланицима пошто немам можда добар речник, говор. Говорим из душе. Ми из Сврљига тако причамо, или вревимо, то можда неко не разуме, али, верујте ми, велики број људи у Србији зна шта желим да кажем и како кажем.

Сада желим да кажем да не прихватимо овај амандман баш због тога што имамо велики број зграда и станара, имамо зграде које су у веома лошем стању и треба да се поправе, али неки од њих не желе, једноставно не желе, из ината. Због тога морамо дати могућност да станари поправе зграду, да обезбеде средстава. Поново кажем, имамо и могућност, велики је број зграда које су добиле средства од оператера (Мобтел, Теленор или ВИП), по 15.000 евра месечно. Та средства се не деле како треба.

Имамо и случајног пролазника који ми је рекао – ту и ту идеш, ту је та зграда неког господина, председника неке странке, од те зграде идеш лево. Али сада се зна, по овом закону се зна да та зграда јесте зграда тог човека, или већи број станара тамо живи.

Још једном желим да кажем да сам као човек и као посланик, Милија Милетић, председник Уједињене сељачке странке, имам речник којим говорим, разуме ме велики број грађана. Према томе, извињавам се ако неко не разуме нешто што желим да кажем. Али верујте ми, људи, радим коректно, радим поштено, радим у интересу свих грађана, са посебним акцентом на југоисточну Србију и посебним акцентом за село, пољопривреду, аграр. Понашам се домаћински. Можда не говорим граматички исправно, али, верујте ми, велики број људи подржава мене и подржава политику коју ја водим.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Срђан Ного, по Пословнику.

СРЂАН НОГО: Као што смо доста пута указивали, члан 106: „Говорник може да говори само о тачки дневног реда о којој се води претрес.“ Као што је и уважени колега пре мене указивао када је указивао на повреду Пословника, чл. 106, дужни смо да говоримо о амандману.

Амандман је, колико сам разумео, говоримо више од пола сата, о кредитном задуживању зграде. Какве то везе има са антенама, са Шутановцем, са случајним пролазником, заиста не знам. Па Шутановац је имао ту зграду, знали су сви и пре и сада. Неће овај закон да нам докаже да Шутановац има зграду. Зна се већ годинама да је он зидао ту зграду.

Људи, дајте да причамо о кредитном задужењу. Мислим да није коректно да кажемо да људи неће да плате за фасаде, већ просто немају средстава. Али хајде да причамо о амандману.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Ного, ви ме сваки пут све више и више изненађујете. Колега Милетић је покушао на свој начин да образложи амандман. Пре тога је дао чак и извињење да га можда неки неће разумети и да му се због тога не подсмевају.

Друга ствар, за све ове године колико сам народни посланик још нисам видео, чуо, доживео да неко у Скупштини из друге посланичке групе брани нечији амандман на начин као што ви то радите. Сматрам да је

то недостатак политичке зрелости. Да ли ћете имати времена да научите или не, видећемо.

Реч има народни посланик Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Колега Арсићу, ви мене све више и сваки пут изненађујете.

Немојте да нам импутирате неке ствари. Ником овде од нас, већини сигурно, није сметало како колега Милија говори. Заиста нам не смета, већ сам више пута рекла да нама нагласци, за разлику од премијера, не сметају.

Господине Милија, можете заиста да говорите како говорите.

Али ...

(Председавајући: Да ли ви то по амандману, колегинице Павловић?)

... То што он не говори о амандману, то је нешто друго и на то је скренута пажња, те вас молим да нам не стављате речи у уста. Одлично знамо шта смо хтели да кажемо и шта смо чули. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Милија Милетић, право на реплику.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: Захваљујем се. Прихватам све што кажете, јер сам демократски опредељен, поштујем свакога, али говорио сам о амандману. Зашто? Има могућности, има зграда, има станара који имају неког оператера где могу да добију средства. Ти људи не морају да узму кредит, њима ће требати мање средстава за кредит. Према томе, све има везе са кредитирањем за енергетску ефикасност. Подржавам предлог Владе, мислим да је добар члан закона и да овај амандман не треба прихватити.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На назив изнад члана 45. и члан 45. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Рубрум је „Кворум“. У три става овај члан каже да кворум за одржавање и рад седнице скупштине чини обична већина. Народни посланик Ненад Константиновић је већ доказао да таква ствар не постоји. Значи, нема обичне ни необичне, имате квалификовану, имате двотрећинску ...

(Председавајући: По амандману, колегинице Чомић.)

Овде се говори о кворуму, да треба обична већина. Ја кажем да треба да се брише и сада ћу рећи зашто – јер дубоко задире у основна права људи.

Значи, у првом ставу говорите о обичној већини, што не постоји. У другом ставу кажете: „Ако се седница скупштине није могла одржати због недостатка кворума, поново се сазива најраније десет, а најкасније 30 дана ...“. Онда каже трећи став: „Кворум за одржавање и рад поновљене седнице чини једна трећина укупног броја гласова чланова, ако одлуком стамбене заједнице није одређен већи број гласова.“

Не само што имате обичне већине и обичне кворуме, него имате поновљену седницу. То не може. Како да вам кажем, не може, колико год да објасните да су вам то рекли људи који имају проблема у зградама и остало. Овај закон не може из оваквих разлога и из разлога што су правила власника дозволила да све што пише у закону они могу у правилима да измене, а овде – буквално све. Дакле, када читате пажљиво закон, то видите.

Не стављам ја цабе „брише се“. Знам зашто то радим. Можете ви да се ругате мени колико год хоћете, али, нажалост, знам шта радим са амандманима „брише се“.

Дакле, овде имамо обичну седницу са обичном већином и имамо поновљену седницу, где већина није обична, него је једна трећина. Једна трећина. Не може.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 45. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Ненад Константиновић.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, израз „обична већина“ сада се користи као обична већина од укупног броја, а у члану 44. је била обична већина од броја присутних. Без потребе збуњујемо све оне који ће користити овај закон. Зато предлажемо да се реч „обична“ мења. Зна се од броја присутних шта је већина, зна се шта је од укупног броја.

Предложили смо, такође, брисање става 3. Дакле, једна трећина, кворум поновљене седнице. Ако узмете пример да стамбена зграда има 15 станова, нормално би било да кворум за одлучивање на седници буде барем осам, да буде оно што је 50 плус 1, као што је већина када се гласа у овој скупштини. На некој поновљеној седници, ако не дође, довољно је да дође троје и да може да се одлучује, а ако имате просту већину за одлучивање, то су три гласа. Дакле, у згради где има 15 станова са три гласа за и два против можете одлучити било шта из надлежности скупштине стамбене заједнице.

Предлажем да се овај став 3. избрише, да немамо ту могућност са једном трећином за кворум, јер и иначе седнице треба да се одржавају најмање два пута годишње. Ваљда смо овим, овако обимним, законом успели да мотивишемо власнике станова да два пута годишње дође барем пола њих на седницу, а не да тај кворум спуштамо на једну трећину.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. На члан 45. амандман су заједно поднели народни посланици Јасмина Каранац, Наташа Михаиловић Вацић, др Предраг Јеленковић и Бранимир Јовановић.

Влада и Одбор за просторно планирање, саобраћај, инфраструктуру и телекомуникације прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом

и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Реч има народни посланик Јасмина Каранац.

ЈАСМИНА КАРАНАЦ: Захваљујем, председавајући. Поштована министарка, колеге народни посланици, сматрам да је веома важно што је прихваћен амандман Социјалдемократске партије Србије на члан 45. овог закона став 2, који у основном тексту гласи: „Ако се седница скупштине није могла одржати због недостатка кворума, поново се сазива најраније десет, а најкасније 30 дана од дана када је седница требало да буде одржана, са истим предложеним дневним редом“. Наравно, реч је о поновљеној седници.

С обзиром на то да је прописано да се нова седница мора одржати у року од најкасније 30 дана, ми смо предложили да најранији рок за поновно сазивање седнице уместо десет дана буде три дана, јер је понекад и у краћем року могуће окупити чланове стамбене јединице, а поготово ако се мора решавати нешто што је врло хитно. Стога сматрам да је веома важно и корисно што је овај амандман постао саставни део закона. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 45. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Душан Павловић, заједно народни посланици Момо Чолаковић и Мирољуб Станковић, заједно народни посланици Горан Тирић, Радослав Милојичић, Маја Виденовић, Горан Јешић, Балша Божовић, Наташа Вучковић, Томислав Жигманов, Александра Јерков, Весна Марјановић, Душан Петровић, Верољуб Стевановић и заједно народни посланици Ненад Чанак, Горан Чабради, Мариника Тепић, Нада Лазић и Олена Папуга.

Реч има народни посланик Душан Павловић. Изволите.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Захваљујем. Ја сам такође поднео амандман да се ова одредба о једнотрећинском кворуму брише због тога што то заиста снижава легитимност одлуке. Дакле, када 17% станара, власника стамбених јединица, може да донесе некакву одлуку која обавезује огромну већину других људи, легитимност те одлуке је заиста спорна.

Погледајте како је Влада образложила одбијање овог амандмана – амандман се не прихвата јер се у конкретном случају не ради о одређивању кворума за редовну него за поновљену седницу. Какве везе има што је поновљена, ваљда је свака седница седница? А онда каже мало касније – када се не би утврдио овај веома низак кворум, не би се доносила никаква одлука. Знате, ако је то разлог да се утврди овако низак кворум, хајде да онда, рецимо, утврдимо 5% кворума; онда ће сигурно да се донесе било која одлука.

Ова одредба се ионако не примењује на оне чланове закона где је потребна, рецимо, двотрећинска већина, као што је избор управника, на пример. Дакле, било би добро да се обрише због тога што смањује легитимност одлука, а такође уноси конфузију у одлучивање. Довешћете управо до онога што су многи овде помињали: ако 17% власника стамбених јединица донесе некакву одлуку која обавезује остатак станара и власника стамбених јединица, људи ће почети да се буне, а онда ће управници волонтери почети да напуштају та радна места и све ће да припадне професионалним управницима. То није оно што треба да желимо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Александар Јерков. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Ми смо вас критиковали што омогућавате да врло мали број станара доноси одлуке које се односе на све станаре, а ви сада овим ставом 3, чије брисање ми предлажемо, предвиђате и омогућавате да још мањи број станара донесе одлуке које ће се односити на све станаре.

У оној згради о којој је говорио колега Константиновић, која има 15 станова, ако још одузмемо оне за које ви тврдите да су недоступни па ни не улазе у кворум, у теорији би четири станара... Рецимо да има троје за које управник или професионални управник тврди да су недоступни, мада нема никаквог доказа да их је уопште и позивао на било какву седницу скупштине станара; дакле, четири станара у згради од 20 станова може да чини кворум и доноси одлуке које ће после да се односе на све друге станаре који у доношењу тих одлука нису учествовали.

Заиста ћете довести до тога да ниједан управник зграде неће то хтети да ради волонтерски и да ће сви управници зграда бити професионални управници, да ће њих морати да плаћају грађани Републике Србије, који ће тиме финансирати овај лош закон који је прављен да бисте ви могли да кажете да уводите ред, а заправо уносите неред.

Дакле, поновићу, у згради од 15 станова, у теорији, четири стана могу да одлуче о томе шта ће се дешавати са зградом и те одлуке ће обавезивати све друге станаре који живе у тој згради.

Не знам који је вама аргумент да не прихватите овај амандман и на који начин ово браните, али волели бисмо да чујемо, јер овај аргумент да се иначе не би ... заиста није аргумент. Немојте да замерите, али то није никакав аргумент.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Јерков.

Да ли још неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 46. и члан 46. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: „Записник“ је рубрум. У члану 46. у прва три-четири става говорите шта све мора да садржи записник, ко мора да потпише записник – дакле, управник, који је задужен да потписује и да води записник или да нађе записничара, и сва лица која су присуствовала седници и учествовала у њеном раду морају да потпишу записник.

Ако лице које је учествовало има примедбе на записник или одбије да га потпише, лице које води записник ће то констатовати у записнику уз навођење разлога за то одбијање, с тим да лице које има примедбу може ту примедбу и само унети у записник.

Дакле, колико хоћете ставова о томе како изгледа записник.

Онда иде последњи став који гласи: „Непоступање у складу са одредбама овог члана нема утицаја на пуноважност одлука донетих на седници скупштине ако се резултат гласања и садржина тих одлука на други начин могу утврдити“.

Па шта прописујете? Трошите четири, пет ставова на то како изгледа записник, ко мора да потпише, ко уноси примедбу, ко сме, ко не сме итд., а онда дате последњи став који каже – ако се ништа од тога не деси, то не утиче на пуноважност одлука.

Не да га треба брисати, него га треба заборавити брисањем.

Та врста нормативног оптимизма направиће правила која су непримењива. Сваки управник зграде који добије овај члан о записнику казаће исто што би свако други казао – па не морам ја, то нема везе шта пише у записнику, нема утицаја на пуноважност одлука. Немојте да се препуштате нормативном оптимизму, не може од тога да буде никакве користи. Мора да буде мерења, мора да буде знања и мора да буде разговора о томе како то изгледа у пракси.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 46. амандман је поднела народни посланик Љупка Михајловска.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 47. и члан 47. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 47. амандман је поднео народни посланик Душан Павловић.

Да ли неко жели реч?

Изволите.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Захваљујем. Поштовани грађани Србије, овде сам предложио да се мало другачије утврди одговорност за штету услед неодржавања зграде која проистекне према трећим лицима.

Дакле, овде се утврђује одговорност стамбене заједнице. Предложио сам да се то промени и да уколико постоји случај у коме стамбена заједница има склопљен уговор са предузећем које одржава

зграду, а оно ипак не одржава зграду како треба, из чега проистекне некаква штета, онда за то буде одговорно то предузеће, не станари, не власници стамбених јединица.

Даћу вам пример због чега мислим да је то боље решење. Погледајте, у Београду, где ја живим, имате Градско стамбено, које је познато по томе да не води довољно рачуна о многим зградама које одржава. Значи, претпоставите да сам, рецимо, дошао у неку зграду коју одржава Градско стамбено, да та зграда има потписан уговор са Градским стамбеним које одржава стамбену зграду, да сам ушао у лифт, лифт је пропао због тога што није редовно одржаван и настала је штета. Да ли су станари криви за то што је настала штета или је криво предузеће које несавесно и неодговорно одржава лифт, а плаћено је од стране станара да то ради?

Ово је, иначе, веома распрострањен пример у свим великим градовима. Сва та комунална предузећа која треба да одржавају стамбене зграде то раде јако лоше. Због тога су зграде запуштене. Не због тога што су станари несавесни, не због тога што станари не желе да одржавају зграде, него због тога што они плаћају редовно тај новац, а заузврат од комуналних предузећа која одржавају зграде не добијају одговарајућу услугу. Та предузећа морају да буду одговорна за проблем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли још неко жели реч? (Не.)

На назив изнад члана 48. и члан 48. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 48. амандман су заједно поднели народни посланици Ненад Чанак, Горан Чабради, Мариника Тепић, Нада Лазић и Олена Папуга.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 48. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има Ненад Константиновић. Изволите.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, министарка, хајте да један концепт урадимо до краја. Ви поменете да постоји уговор о осигурању и кажете – стамбена зграда може да закључи уговор о осигурању. Па може да закључи, нисмо морали ни да пишемо у закону да може да закључи. Она може па може, ако хоће, правно је лице, стамбена зграда има свој ПИБ, има свој матични број, наравно да може.

Овим амандманом предложио сам да мора да закључи уговор о осигурању, у случају да настане штета, а штета значи да неко погине. Падне цреп, падне фасада, падне цигла неком на главу и тај човек погине – неко

мора да плати ту штету. Тај неко су власници станова. Ти људи можда пара немају и зато би било добро да имају осигурање, па да ту штету исплати осигурање, а не опет да се воде поступци годинама.

Дакле, мислим да бисте овај амандман могли да усвојите. Ви сте у образложењу рекли – не можемо да усвојимо зато што неко мишљење Народне банке каже да не може. Па, ако мишљење Народне банке каже да не може, како онда може да стоји члан 48. који сте предложили и кажете – може зграда да закључи? Да ли може или не може?

Дакле, то да не може бити обавезно, то није тачно, ми то мишљење Народне банке нисмо добили. Ја као адвокат имам обавезно осигурање и плаћам обавезно осигурање за своју делатност. Не знам зашто може да се наметне адвокатима да плаћају и другим људима, а не може стамбеној згради да се наметне да мора да плаћа обавезно осигурање. Верујте да би сви били много сигурнији, и власници станова и пролазници којима се причињава штета, када бисмо утврдили обавезно осигурање.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. На назив изнад члана 49. и члан 49. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 49. амандман је поднео народни посланик Душан Павловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 49. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно народни посланици Посланичке групе ДС и заједно народни посланици Посланичке групе Двери.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Марија Јањушевић. Изволите.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Захваљујем. Дакле, став који се односи на скупштину стамбене заједнице – уколико она не изабере новог управника у року од 30 дана од дана када је стамбена заједница остала без управника, из било ког разлога, сваки власник посебног дела има право да захтева покретање поступка пред надлежним органом јединице локалне самоуправе за именовање професионалног управника.

Предложили смо брисање овог дела. Предложеним амандманом, заправо предложеном изменом, уклањамо правну норму предлагача закона и то из разлога што постављање професионалног управника од стране јединице локалне самоуправе, поред тога што би довело до мешања у унутрашње односе власника посебних делова објекта у оквиру стамбене заједнице, такође представља бирократизацију и наметање финансијских обавеза власницима посебних делова објекта.

Хоћете да поновим?

Мислим, нове и нове обавезе, финансијске, како за власнике посебних делова тако и за саме грађане. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Александра Јерков. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Ми смо, као што смо неколико пута већ рекли и како сви амандмани Демократске странке говоре, против професионалних управника.

Сматрамо да ће сама чињеница да ће неко бити плаћен за исти посао за који ви очекујете од досадашњих председника скупштина станара, будућих управника, да га раде бесплатно довести до тога да нико од председника скупштине станара неће желети да се прихвати посла управника, са свим овим обавезама, са свим овим казнама и свим новим наметима које имају. Резултат тога ће бити да ће све зграде или махом све зграде – претпостављам да ће бити изузетака, не могу да кажем све, али велика већина зграда, чак и оне које су до сада имале председнике скупштине станара – бити приморане да ангажују професионалне управнике, које ће плаћати управо ти станари.

Рекла сам вам због чега сматрамо и верујемо да ће то бити чланови Српске напредне странке – тако су прошла сва нова занимања, сви конкурси који су до сада били, на њих су примани само чланови Српске напредне странке. То ће вам рећи сваки грађанин Републике Србије, не треба ми народни посланици вама да говоримо да СНС запошљава своје чланове у јавним предузећима, на уговоре по делу, као нотаре, као извршитеље итд.

Ви ћете наметнути обавезу грађанима Републике Србије да плаћају активисте Српске напредне странке, зато што су обавезе управника такве да нико неће хтети тај посао да ради бесплатно док постоји могућност да буде плаћен за то. То ће бити резултат закона. Можда ваша намера није таква, али резултат ће бити да ће све зграде имати професионалног управника.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар проф. др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Не знам који је сат расправе и који је амандман по коме говорите да ће професионални управници бити чланови Српске напредне странке. Упорно вас питам да ми кажете где гледате, како то знате, помозите ми да знам и ја, волела бих да знам начин како долазите до тих сазнања и како знате да нико неће хтети да ради тај посао. Дајте, просветлите нас све, објасните нам. Сваки пут вас то питам и никако да добијем одговор од вас. Било би можда много једноставније неке ствари радити када бисмо знали све шта ће нам се десити, како ви кажете.

Закон је врло јасан. Закон је заиста до детаља прописао шта све треба да се уради, који су критеријуми и зашто имамо и управника и професионалног управника, односно принудног уколико у року од месец дана не изаберемо свог управника зграде. Закон не познаје теорије завере, закон не познаје рекла-казала, закон не познаје кристалне кугле, ништа од

тога закон не познаје. Закон је јасан, закон се спроводи, али бих ја волела да знам. Можда би ми то значило.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Јерков, имате право на реплику да објасните.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Где гледам, госпођо Михајловић? Гледам у јавна предузећа, гледам у скупштине општина где су махом сви одборници СНС-а запослени у јавним предузећима. Ако вам требају имена, могу вам дати имена, рецимо за град из ког долазимо, 90% одборника је након избора за одборника запослено у јавним предузећима. Гледам у све оне уговоре о делу, услуге по уговору, који су се нашли у буџету Републике Србије, гледам у све нотаре, гледам у извршитеље и видим да су они чланови Српске напредне странке или да су преко веза у Српској напредној странци дошли до посла.

То што вама није јасно, верујте да сте једина особа у Србији којој није јасно да се преко Српске напредне странке данас долази до посла и жалосно је што морам да вам објашњавам десети пут да је тако. Ако ви то не знате, не знам где ви живите, госпођо Михајловић. Заиста је неумесно да било кога убеђујете да се преко Српске напредне странке не долази до посла, јер то зна сваки грађанин Србије.

Не могу више да вам објашњавам, имена нема потребе да вам достављам, доставиће вам ови ваши управитељи, верујем, све податке о свим грађанима, па између осталог и то.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: И даље ми нисте одговорили на то питање. Да ли је неукусно... Кажете – врло је неукусно да вам ја то кажем.

(Александра Јерков: Неумесно.)

Неумесно, извињавам се.

Све време не желим да се враћам на период, нећу, трудим се максимално да причам искључиво о закону и о томе шта ће се радити и на који начин. Да ли заиста мислите да је умесно да ви из Демократске странке нама причате како се долази до посла? Конкретно, чак и ви, јесте ли на неком конкурсима можда добили посао код Пајтића? Не разумем, шта? Па, немојте да нам говорите, зато што ни један једини, да се изразим боље – готово ни један једини члан Демократске странке није изабран нигде на конкурсима у ваше време. Немојте да ми говорите, зато што у то ваше време, да га тако назовемо, није постојао ни закон који то регулише.

Значи, све време покушавам да вам не објашњавам како сте давали послове. Е, ми нисмо такви. Ја разумем да ви полазите од те исте мантре да то сигурно ради и СНС, али није тако. И, то је проверљиво, дакле, можете да погледате у министарствима, можете да погледате по тим уговорима, како ви кажете, по услугама по уговорима, односно уговорима о привременим и повременим пословима. Погледајте, то су јавно доступни

подаци. Ево, ја ћу да вам дам све уговоре из министарства које водим. Дакле, људи се примају према томе како знају да раде свој посао, а не да ли су члан ове или оне политичке партије.

Разумем да имате тај траг из прошлости, али хајде мало покушајте да размишљате да нису сви баш као што сте ви. Разликују се неке ствари. Зато вас стално питам – у коју куглу гледате? Ја гледам у оно што се зове будућност.

Још једна ствар, када би вас човек слушао све ово време, помислио би да грађани Србије, да Српска напредна странка није добила преко 50% гласова на изборима. Људи би помислили да СНС нема ни 10% гласова грађана Србије. Па, да вас известим још једном – није тако. То што говорите заиста се не слаже с оним што јесте реално стање. Имате своју перцепцију, у реду, ваша ствар, али то није реалност.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Гордана Чомић, као овлашћени представник посланичке групе.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Чланица Уставног суда, ето то гледамо, изабрана. Заиста може, и добро је да о томе разговарамо, можемо да идемо по којим год хоћете институцијама и организацијама, јавним предузећима...

(Блажа Кнежевић: Душан Петровић избацио 860 судија на улицу, о чему причате ви?)

Народни посланик додацује, надам се да ће председавајући...

(Блажа Кнежевић: 860 судија избачено је на улицу за ваше време, и то врхунских судија.)

Народни посланик наставља да додацује, не може да издржи истину. Знам да је тешко реалност и чињенице поднети, то је доста тешко.

Не мора председавајући ни да заведе ред на седници, јер ја знам, када неко тако реагује добацавањем и кршењем Пословника, да сам рекла истину.

Судија Уставног суда, па онда јавна предузећа, па онда где год хоћете. То је оно што се зове – реалност уједа. Свака врста порицања да та реалност постоји неће донети добра, ко год био на власти и ко год био у опозицији. Чињеница да имамо пред собом људе које знамо у својим локалним срединама и знамо где су запослени не може да се избрише порицањем те реалности.

Зашто је то заједничка штета? Зато што је једним делом понављање грешака, а другим делом спречавање да заиста дођемо дијалогом до развоја Србије, јер партијски кадрови неће довести до развоја.

Народни посланици и даље додацују и ја сам задовољна због тога. Ја ћу овде увек говорити истину. Разумем колико вас потреса истина зато што је она непријатна.

(Председавајући: Приводите крају, колегинице Чомић.)

Али молим вас да онда разговарамо о чињеницама, о бројкама и о истини, а не о перцепцијама.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Александра Јерков.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Госпођо Михајловић, као што је госпођа Чомић рекла, пре неколико дана смо у Скупштини Србије у Уставни суд изабрали жену која је била на одборничкој листи Српске напредне странке на Врачару, као и многе друге који су повезани са Српском напредном странком.

Цела Србија се, госпођо Михајловић, смејала прошле године потпредседници вашег одбора у Краљеву, која је на конференцији за новинаре рекла да је добила посао у Електро Краљеву или... не знам како се зове тамошња фирма за дистрибуцију електричне енергије, када је рекла – сада ћете ми питати да ли сам ја добила посао преко странке, да, добила сам посао преко странке. Мене је чудило да ви то нисте видели с обзиром на то да су сви то видели. А можда је то било и у време када сте ви били ресорна министарка.

Али нису то појединачни случајеви. Ја просто не могу да верујем да ви нас овде убеђујете да се данас у Србији не долази до посла преко чланства у Српској напредној странци, када сви грађани Републике Србије знају да није тако.

То што је рађено до 2012. године, рађено је, и ми смо политичку цену за то платили на изборима. Реците ви мени шта ви радите 2015. и 2016. године, а не шта је неко други радио 2012. године. И реците ми због чега сматрате да само ови људи неће доћи до позиције на којој ће бити, само ови професионални управници, преко странке, када су сви други у претходне две године дошли до сваке позиције за коју су се кандидовали искључиво преко Српске напредне странке?

Учинило ми се на моменат да сте ме питали да ли сам посао народног посланика добила на конкурс у или... Не знам на шта сте мислили. Претходни посао на ком сам била добила сам на конкурс у Скупштини Војводине, не у Влади Војводине, а позиција на којој сам била у Покрајинској влади је именована функција, није запослење, него сам тамо била као именовано лице. А за посао на ком сам била пре избора за народног посланика пријавила сам се на конкурс.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Право на реплику, прво народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући, и ово ће бити кратко, јер опет нема потребе да буде другачије.

Стварно је интересантно, не знам како бих другачије то назвао, ову причу коју смо чули сада о кандидатима и изабраним судијама Уставног суда Србије. Стварно је интересантно. Ако ни због чега другог, онда зато што смо причали о томе да постоје одређени услови да човек то

постане; разговарали смо и о конкретним кандидатима и помињали о коме је тачно реч и какве су стручне квалификације тих људи. На наше подсећање да се то мало погледа, да прочита онај ко није, као одговор смо добили или мук или поновљене рецитације које су неки овде сервирали.

Мада, било је овде и неких који су били довољно мудри да, што се каже, повуку ручну, стану и, када им се укаже: „Погледајте мало о каквим је резултатима реч, о каквим је људима реч“, да се ипак повуку, схватајући да могу само себи да науде у политичком смислу, да делују неозбиљно ако настављају да критикују људе који су више него квалификовани за оно за шта су предложени.

Уопште није битно да ли је неко некоме политички близак или није, гледајте оно што закон захтева, гледајте оно што струка захтева и ни по чему другом немојте судити. Па нека буде неко храбар да каже да то нису били довољно квалитетни људи.

Још једном, у најмању руку чудно је да ми чујемо коментаре на тему било каквог страначког запошљавања упућене на терет нама који смо управо донели мере којима се забрањује запошљавање у јавном сектору, од стране оних који такве мере нису доносили, а знамо како су се понашали и према држави и према сопственим члановима. И, кад кажу да су за то што су радили, а чега се добро сећамо, платили 2012. године – јесу. Али и 2014. и 2016. године. И толико су добро радили да ће наставити да плаћају за то, без икакве сумње. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли још неко жели реч по овом амандману? (Не.)

На назив изнад члана 50. и члан 50. амандман је поднела народни посланик Гордана Чомић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 50. амандман су заједно поднели народни посланици Чедомир Јовановић, Енис Имамовић, Наташа Мићић, Жарко Кораћ, Ненад Милић и Бајро Гегић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 50. амандман су заједно поднели народни посланици Марко Ђуришић, Мирослав Алексић, Горан Богдановић, Ненад Константиновић и Здравко Станковић.

Реч има народни посланик Ненад Константиновић.

НЕНАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, поштована министарка, предложио сам амандманом да се ЈМБГ, односно матични број власника стана не узима у евиденцију коју води управник. Шта ће управнику зграде, професионалном управнику, принудном управнику, који год да буде, шта ће њему мој или ваш матични број?

У образложењу, кад одбијате овај амандман, ви кажете – ради лакшег комуницирања и ради лакшег управљања зградом. Ништа неће

лакше да буде ако управник има ваш матични број, а не треба му низашта. Могли сте прописати и да тражи која сте крвна група.

Ми предлажемо амандманом да се да адреса пребивалишта, ако неко не живи ту да можете да контактирате с њим, број телефона, имејл адреса, а не матични број.

Такође, кажете да је то усклађено са законом који се бави заштићеним подацима и да је повереник за податке о личности дао сагласност на овај закон. То просто нема никакве везе. Тај закон се овим не бави. Ово је матични закон и ми овим законом прописујемо шта је од података потребно за евиденцију, а шта од података није потребно за евиденцију. Сматрам да ће матични број бити злоупотребљен, и то баш од ових принудних управника за које постоји сумња да ће сви бити чланови СНС-а, јер њих постављају они који воде локалне самоуправе, а лиценцирају се у установи коју води СНС.

Према томе, ови матични бројеви ће бити злоупотребљени за прављење паралелних бирачких спискова, за утврђивање сигурних гласова и да би ти управници знали ко на ком бирачком месту гласа и да би могла да се прави манипулација за изборе. То је једини разлог зашто је потребан ЈМБГ. Иначе, нема разлога за ово. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Само реченица коментара на ово последње што смо чули, евентуалне страшне манипулације за изборе. Мислим да је ово изговор дат самом себи унапред за то што ће неко на тим изборима да прође како ће већ да прође. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 50. амандман су заједно поднели народни посланици Јасмина Каранац, Наташа Михаиловић Ваџић, Предраг Јеленковић и Бранимир Јовановић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Наташа Михаиловић Ваџић.
Изволите.

НАТАША МИХАИЛОВИЋ ВАЏИЋ: Хвала, председавајући. Поштована министарко, Посланичка група СДПС поднела је амандман на члан 50. Предлога закона и то у оном делу који уређује права и обавезе управника.

Предложили смо да се тим правима и обавезама дода још једна нова обавеза, а то је да управник треба да се стара о томе да се посебни, заједнички и самостални делови зграде користе у складу са својом наменом.

У образложењу нашег амандмана навели смо да је заправо честа појава да се заједничке просторије у зградама користе ненаменски, да се нпр. сушионице користе као магацини за вишак старих ствари, што ремети власнике којима је сушионица потребна за сушење веша јер немају

терасе, на пример. Осим тога, чули смо и за примере да се станови користе као хостели, без дозволе.

У образложењу којим је амандман одбијен наведено је да је амандман правно-технички непрецизан.

Овом приликом желела бих да још једном апелујем да заједнички нађемо начин да ипак усвојимо овај амандман, јер суштина и циљ амандмана су недвосмислени и неспорни. Било добро да нађемо начин и отклонимо ту правно-техничку непрецизност уколико постоји, иако је амандман рађен у складу са Јединственом методологијом у изради прописа. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министар проф. др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: То што предлагете заиста не би било могуће. То би значило да професионални управник може готово да улази у стан, односно да проверава да ли се стан користи у намени у којој треба, да ли ту живи породица, физичко лице или тако нешто. То је заиста... Бар онако како смо ми добили амандман. Ако ви имате неки други предлог и желите то боље да објасните, хајде да чујемо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, народни посланик Наташа Михаиловић Ваџић. Изволите.

НАТАША МИХАИЛОВИЋ ВАЦИЋ: Хвала, председавајући. У амандману се дословце каже овако: „После тачке 5) додаје се тачка 5а) која гласи: '5а) стара се о томе да се посебни, заједнички и самостални делови зграде користе у складу са својом наменом'.“ Дакле, овде је акценат на заједничким просторијама. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 50. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланици Александра Чабраја и заједно народни посланици Посланичке групе ДС.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Александра Чабраја.

АЛЕКСАНДРА ЧАБРАЈА: Захваљујем. Члан 50. говори о правима и обавезама управника. Поднела сам амандман којим се брише тачка б) у којој се каже да управник „устоставља и води евиденцију о власницима посебних делова, власницима самосталних делова и лицима којима су заједнички или посебни делови издати у закуп, односно на коришћење по другом основу (за физичка лица име, презиме и ЈМБГ, а за правна лица пословно име, адреса седишта и матични број).“

Овај став, односно тачка б) у директној је супротности са Законом о заштити података о личности, а тиме директно крши Устав, јер Устав у члану 42. каже да је зајамчена заштита података о личности и да се прикупљање, држање, обрада и коришћење података о личности уређују Законом о заштити података о личности.

Како год ми овде расправљали шта ће некеме (и ја се слажем) ЈМБГ, сви знамо да је то спорна информација, да не треба свако да је има, због тога је и заштићен на начин како је заштићен – притом уопште не желим да улазим тренутно у полемику која се води око тога ко ће узимати тај број, за шта ће га користити и тако даље – ви овде опет кршите Устав. Дакле, не можемо манипулисати оваквим подацима, осим ако је то директно у складу са законом и Уставом. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Александра Јерков.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем. Због овог члана, због ове тачке заправо, мислимо да правите један чворовићевски закон и због тога сумњамо; ви кажете да смо параноични, да имамо теорије завере или не знам шта. Ево због чега. Молим вас, какву евиденцију о власницима станова и подстанарима тај управник води? Шта у тој евиденцији пише, какве он податке сакупља? Шта ће њему јединствени матични број грађана, било да су у питању станари или подстанари? Шта он са том евиденцијом ради? Које је прослеђује? Које податке та евиденција садржи?

Да ли то значи, рецимо, ако му власник стана није пријавио подстанара, није му дао уговор и није га обавестио о томе, а он сумња да има подстанара, да ли ће он да записује колико пута код овог човека долази, пет пута недељно, жена која ту спава три ноћи недељно, можда она живи ту?

Мислим, да ли сте ви свесни шта пише у овој тачки? Да ли сте ви свесни да ће управници зграда, професионални управници зграда, због ове тачке, због обавезе да воде некакву евиденцију о станарима и подстанарима, бити приморани да уходе станаре, да прате ко им долази у стан, колико пута недељно спава у стану, са ким се друже, шта раде? Још ће уз све то имати јединствени матични број грађана и станара и потенцијалних подстанара, уколико тај сумња да неко има подстанаре а није му пријавио у складу са обавезама које је имао у претходним члановима.

Због тога мислимо да је ово чворовићевски закон. Због тога мислимо да ће управници зграда уходити станаре, професионални управници, још боље, за које смо уверени да ће бити из ваше странке ...

(Председавајући: Приводите крају.)

... Зато што имају обавезу да воде некакву евиденцију о станарима, за коју смо убеђени да није у складу...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Некако, ви опет како се вама чини да ће да буде и опет нам пројектујете како ће то да изгледа.

Постоје одређене процедуре када се закон предлаже на Влади. Постоји процедура: дакле, прво радна група, која је састављена не само од чланова министарства, него и од људи са разних факултета, из цивилног

сектора итд., па се припрема закон, па се иде на јавне расправе, па се након јавних расправа и многих коментара који се у јавним расправама добију, који су јако добри и квалитетни, то ставља унутар закона, па треба да дођемо на седницу Владе. Да би дошао уопште на седницу Владе, закон мора да добије мишљење многих министарстава.

У овом случају, због важности закона, овај закон је добио мишљење 27 најважнијих институција у овој земљи. Све оне вероватно немају појма, по вама. По вама, вероватно, Повереник такође нема појма, због овога што сада говорите. Дакле, нацрт овог закона је прихваћен и од Повереника.

Невероватна је та селективност у вашем размишљању. Кад вам нешто не одговара, онда користите Повереника. Кад вам нешто одговара да дискутујете, онда то мишљење више није важно. Ипак морамо да поштујемо оно што се зове процедура, закон.

Понављам још једном, нема кугле, нема ничега, све је јасно написано. Професионални управник или управник треба да зна ко живи у стану, као што сви ми као станари треба да знамо ко су комшије, само због једне ствари – због управљања, дакле због тога да ти људи буду у скупштини, и због одржавања зграде.

Ви можете да пуштате филмове какве год хоћете, ја још једном говорим – вратимо се у оквире закона. Закон је врло јасан.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Овим бисмо завршили са данашњом расправом.

Настављамо сутра у 10.00 часова. Захваљујем.
(Седница је прекинута у 21.35 часова.)